

Ân Nhân, Thỉnh Chỉ Giáo Nhiều Hơn

Contents

Ân Nhân, Thỉnh Chỉ Giáo Nhiều Hơn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	35
8. Chương 8	40

Ân Nhân, Thỉnh Chỉ Giáo Nhiều Hơn



Giới thiệu

Một cô nàng trông bề ngoài có vẻ rất bình thường nhưng bên trong cô có tính cách rất rụt rè và sợ sệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-nhan-thinh-chi-giao-nhieu-hon>

1. Chương 1

Lầu hồng ly biệt bao ngao ngán Đèn hương ngập ngừng bên trướng gấm Ra cửa, bóng trăng tàn Từ biệt, lệ mỹ nhân Các vị hương thân đều yêu hồng mã, hôm nay là ngày thành hôn của cô gái thông minh nhất xứ Mạn La. Cô gái như kim hoa, chàng trai như hoa tuyết. Một người là ánh trăng, một người là ngôi sao của buổi đêm. Hai người thật sự là một đôi hạnh phúc, giống như cùng dòng chảy, ngày đêm cùng xướng ca hạnh phúc. Tiếng nhạc vang lên (những nhạc khí của tộc Ủy Ngột), chú rể được các bằng hữu của mình vây quanh, cao hứng phấn chấn hát vang bài hát “Đón người tân nương mới” trên đường đi đến nhà gái đón dâu. Ven đường còn không ngừng gia nhập thêm những người dân góp vui, tổ hợp thành một đội ngũ đón dâu siêu lớn. Đây là hôn lễ của vương tử Ủy Ngột tộc, tự nhiên so với hôn lễ của dân chúng bình thường

náo nhiệt hơn nhiều, cơ hồ như bá tánh bình dân đều hoan hỉ tham dự hôn lễ hoàng tộc, đủ thấy hoàng tộc Ủy Ngột được dân chúng tôn sùng thế nào. Đội ngũ đón dâu rốt cục cũng đi tới nhà gái, lập tức cửa lớn liền bị chặn, bị lấp, bị bịt lại, bên trong lớn tiếng tuyên bố người đến không có quà tặng liền không cho phép đội đón dâu đi qua. Sau khi nhận được quà, nhà gái mới để đội nghênh thân ra tiếp đón, thịnh tình chiêu đãi, sau đó trong nhà sẽ có nhảy múa tăng thêm không khí vui mừng. Ở Ủy Ngột tộc thì nghi thức hôn lễ được cử hành tại nhà gái, dưới sự chủ trì của Iman sẽ cử hành nghi thức tôn giáo “Ni tạp”, sau khi niệm hết 1 đoạn kinh Coran, người chủ trì đặc biệt hỏi chú rể cùng tân nương có hay không nguyện ý cùng đôi phương kết bầu bạn, chờ được câu trả lời khẳng định, Iman liền xuất ra 2 khối bánh có phết muối, thỉnh chú rể, tân nương ăn mỗi người một khối. Chàng vâng, tân nương trên mặt che kín bằng khăn voan, được đội đón dâu đưa lên xe ngựa, từ biệt cha mẹ, nhận lời chúc phúc của cha mẹ. Phụ thân tân nương liền ở trước mặt mọi người vì nữ nhi (con gái) cùng cầu nguyện chúc phúc, tân nương lúc này không biết là thật hay giả chảy xuống những giọt nước mắt lưu luyến, lúc này, nhóm tiểu tử sẽ xướng bài “Khuyến bảo”: Chớ khóc khóc, cô nương chớ khóc khóc, hôm nay là hôn lễ của cô, cô đã an cư ở kim hoa chói lọi tân phòng. Chớ khóc khóc, cô nương chớ khóc khóc, lúc này cô nên mừng rồi, cô cùng hùng ửng tựa như tiểu hỏa nhi kết làm phu thê. Chớ khóc khóc, cô nương chớ khóc khóc, lúc này đúng là hôn lễ của cô, nam nhi anh tuấn kia đã thành tri kỷ của cô... Đội ngũ đón dâu cũng ca xướng lại, nhóm tiểu tử lại như cũ đánh nhạc cụ đi ở phía trước, chú rể cùng tân nương ngồi xe đi sau đó, đội ngũ đón dâu đi cuối cùng, toàn bộ quá trình đón dâu ngập tràn niềm hoan hỷ. Đội ngũ đón dâu vây quanh chú rể, tân nương tiến vào cửa nhà chú rể, người nhà đã châm một đồng lửa trước cửa. Người dẫn chương trình hươ lửa trên đầu tân nương ba vòng, sau cho tân nương đi một vòng quanh đồng lửa mới cho phép nâng vào cửa (để khu quỷ, trừ tà). Vào nhà, ngồi vào vị trí của mình xong, thanh niên nam nữ liền bắt đầu ca hát nhảy múa, tiến hành nghi thức cướp khăn che mặt tân nương, lúc này một người nhanh nhẹn nào đó thừa dịp nhảy múa sẽ lấy đi chiếc khăn của tân nương, tân nương sẽ đứng dậy hướng mọi người hành lễ, lúc này đương nhiên không thể thiếu một phen cười đùa náo loạn, cũng giống như Hán tộc nháo tân phòng vậy. Cuối cùng, tân nương tiến vào động phòng, khách nhân liền ngồi vào vị trí ăn hỷ yến. Hỷ yến xong, lại cử hành ca múa tiệc tối, mọi người đều tận tình ca hát nhảy múa, vui chơi. Cơ hồ mọi người đều vui chơi nhiệt tình, thẳng đến khuya mới lục đục ra về. Nhưng là một đêm này, tân nương còn đang si ngốc ở tân phòng chờ chú rể thì chú rể lại chạy đi tìm già Hân phụ uống rượu giải sầu. “Ô Bùi La, tân nương của người còn đang đợi người a” Thổ Lô Phiên vương Ủy Ngột tộc Nhiều A Ba nhắc nhở nhi tử. Dùng sức lấy tay mở ra da mao cho hả giận, hậm hực uống cạn một bát rượu, Ô Bùi La mới rầu rĩ nói: “Phụ vương, ngài vốn biết rõ, Tira Cổ Lệ không phải nữ nhân con muốn, người con muốn là Tử Nãi Dạ” Nhiều A Ba thở dài: “Ta biết, nhưng nàng là muội muội của người a!” “Cũng không phải là thân muội muội (em gái ruột)!” Ô Bùi La kháng nghị, dường như là thanh minh. “Đúng vậy, nàng thậm chí còn không phải là tộc nhân của Ủy Ngột tộc ta, nhưng người phải biết rằng tương lai người sẽ là người kế thừa vương vị, theo quy củ của Ủy Ngột tộc đại phi của người chỉ có thể là tộc nhân của Ủy Ngột tộc mà thôi. Huống hồ...” Nhiều A Ba tự rót đầy bát rượu: “Nàng đã có vị hôn phu.” “Nhưng là nàng có thể thay đổi chủ ý a, không phải sao?” Ô Bùi La phản bác: “Cho nên, thân sinh phụ thân của nàng mới nói phải chờ tới khi nàng đủ mười tám tuổi mới có thể mời nàng thành thân, cũng để cho nàng có cơ hội tự mình lựa chọn. Nếu nàng không thích vị hôn phu kia, hoặc là nàng thích người khác, nàng có thể danh chính ngôn thuận mà từ hôn, chuyện này đã sớm cùng đối phương đàm luận tốt, không phải sao?” “Đúng là vậy, nhưng là...” Nhiều A Ba một bên xuyết rượu, một bên dò xét nhi tử: “Nàng thích người sao?” “Đương nhiên!” Ô Bùi La tràn đầy tự tin gật đầu: “Nàng thích con!” “Đúng vậy! Chính là giống như thích một ca ca. Người nghĩ rằng, nàng sẽ nguyện ý gả cho ca ca của mình sao?” Nhiều A Ba trào phúng hỏi. “Nàng... Nàng cũng biết chúng ta không phải thân huynh muội (anh em ruột) a!” Ô Bùi La ấp úng cãi. Nhiều A Ba lắc đầu, cũng thở dài: “Quên đi, điều này không phải trọng điểm, hiện tại phiên toái lớn nhất chính là Ngũ vương tử của Ngõa Lạt tộc, hôm nay hân thông báo nói một tháng sau sẽ tới đón thú (cưới) Tử Nãi Dạ, cho nên, chúng ta phải mau chóng đem Tử Nãi Dạ đi. Vô luận nàng phải gả cho ai đều không sao cả, tuyệt đối không cho phép gả Tử Nãi Dạ công chúa bảo bối trân quý của Ủy Ngột tộc chúng ta cho cái tên Mã Cấp Tha tàn bạo kia!” Mã Cấp Tha là Ngũ vương tử của Ngõa Lạt tộc, diện mạo tuy đoan chính nhưng tính tình lại âm hiểm tàn bạo, đồn đại hắn có sở thích cuồng ngược đãi, vừa lại còn là nhi tử được Ngõa Lạt vương sủng ái nhất. Ô Bùi La trầm mặc trong chốc lát. “Điều này con biết.” “Cho nên, ta đã gửi thư cho vị hôn phu của nàng, kêu hắn trong vòng thời gian nửa năm phải qua đón Tử Nãi Dạ.” “Cái gì?” Ô Bùi La phẫn nộ nhảy dựng lên kêu to, cái bàn đều thiếu chút nữa bị ném đi: “Phụ vương, người thông tri cho tên kia làm gì?” Hừ hừ, “Trừ bỏ đem nàng trở về Trung Nguyên, còn có chỗ nào là an toàn?” Nhiều A Ba lạnh lùng hỏi lại. “Này...nhưng là...” Nhiều A Ba lại thở dài: “Ô Bùi La, ta biết

con thực thích nàng, trên thực tế, ta cũng hy vọng nàng có thể vĩnh viễn lưu lại. Nhưng là...” Hắc nhú mi suy nghĩ một chút: “Được rồi! Việc kia cứ như vậy đi! Người hãy ở cùng tân nương từ bảy ngày, bảy ngày sau, người liền mang Tử Nãi Dạ đến Trung Nguyên đi, nếu Tử Nãi Dạ thật sự không thích vị hôn phu của nàng, như vậy coi như thay nàng từ hôn, cũng thỉnh hắc hổ trợ thay Tử Nãi Dạ tìm một nơi tạm thời an trụ.” Phần nộ vừa mới kia bỗng nhiên tiêu thất, cứ như là giả vậy: “Không thành vấn đề!” Ô Bù La lập tức cao hứng phấn chấn. “Để Mã Cấp Tha tiến đến đón dâu thì ta sẽ nói cho hắc hổ biết Tử Nãi Dạ bị vị hôn phu của nàng đón đi rồi, có lẽ hắc hổ sẽ không dễ dàng liên tin tưởng lời ta nói, cho nên, chúng ta ít nhất phải đợi nửa năm, cũng có thể là một năm sau mới đón nàng về, đến lúc đó... Rồi nói sau!” Ô Bù La thoát nhìn càng vui vẻ: “Tử Nãi Dạ tuyệt đối sẽ không thích cái tên kia!” Nhiều A Ba hồ nghi, hơi hơi nheo đôi mắt lại: “Vì sao chứ?” “Bởi vì tên kia là một người Hán.” Ô Bù La cư nhiên nói vậy. “Người Hán thì lại như thế nào?” Người Hán không phải người sao? “Người đã quên sao, phụ vương? Tử Nãi Dạ lá gan nhỏ như vậy, nàng không phải đã nói nếu gả sẽ gả có người vừa dung cảm, lại cường hãn để bảo hộ nàng sao?” “Ta không quên, cũng liền bởi vì nàng nhất gan, cho nên, nàng cũng vô cùng sợ hãi nam nhân cao lớn khổng lồ (ta nghĩ là đáng người to lớn, thô chút hèm phải người khổng lồ đâu).” “Bởi vậy mới nói nha!” Ô Bù La đắc ý mở miệng, “Người dung cảm cường hãn, lại không quá mức cao lớn khổng lồ, người có thể tụ hợp 2 loại tiêu chuẩn cũng không có nhiều, nhưng là... Hắc hắc hắc!” Hắc hắc hắc chính mình.” Người nhìn con đi, chẳng phải vô cùng phù hợp với điều kiện của nàng sao?” Nhiều A Ba cẩn thận tỷ mỉ quan sát nhì tử anh tuấn, uy vũ của mình một chút, gật gù: “À! Đích xác, tuy rằng cao lớn cường tráng, cũng không tính là khổng lồ, cũng thực có khí khái nam tử, chỉ tiếc ngũ quan có điểm tục tĩu, lại không quá nhu hòa, bất quá cũng coi được...” “Uy uy uy! Cái gì coi cũng được?” Ô Bù La gân cổ kháng nghị: “Con cũng được coi là mỹ nam trong tộc nha!” Nhiều A Ba hí mắt liếc hắc: “Thì sao chứ? Người lại làm sao biết vị hôn phu của Tử Nãi Dạ sẽ không phù hợp của tiêu chuẩn nàng?” Mũi hừ một tiếng khinh miệt: “Cái kia còn phải nói sao?” Ô Bù La dùng giọng khinh thường nói tiếp: “Chúng ta không phải chưa từng nhìn qua người Hán trên chiến trường, bọn họ khi đánh giặc hoàn toàn chẳng có chút dung mãnh như tinh tinh, chỉ giống gấu chó thôi, mặt mũi đẹp đẽ cũng chỉ biết tránh ở phía sau cùng nhộn nhạo, mỗi lần đánh thắng không phải dựa vào người đồng, cũng là chiến thuật giảo hoạt, cái loại người như vậy Tử Nãi Dạ sẽ dễ mất sao?” “Đó là thành kiến của con thôi” Nhiều A Ba tiếp tục giáo: “Con nói đó chỉ là một số nhỏ người Hán, không thể đánh đồng vậy được” Ô Bù La không phục hừ lại một tiếng: “Tóm lại, Tử Nãi Dạ nhất định sẽ không vừa mắt cái tên kia, cho nên trên đường đưa nàng đi tìm vị hôn phu kia, con sẽ nghĩ cách thuyết phục nàng làm sườn phi của con, con tin tưởng nàng sẽ đồng ý!” “Nếu được vậy cũng tốt lắm, chẳng qua...” Sự tình thực sẽ thuận lợi vậy sao?

~~ Toàn tộc Ủy Ngột từ cao tới thấp không ai là không biết Tử Nãi Dạ chính là người con được Thổ Lỗ Phiên vương nhận nuôi, cũng chẳng ai phản đối đưa nàng lên làm công chúa, bởi nàng vô cùng thiện lương yếu đuối, khiến người người thương tiếc. Vóc dáng nho nhỏ, khuôn mặt nho nhỏ, cái trán nho nhỏ, cái mũi nho nhỏ, đôi môi đỏ mọng nho nhỏ, hết thấy đều khéo léo là lướt, chỉ có đôi mắt là to, cực đáng yêu; đáng về nàng nhỏ nhắn xinh xắn, khi cười luôn ngấn một chút e lệ; nhìn qua thực ngọt ngào. Chẳng trách mỗi người nhìn nàng không tự chủ được chỉ muốn bảo vệ nàng, sủng ái nàng. Giống như con người nàng, lá gan của Tử Nãi Dạ cũng rất nhỏ, nói trên thì lá gan của nàng cũng lắm cũng chỉ to bằng con kiến mà thôi. Nàng chẳng những luôn dùng đôi mắt của mình khiếp đảm nhìn khắp nơi, vừa thấy có người liền chạy mất, hơn nữa, chỉ cần có người không cẩn thận hơi một chút đụng vào người nàng, nàng sẽ sợ hãi mà kêu lớn, lại chạy đi trốn tới chân trời góc bể. Cho dù là Thổ Lỗ Phiên vương người nuôi nấng nàng lớn lên, hay là người anh luôn yêu thương nàng Ô Bù La cũng năm ba lần làm nàng sợ hãi, huống chi là những người khác. Có thể nói nàng sinh ra không phải như thế, nhìn nàng mỗi lần bị dọa hoảng sợ muốn chết, quả thực giống như là phạm nhân trốn truy nã bị đuổi giết đến cùng đường vậy. Nhưng mà, người trong tộc vẫn phi thương yêu thích nàng, cho nên, khi mọi người biết nàng phải rời khỏi thì vô cùng lưu luyến, nhưng vừa nghĩ đến Ngũ vương tử Ngõa Lạt tàn khốc kia, họ lại cảm thấy nàng tốt nhất mau mau rời đi, miễn cho mình bị cái tên súc sinh kia ngược đãi. Bởi vậy, Ô Bù La mới qua tân hôn có bảy ngày, liền mang theo nhân mã bảo hộ Tử Nãi Dạ công chúa đi Trung Nguyên. “Vương huynh vừa mới thành thân liền rời đi, chị dâu có thể hay không mất hứng?” Tử Nãi Dạ quan tâm hỏi. Ô Bù La vô tình nhún nhún vai: “Trước khi thành thân, ta đã nói với nàng ta, cuộc sống của ta thủy chung lấy muối làm trọng, nàng ta hẳn là sớm đã có giác ngộ, cho nên, muối không cần thay nàng lo lắng, nghĩ tới chuyện tình tương lai của muối mới là trọng yếu.” “Muối?” Tử Nãi Dạ nhú nhú mày một cái rồi đi theo ở phía sau đại đội nhân mã: “tương lai gì vậy?” Tương lai gì sao? Hỏi ra những lời này, nàng rốt cuộc có biết hay không bọn họ hiện tại muốn đi

đâu nha? “Ta là nói...” ô Bùi La dắt cương ngựa đến gần nàng một chút, đề thấp giọng nói: “Muội thật sự tính gả cho một nam nhân chưa từng gặp mặt sao?” Tử Nãi Dạ chần chờ một chút: “Nhưng là, đó là do thân sinh phụ thân của muội đã thay muội an bài rồi, không phải sao?” “Đúng vậy, nhưng phụ thân muội cũng nói qua, nếu muội không thích, tùy thời cũng có thể hủy bỏ cửa hôn sự này nha!” Xem nàng còn do dự, Ô Bùi La càng thêm cố gắng địa muốn thuyết phục nàng: “Muội không phải luôn luôn đều rất sợ người sao? Đặc biệt người xa lạ, ngẫm lại xem, Muội phải mất bao lâu để làm quen với một người xa lạ? Ngoài ra, người ta có phải hay không có kiên nhẫn chờ đợi muội đi quen thuộc hẳn?” Nghe vậy, Tử Nãi Dạ nhất thời bất an cắn môi dưới, Con ngựa của nàng dường như cũng cảm nhận sự bất an của nàng, cước bộ loạn hết cả lên. Tốt lắm, bất an đi! Cứ việc bất an đi! nhiều một chút rất tốt. Ô Bùi La vừa thấy, liền âm thầm mừng rỡ không thôi: “Nói đi còn phải nói lại, muội từng đề cập qua hy vọng người kia là một người có thể bảo hộ cho muội, nhưng muội cũng đã gặp qua không ít người Hán, không phải sao? người Hán luôn có bộ dạng nhìn nguy hiểm muốn bỏ chạy, mà những người đó lại không có năng lực bảo hộ muội, vô luận là loại người như vậy muội vẫn có thể an tâm gả đi sao?” Tử Nãi Dạ rốt cục nâng mắt lên bắt lực địa nhìn Ô Bùi La: “Muội nên làm cái gì bây giờ?” “Yên tâm, vương huynh sẽ giúp muội.” Ô Bùi La trong lòng mừng rỡ như điên, ở mặt ngoài lại vẫn là nghĩa bất dung từ mãnh liệt vô ngục: “Trước tiên muội cứ gặp người đó trước xem thử có sợ người ta hay không?” không cần phải nói, chỉ cần là người xa lạ, nàng khẳng định vừa thấy đã sợ muốn chết rồi! “Nếu như muội không thấy sợ hãi, ca ca sẽ giúp muội thử xem hẳn có hay không năng lực bảo hộ cho muội...” Cái này càng không cần phải nói nữa, cho dù là Chiến thần, hẳn cũng sẽ không làm cho cái tên kia thông qua khảo nghiệm của hẳn! “Nếu là đều không được, Tử Nãi Dạ, muội liền cùng vương huynh trở về đi! Vương huynh sẽ lấy muội làm sườn phi, yêu thương muội cả đời!” Đây mới là ý đồ đích thực của hẳn. “Uy?” Tử nãi đêm vừa nghe, thoáng chốc kinh ngạc tròn mắt: “Nhưng là... Nhưng là người là ca ca ta a!” “Không phải thân ca ca.” Ô Bùi La kiên nhẫn địa nhắc nhở nàng, cũng thật cẩn thận vỗ vỗ tay nàng. Kinh nghiệm của hẳn là, nếu động tác quá nhanh, hoặc là lực đạo dẫn đo không đúng, chụp quá mạnh, cái miệng nhỏ này khẳng định hét lên một tiếng hú chết người, rồi sau đó nhanh như chớp biến mất không thấy tăm hơi. “Tử Nãi Dạ, nàng sẽ không sợ ta, đúng không?” Những lời này nói được thật sự không thể nào nắm chắc cảm giác. Hơn nữa, nàng cũng biết ta có năng lực bảo hộ nàng, đúng không? Cho nên, đi theo bên người ta mới là an toàn nhất, đúng không? Đúng không? Đúng không? Tử Nãi Dạ đẩy hẳn thu tay lại, cũng buồn rầu địa xem xét hẳn. “Bất quá, nàng hiện tại không cần trả lời ngay,” Ô Bùi La vội nói: “Nàng cứ từ từ suy nghĩ, chờ nàng nghĩ thông suốt mới quyết định đi” Tử Nãi Dạ cúi đầu không nói gì. Vương huynh nói tuy rằng đều là sự thật, nhưng là... Như vậy hình như không đúng lắm đi? Hoàng sa trực thượng bạch vân gian Nhất phiến cô thành vạn nhận san Khương địch hà tu oán dương liễu Xuân phong bất độ Ngọc Môn Quan dịch thơ: Cát vàng chảy thẳng vào mây trắng Một mảnh thành cô núi vạn trùng Sáo rợ trời chi lời liễu oán Gió xuân đã bị Ngọc Môn phong Từ thời Hán Vũ đế ‘liệt tứ quận, theo hai quan’ tới nay, Ngọc Môn Quan này chính là một quan ải trọng yếu trên con đường tơ lụa huyền thoại, nơi đây có thể coi là cổng vào nối Trung Nguyên đến với Tây Vực, cũng là nơi tây thương (nhà buôn phương Tây) hành lữ và văn thần võ tướng qua lại thường xuyên. Bởi vậy, tuy đó chỉ là một khu vực nhỏ nhỏ với những con lạc đà chậm chạp, hàng ngày lại có rất nhiều người hô ngựa hý, thương đội tấp nập, sứ giả tới lui, cảnh tượng vô cùng nhộn nhịp. Nếu đi lên gò đất cao kia đưa mắt nhìn về phía xa, sẽ thấy được bốn phía trải rộng đều là đầm lầy, khe rãnh, rồi thì Trường Thành uốn lượn, khói lửa sừng sững, rồi thì hồ dương sâu thẳm, nước xanh biếc, rồi thì hồng liễu đua sắc, cỏ lau lay động, tất cả cảnh vật cùng hòa lẫn với Ngọc Môn quan oai hùng thực khiến người tán thưởng không thôi. Ở tại chỗ này, Mặc Kính Trúc cùng Thẩm Quan Đào đã đứng chờ suốt ba ngày, sau, Mặc Kính Trúc bèn quyết định tiếp tục đi về phía trước tiến thẳng vào Tây Vực, không phải hẳn không có kiên nhẫn để chờ đợi, mà là... “Trước khi rời kinh thành, Tam sư muội đã nói qua, nếu ở tại chỗ này chờ ba ngày chưa gặp người đó, ta nhất định phải lập tức tiến vào Tây Vực, bởi vì nàng cần ta cứu trợ” (ai đã đọc bộ ‘Nương tử thỉnh chỉ giáo nhiều hơn’ hẳn đã biết Cơ Hương Ngưng tình thông thuật số, nên mới dẫn dò sư huynh như vậy ^^) “Nhưng mà chúng ta mới đến đây có vài ngày a” (Chỗ này chắc Quân Đào ca nói là 2 người đến sớm so với lịch hẹn á) “Vô luận chúng ta tới vào lúc nào đều giống nhau” “Thì ra là thế” Thẩm Quân Đào lẩm bẩm nói: “Quân Đào tưởng rằng đại gia ngài vô cùng kiên nhẫn bây giờ lại trở thành người vòng vo như vậy nha!” Mặc Kính Trúc mỉm cười: “Ta nghĩ người có tính kiên nhẫn là người mới đúng!” “Àn! Nói đúng a” việc nhân đức không nhường cho ai, Thẩm Quân Đào lập tức mãnh liệt gật đầu: “Ồ bên người Nhị gia tới thời khắc này mới rời đi, có thể thấy được Quân Đào nhẫn nại có bao nhiêu kiên cường a, quả thực là kiên cường dẻo dai nhất thế giới mà, Quân Đào cũng thực bội phục chính mình nha” (là bởi Nhị gia trong lời Quân Đào nói vốn là một khối băng a, cho nên theo ta thì Quân Đào đang tự bội phục khả năng chống lạnh vô cùng nhẫn nại của mình

^^) Mặc Kính Trúc bật cười: “Có khoa trương như vậy sao?” “Cũng không phải!” Thẩm Quân Đào làm bộ vô hạn ủy khuất lẩm bẩm, nhưng lập tức liền đã cười cười, mắt lóe sáng lên: “Nhưng đi theo bên người Đại gia liền thoải mái hơn, Quân Đào thế nào cũng phải hảo hảo tự thưởng chính mình một chút!” Mặc Kính Trúc nhướng mày: “Điều này cũng khó nói, nếu đúng như lời Tam sư muội dự đoán, chuyện vui của chúng ta cũng không phải nhỏ đâu nha!” Ngẩn ngơ một hồi Thẩm Quân Đào mới kinh ngạc nói: “Nhưng là chúng ta đi đón vị hôn thê của Đại gia ngài nha, còn có thể có việc gì vui nữa sao?” Mặc Kính Trúc trầm mặc nói: “Về sau sẽ nói cho người.” Thẩm Quân Đào là người thông minh, lập tức hiểu được đây không phải chuyện hần có thể hỏi, lại cả lơ phất phơ nói: “Không quan hệ, chỉ cần không phải trông thấy vẻ mặt Diêm vương của Nhị gia, Quân Đào đã cảm thấy đủ thoải mái rồi. Lại nói, lần này phải cảm tạ Tứ tiểu thư cùng Tứ cô gia ban ân nha!” Lại nói đến phiên Thủy Tiên phải tiến cung trực vừa được nửa tháng, Dương Nhạn Nho (là chồng của Thủy Tiên, chuyện của hai người được viết trong truyện Tướng công, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn^^) cũng muốn ra kinh đi thăm tra một cái án của một người trong Hoàng tộc. Vì để Thủy Tiên yên tâm, Mặc Kính Trúc bèn sai Tả Lâm, Hữu Bảo đi theo bảo hộ Dương Nhạn Nho. Không ngờ, Dương Nhạn Nho vừa mới rời khỏi kinh thành được vài ngày, Mặc Kính Trúc liền nhận được cấp hàm thúc giục hần tới Tây Vực này, lúc ấy, hần định đi một mình, Cung Chấn Vũ (Nhị gia của Quân Đào ca đây ạ) lại lo lắng bèn để Thẩm Quân Đào đi theo làm bạn bên người hần. “Là nhị đệ quá mức lo lắng.” Mặc Kính Trúc thản nhiên nói. “Đại gia đừng nói vậy” Thẩm quân đào vội hỏi: “Nếu không, Quân Đào cũng không có cơ hội có được một chuyến du sơn ngoạn thủy đâu!” Mặc Kính Trúc cười: “Quân Đào, có đôi khi ta thật đúng là bội phục người, Nhị đệ kia tính tình cũng không phải là bình thường nha, người hầu hạ ở bên cạnh hần nhiều năm như vậy, cư nhiên còn có thể bảo trì tính tình lạc quan như thế, thực không hiểu được nên nói người trì độn, hay vẫn là tính tình nhà người thật sự tốt đây?” “Sai, sai, sai!” Thẩm Quân Đào lắc lắc ngón trỏ: “Đại gia, là nhần nại, là Quân Đào có tính nhần nại thật sự quá tốt... Không, không! Phải là quá vĩ đại!” Mặc Kính Trúc lại bật cười: “Đúng, đúng, Quân Đào, người thật sự rất vĩ đại, được chưa?” “Đó là đương nhiên!” Thẩm Quân Đào ngạo nghễ vỗ ngực “Hai từ đó là giành cho ta, chính là việc nhân đức nhất định không nhường ai” Mặc Kính Trúc lắc đầu không nói gì nữa. Thẩm Quân Đào dò xét hần một hồi lâu sau, vẫn là nhịn không được tò mò hỏi. “Bất quá nói trở về, Đại gia, nghe Nhị gia nói, cửa hôn sự này không giống như là lão gia hay là lão phu nhân vì ngài mà đề thân đi? “ Mặc Kính Trúc mỉm cười: “Ai nói không phải?” dừng bước, hần thực rõ ràng Thẩm Quân Đào muốn biết đáp án bên nói tiếp: “Chẳng qua, hôn sự này là do Hoàng thượng đề xuất trước, sau đó sư mẫu mới chọn trúng ta đến định cửa hôn nhân này” Lấp bắp kinh hãi: “...Là Hoàng Thượng?” Thẩm quân đào kinh ngạc kinh hô. “Là Hoàng Thượng.” Sừng sốt trong chốc lát, Thẩm Quân Đào đột nhiên bật thốt lên nói: “Không phải đâu! Hoàng Thượng cư nhiên kêu ngài hòa thân?” “Hòa thân?” Mặc Kính Trúc lại bật cười: “Đừng nói bậy, ta cũng không phải Vương Chiếu Quân, hòa cái gì thân chứ?” “Nhưng là...” “Tốt lắm, Quân Đào, đừng hỏi nữa, việc này để sau khi quay về kinh, người tự nhiên sẽ hiểu, lúc này không cần thắc mắc nữa, biết chưa?” Chủ tử đều kêu hần đừng thắc mắc nữa, tiểu người hầu bé nhỏ không đáng kể như hần đương nhiên đành phải nghe lệnh im miệng nga! Cũng không được bao lâu, hần vẫn là nhịn không được lại lớn tiếng kháng nghị. “Nhưng là Đại gia, Hoàng Thượng thế nhưng lại muốn ngài đi thú công chúa phiên bang, Quân Đào thật sự vì ngài thấy không đáng a!” Mặc Kính Trúc chính ra lại không chút nào thêm đề ý: “Nga! công chúa phiên bang lại có cái gì không đúng sao?” “Ai nha! Đại gia, ngài như thế nào nói như vậy?” Thẩm Quân Đào trợn mắt, bộ dạng ngạc nhiên: “Là công chúa phiên bang a! là loại người không hiểu giáo hóa, không biết tục lệ, lại hung hăng, dã man, bá đạo, thô lỗ...” “Người là đang nói Tứ sư muội sao?” Mặc Kính Trúc đột nhiên nhẹ nhàng cắm vào một câu. Thẩm Quân Đào ngẩn người, tiện đà thất thanh cười to: “Đúng, đúng a, chính là cùng Tứ tiểu thư giống nhau, nguyên lai... nguyên lai hai bên đều giống nhau thôi! Kia... Vậy không kém!” “Đúng vậy!” Mặc Kính Trúc càng nói càng nhẹ.”Tứ sư muội nếu biết người lấy nàng cùng công chúa phiên bang so với, nàng nhất định sẽ thực ‘cao hứng’ nha.” Tiếng cười đột nhiên biến mất, Thẩm Quân Đào vẻ mặt bỗng nhiên đại biến: “Không...không thể nào! Đại gia, ngài muốn nói cho Tứ tiểu thư?” “Người nói xem?” “Ta? Vô nghĩa, đương nhiên không cần a! Đại gia, thuộc hạ ba vợ bốn nàng hầu còn chưa thú (cưới), ngũ tử lục nữ vẫn còn chưa sinh, còn không muốn chết a!” “Ba vợ bốn nàng hầu? Người thế nào cũng thật tham nha, Quân Đào!” “Có sao? Bằng không song thê tam thiếp cũng tốt lắm.” “Song thê tam thiếp? Người thực ứng phó tới sao?” “Kia... Nhất thê nhị thiếp đi?” “Hai nữ nhân cãi nhau liên đủ bức điên người!” “Kia... Một cái nhỏ nhỏ, rất nhỏ rất nhỏ, phi thường phi thường nhỏ lão bà (Vợ)?” (Cò kể cả chuyện này aiz...)

~~ Ô Bù La cảm thấy bọn họ đi vô thanh vô tức, Ngõa Lạt vương tử tuyệt đối sẽ không biết được, lại không nghĩ rằng mới vừa ly khai Hỏa Châu (nay là Thổ Lỗ Phiên) chưa được hai ngày, muội muội ruột

của hần (của Ô Bù La á) A Bộ Na đã liền đuổi theo tới . “Muội tới làm cái gì?” Ô Bù La ngẩng đầu liền hỏi, ngữ khí thực không khách khí. A Bộ Na hé mắt trừng Tử Nãi Dạ, ánh mắt không chút thân thiện: “Ta hảo tâm đến cảnh báo các người cũng không được sao?” Nàng là một trong rất ít người của Úy Ngột tộc luôn muốn đối địch với Tử Nãi Dạ, nguyên nhân rất đơn giản, nàng rõ ràng là con gái một, Tử Nãi Dạ kia lại nửa đường chạy tới đoạt đi sủng ái của phụ thân cùng ca ca đối với nàng, thậm chí ngay cả vị hôn phu của nàng Đoá Hoa Khảm đều vụng trộm thích Tử Nãi Dạ, cũng nói có chuyện có thể nhẫn, cũng có những chuyện không thể, ngay cả vị hôn phu của nàng đều phải “Tặng” đi, điều này hơi quá đáng! Ô Bù La hồ nghi nhìn Tử Nãi Dạ một chút, sau đó hướng A Bộ Na: “Cảnh báo chúng ta cái gì?” A Bộ Na lúc này mới nói vào trọng điểm: “Mã Cáp Tha đã phái người truy tới.” *Chấn động* “Hắn làm sao mà biết được?” Ô Bù La thốt ra hỏi. “Người đối với ta hung hăng cái gì? Cũng không phải ta nói cho hắn !” A Bộ Na bắt mắt liếc ngang hần: “Là hần phái người giám thị Tử Nãi Dạ, cái kia không liên quan tới ta nha!” Ô Bù La nhíu mày nghĩ: “Hắn biết chúng ta muốn đi đâu sao?” “Lũng Tây (nay là Cam Túc)!” *Cẩn chặt răng* “Vô luận như thế nào, hiện giờ tình hình đã không kịp thay đổi rồi, hiện tại chúng ta chỉ có thể đi tới Thiên Sơn !” Ô Bù La quả quyết nói: “Nếu Mã Cáp Tha đã biết chúng ta muốn tới Lũng Tây, hẳn nhất định rất nhanh đuổi , trực tiếp một đi một đường kia, tuyệt sẽ không nghĩ tới chúng ta lại lướt qua Thiên Sơn .” Vì thế, bọn họ dứt khoát chuyển hướng tiến tới Thiên Sơn, hy vọng có thể đánh lạc hướng Mã Cáp Tha. Không ngờ hai ngày sau, khi bọn họ ở thôn Khuê Tô qua đêm thì A Bộ Na lại âm thầm đem Tử Nãi Dạ lừa đi ra ngoài, hơn nữa còn chuẩn bị đem nàng giao cho người Ngõa Lạt tộc đang chờ ở ngoài thôn, Tử Nãi Dạ chấn kinh còn tưởng chính mình đang nằm mộng, một hồi ác mộng đi! “Vì cái gì? A Bộ Na, rốt cuộc là vì cái gì?” “Rất đơn giản, bởi vì ta hận người!” A Bộ Na oán hận nói: “Từ ngày đầu tiên khi người bắt đầu đi vào Úy Ngột, phụ hần cùng vương huynh trong mắt cũng chỉ có người, mọi người yêu thích cũng là người, thậm chí ngay cả Đoá Hoa Khảm vừa lại cũng thích người! Đồng dạng...” Nàng cười lạnh: “Người không biết đi? Tira Cổ Lệ cũng chán ghét người, bởi vì vương huynh thích người, cho nên, chỉ cần có người, vương huynh trong mắt cũng sẽ không có nàng, bởi vậy, nàng liền vụng trộm đi mật cáo Mã Cáp Tha, muốn cho người gả cho hần, như vậy người liền vĩnh viễn đừng nghĩ quay trở lại Hỏa Châu !” Tử Nãi Dạ ngây dại, nàng biết A Bộ Na cùng Tira Cổ Lệ không thích nàng, lại không dự đoán được các nàng đã vậy còn quá hận nàng! Hơn nữa... Vương huynh thích nàng? Là loại thích nào chứ? Là cái loại thích nan bắt thành sao? Trời ạ, khó trách vương huynh nói muốn thú nàng làm sủng phi! “Hiện tại, người vẫn là ngoan ngoãn đi cùng bọn họ thôi!” A Bộ Na lạnh lùng nói: “Dù sao người đều phải gả cho người người thấy đáng sợ, chẳng thà gả cho Mã Cáp Tha, ít nhất người còn gặp qua hần hai, ba lượt rồi?” Trời ạ! Liền là vì đã gặp qua, mới càng cảm thấy đáng sợ nha! Tử Nãi Dạ vĩnh viễn không quên được Mã Cáp Tha trong ánh mắt kia là cỗ tà khí vô tình, còn có tiếng cười của hần lãnh khốc cuồng bạo. mới chỉ nhìn thấy hần từ xa, nàng chẳng thà phải chạy đến núi lửa trốn đi huống chi là gả cho hần? Nàng tình nguyện chết! “Được, ta đây đem nàng giao cho các người” nói xong A Bộ Na vừa định đưa dây cương con ngựa mà Tử Nãi Dạ đang cười trao cho mấy người Ngõa Lạt tộc “Ta phải mau trở về, miễn cho vương huynh nghi ngờ” Lúc này, Tử Nãi Dạ đột nhiên làm chuyện khiến người khác không thể nào dự đoán được, ngay cả nàng cũng không có nghĩ ra—nàng không những không hét chói tai, mà lại bỗng nhiên một phen đoạt lấy dây cương, đồng thời hai chân thúc vào bụng ngựa, hét một tiếng. Con ngựa liền tung bốn vó chạy đi như điên, chỉ để lại một đám bụi mù đằng sau. Vài người há to mồm ngạc nhiên đã ăn đầy bụi, sững sờ, ngẩn người một hồi lâu mới hồi phục, bởi vì bọn họ không có đoán được cái người luôn luôn nhát gan Tử Nãi Dạ kia lại làm ra được loại sự tình này! Thật giống như là nhìn thấy con cá dùng chân đi trên mặt đất khiến người nào cũng không dám tin vậy. Ngay sau đó, A Bộ Na lập tức hỗn hển tức giận rống to: “mấy người ngu ngốc này, còn đứng ở đây làm gì? Không mau đem nàng ta đuổi trở về! bằng không, không chỉ các người bị Mã Cáp Tha lột da, ngay cả ta đều húng không nổi tội nha” Trong chốc lát, mấy người Ngõa Lạt tộc nhân tiện đều đã truy đi rồi, chỉ còn lại A Bộ Na vẫn ở lại một mình oán giận nghiêng răng nghiêng lợi. Thật là một nữ nhân phiền toái, vì cái gì không có thể ngoan ngoãn gả cho Mã Cáp Tha đâu?

Cũng không hiểu được là vận khí tốt, hay là là không tốt, Tử Nãi Dạ mới giục ngựa chạy như điên không lâu, liền bởi vì quá mức kinh hoảng mà ngã xuống ngựa, lăn một đường thẳng vào bụi cỏ gần đó, mà con ngựa kia không hề để ý tới chủ tử ngã ngựa đã bị rút lại vẫn tiếp tục lao về phía trước. Lúc Tử Nãi Dạ vẫn còn ở trong bụi cỏ vuột cái móng ề ẩm của mình, kiểm tra lại chân tay thân thể thì đột nhiên nghe thấy một trận tiếng vó ngựa đang lao tới, thẩm dò nhìn lên, chỉ thấy dưới ánh trăng sáng ngời đám người Ngõa Lạt khi nãy vừa định bắt nàng mang về để nhốt chủ nhân đang chạy nhanh qua, nàng không khỏi trong lòng kinh hoàng không thôi. Hảo... Nguy hiểm thật! Theo sau, nàng buồn rầu lo lắng một hồi lâu

vẫn là quyết định nghĩ cách trở về tìm Ô Bù La, thỉnh hấn mang nàng đi tìm vị hôn phu của nàng, bởi vì nàng quyết định phải gả cho vị hôn phu kia. Vô luận đối phương là hạng người gì, so với ở lại chỗ này làm cho Vương tẩu cùng A Bộ Na thống hận, cũng so với gả cho Mã Cáp Tha đều tốt hơn? Vì thế, nhìn chung quanh quanh mình một vòng sau, nàng liền theo hướng tự cho là đúng quay về đồ thượng đi đến. Tuy rằng bốn phía tối đen không một nhà ở, lại càng không có người nào, thỉnh thoảng còn xẹt qua vài tiếng động kỳ quái, vậy mà nàng lại không thấy sợ hãi chút nào. Có lẽ tất cả mọi người nghĩ đến nàng nhất gan thật sự không cứu chữa nổi, kỳ thật, nàng cũng có cái không sợ, không sợ tối, không sợ ám, cũng không sợ yêu ma, không sợ quỷ quái, càng không sợ độc xà mãnh thú, thậm chí không sợ chết, duy lại chỉ sợ hãi người, hơn nữa còn là sợ chết khiếp! Bởi vì trên thế giới này đáng sợ nhất không phải yêu ma quỷ quái hoặc ác điều dã thú, mà là người! Chỉ có con người mới có biện pháp làm cho một người khác sống không bằng chết! Nhưng là nàng đi rồi đi, đi rồi đi, thẳng đến sắc trời đã sáng lên, nàng rốt cục cảm thấy không đúng, cước bộ cũng chậm chậm ngừng lại. Nơi này... Là sao a? Cùng thời khắc đó, ở phía nam Thiên Sơn bên này hồ Đại Nam, Thẩm Quân Đào đột nhiên bắt lấy Mặc Kính Trúc đang định tiếp tục đi, đồng thời dùng một loại ánh mắt ướt sũng biểu lộ vô hạn khát vọng mà nhìn hấn. Bất quá, nếu đây là một tiểu cô nương thì thực hoàn hảo, nhưng mà hấn lại là một đại nam nhân a, cho nên, cái bộ dáng kia thoát nhìn thật đúng là có điểm ghê tởm! Mặc Kính Trúc bắt giác âm thầm sợ run cả người: “Người làm chi?” “Đại gia, dừng một chút đi, chúng ta đi Minh Sa Sơn nghe một chút được không?” cả thanh âm đều có điểm ghê tởm! “Nghe?” “Đúng vậy! Đại gia, nghe nói Minh Sa Sơn phát ra kỳ diệu âm thanh nha!” “Người là nói, vì cho người nghe một chút tòa sơn kỳ quái phát ra kỳ quái âm thanh, cho nên chúng ta phải đặc biệt đi lướt qua Thiên Sơn đi?” “Đại gia, ta thề, cam đoan sẽ không trì hoãn bao nhiêu thời gian a!” Trời ạ! Hấn không phải là định làm nũng đi? Mặc kính trúc không khỏi lại rung mình một cái.”Được rồi!” Để tránh Thẩm Quân Đào tiếp tục dùng cái loại ánh mắt này nhìn đến hấn phải nôn mửa, hấn vẫn là ngoan ngoãn đáp ứng có vẻ tốt hơn a. Thẩm Quân Đào vừa nghe, lập tức cao hứng phấn chấn xoay người bỏ chạy, ngay cả ngựa đều đã quên cưỡi, bộ dáng nhảy nhót y như một tiểu tử ham vui vậy. Mặc Kính Trúc không khỏi bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc là Thẩm Quân Đào chịu ở được cùng Cung Chấn Vũ xấu tính, hay vẫn là Cung Chấn Vũ chịu ở được với Thẩm Quân Đào quái tính đây? Đành vậy, nếu là thi triển hết khinh công, hay phi kỵ mã, lướt qua một ngọn núi đích xác không cần tiêu phí bao nhiêu thời gian. Thật lạ lùng, phía bắc của Thiên Sơn từ đỉnh núi đến chân núi vì có sự sai biệt nhiệt độ cho nên cảnh sắc cũng biến hóa theo, làm cho bọn họ một hơi thưởng hết xuân hạ thu đông bốn mùa cảm thụ. Không cần bao lâu, bọn họ liền đã xuyên qua cổng bắc của Thiên Sơn. Đó là một tòa Thiên Sơn hạp khẩu (bắc khẩu), ba mặt núi non trùng điệp, một phía giáp với Lâm Hải Thương Mang. Qua khỏi hạp khẩu hiện ra chính là thảo nguyên rộng lớn, với màu xanh mát của đồng cỏ, màu vàng của hoa cải dầu cùng những loài hoa đại khác, bầy dê với những bộ lông phiêu động tựa mây trắng (ta tự hỏi có phải là cừu không >”

2. Chương 2

Búi tóc buồn xuân lược biêng cái Gió chiều đình viện chớm rơi mai Ấng mây lơ lửng nguyệt chơi với Thụy não lồ hun hương phảng phất Lưu tô màn rủ chỉ hồng tươi Thông tê xua lạnh có còn hơi; ‘Bọn họ...bọn họ muốn bắt ta đi gả cho một người nam nhân cực đáng sợ, nhưng là...” Tử Nãi Dạ ủy khuất nói càng lúc càng nhỏ “Nhưng là ta chỉ muốn để ca ca mang ta đi tìm vị hôn phu của ta thôi! Nhưng là... nhưng là muội muội của ta nói, ta phải gả cho cái tên nam nhân đáng sợ kia, cho nên...cho nên không thể gả cho ca ca ta, bởi vậy... bởi vậy...” Nàng rốt cuộc đang nói cái gì nha? Hai nam nhân vẻ mặt đồng dạng hoang mang mờ mịt nhìn nhau. Cái gì nhưng là, nhưng là, cho nên, bởi vậy, nào là nam nhân đáng sợ, lại là vị hôn phu, lại là muội muội, cuối cùng còn ...Di? Tộc Ủy Ngột có thể để huynh muội lập gia đình sao? Cái kia chẳng phải là loạn luân sao? “Được rồi! vậy cô nương có biết lệnh huynh hiện tại ở nơi nào không?” “Không biết.” Mặc Kính Trúc nhíu mày: “Vậy còn vị hôn phu ở nơi nào, cô nương biết không?” “Ca ca không nói cho ta biết.” Hai hàng lông mày càng khóa chặt: “Vậy nhà nàng ở nơi nào, cái này hấn là biết đi?” Mặc Kính Trúc vẫn kiên nhẫn hỏi lại. Không nghĩ tới Tử Nãi Dạ chột ủy khuất, hốc mắt cũng đỏ lên: “Đương nhiên biết, nhưng là... nhưng là chị dâu nói không muốn ta trở về nữa” Hai nam nhân lại lần nữa hai mặt nhìn nhau. Bọn họ không phải là nhất được một cái đại phiền toái đi? Mặc Kính Trúc bắt giác thấy phức tạp xoa xoa chớp mũi, rồi lại cúi đầu nhìn khuôn mặt non nớt kia. Nàng rất đẹp, không giống vẻ cao nhã đoan trang của Cơ Hương Ngưng, cũng không như Đồng Nhạc Nhạc (vợ của Cung Chấn Vũ, truyện của 2 người này được kể trong bộ ‘Đại hiệp, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn’) trong sáng lượng lệ, lại càng không như Thủy Tiên cuồng dã,

táo bạo. Mà nàng có một vẻ hàm súc, e lệ, khiến người không nhận được muốn đặt vào lòng bàn tay mà thương tiếc. Cho nên giờ phút này mặc dù trong lòng hẳn biết rõ nên cùng nàng bảo trì khoảng cách nhưng lại không không chế được trái tim mà cự tuyệt sự nhờ cậy của nàng. Thở dài, hẳn vẫn là lặng lẽ khẽ đẩy nhẹ nàng ra một chút, nhưng vẫn tùy ý để nàng nắm lấy vạt áo mình. “Cô nương, như vậy chúng ta vẫn nên nghĩ cách đi tìm lệnh huynh” “Hảo! Nhưng là...” Tử Nãi Dạ cúi đầu nói nhỏ: “Đi đâu tìm đây?” Mặc Kính Trúc dở khóc dở cười: “Cái này... Cô nương, cái này phải dựa vào nàng thôi, như là các người dừng lại tại địa điểm nào?” “Dừng lại hả?” Tử Nãi Dạ trầm ngâm: “Chúng ta dừng nghỉ từ hôm qua, nhưng là cái thôn kia thật nhỏ, ta cũng không biết tên của nó a” “Được rồi! như vậy nàng còn nhớ từng dừng lại ở nơi nào trước đó không?” Tử Nãi Dạ thoáng suy nghĩ một chút: “A, đúng rồi, thai Thất Khắc, chúng ta ở thai Thất Khắc có dừng lại một chút” Nhẹ nhàng vuốt cằm: “Chúng ta đi tới thai Thất Khắc đi, tại hạ nghĩ lệnh huynh nếu tìm khắp nơi không thấy cô nương, hẳn là sẽ quay lại đường cũ để tìm” Mặc Kính Trúc nói. Tử Nãi Dạ nhu thuận gật đầu: “Hảo, đều nghe lời người” “Đều nghe hẳn ? Nga... Lời này có điểm lỗi trong lời nói; lỗi ngôn ngữ, bất quá...” “Như vậy, cô nương, tại hạ nên xưng hô như thế nào với cô nương?” “Di? A! Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ” Tử Nãi Dạ như ở trong mộng mới tỉnh, vẻ mặt hồ thẹn liên tục giải thích không thôi: “Ân nhân, ta thật hồ đồ, ngay cả tên còn chưa có nói cho ân nhân, ta...” Ân nhân?! Mặc Kính Trúc nghe được cảm thấy không thích hợp, vội nói: “Cô nương, tại hạ không dám nhận, vẫn là...” “Nhưng là ân nhân đã cứu ta a!” Chưa đợi hẳn nói xong, Tử Nãi Dạ liền kháng nghị :”Nếu không phải nhờ có ân nhân, ta đã sớm bị đám người Ngôã Lạt đó bắt đi !” “Cái này... Cô nương, cái này thật sự không tính là cái gì ân, tại hạ cũng chỉ là tình cờ trên đường đi qua nơi đây, may mắn gặp dịp thôi, cô nương không cần để ở trong lòng.” Hẳn nói cứ nói, Tử Nãi Dạ vẫn là kiên trì. “Mặc kệ huynh là cố ý, hay là vô tình, huynh thật sự là ân nhân đã cứu ta!” “Không, cô nương, cái này thật sự chỉ là tại hạ tùy tiện nhắc tay chi lao mà thôi, cho nên cô nương không cần...” “Là ân nhân!” Tử Nãi Dạ có điểm nổi nóng. Người này thực ngoan cố a! Rõ ràng chính là ân nhân! Vì cái gì không chịu thừa nhận chứ? Thừa nhận thì sẽ chịu thiệt sao? “Aiz, cô nương, tại hạ thật sự chẳng qua là...” “Là ân nhân!” Tử Nãi Dạ đột nhiên lớn tiếng lên, chẳng những ngữ khí cực kỳ oán giận, thậm chí còn một bộ đã muốn chuẩn bị tốt sẵn sàng cùng hẳn tranh cãi ba ngày ba đêm. Thật sự là ân nhân sao? Xem bộ dáng này của nàng, còn giống cừu nhân hơn. Mặc Kính Trúc không khỏi ngẩn ngơ, tiện đà than nhẹ: “Được rồi! Ân nhân thì ân nhân, tùy tiện cô nương.” Hẳn bắt đắc dĩ lẩm bẩm nói. Tuy rằng một bên Thẩm Quân Đào đã cười đến thực quỷ dị, ánh mắt càng mập mờ, ẩn ý, nhưng hẳn không muốn biến loại việc nhỏ này tiếp tục bùng nổ lên như vậy a. Nghe vậy, Tử Nãi Dạ lập tức nở một nụ cười vui vẻ, cười đến hảo ngọt ngào, ngọt ngào tới mức làm cho Mặc Kính Trúc càng vô lực cự tuyệt nàng “Ân! Chuyện kia vậy hiện tại ta nên cho người biết tên của ta , ta gọi là...” khi nàng mới nói tới đây, còn chưa có vào trọng điểm, Mặc Kính Trúc đột nhiên nghiêm mặt nhìn phía mấy người Ngôã Lạt vừa mới xuất hiện. “Chớ có lên tiếng!” “Sá?” Tử Nãi Dạ nhìn xem trong lòng giật mình, mặt cũng trắng bệch, nhưng kỳ quái là, nàng cũng không có sợ tới mức thét chói tai chạy đi, ngược lại càng dùng lực níu lấy vạt áo của hẳn.”Sao... Như thế nào?” “Lại có người đến !” “Di? Sá a ” một tiếng thét chói tai, Tử Nãi Dạ lập tức lại tiến vào trong lòng Mặc Kính Trúc : “Không cần! Không cần, oa, bọn họ lại muốn tới bắt ta ! Bọn họ lại muốn tới bắt ta nha!” “Không cần sợ, cô nương” Mặc Kính Trúc một tay nắm lấy nàng, tay phải nắm lấy kiếm tại bên người, chuẩn bị tùy thời đều có thể ra chiêu đánh trả: “Ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn nàng .” Lúc này không cần hẳn hống, Tử Nãi Dạ lập tức liền đình chỉ bệnh tâm thần thét chói tai, nhưng vẫn không rời khỏi trong lòng hẳn: “thật...?” lại ngược đôi mắt to sợ hãi nhìn lên: “Thật vậy chăng?” “Ta thề!” Đang khi nói chuyện, đằng xa kia quả nhiên chạy tới mấy thớt ngựa, làm người ta ngoài ý muốn là, kỵ sĩ khi vừa nhìn thấy bọn họ, liền rút ra giọng quang quác quang quác rống giận: “Hỗn đản đặng đồ tử (đê cụ ^^), còn không mau thả muội muội ta ra!” Di? Hỗn đản đặng đồ tử? Hẳn sao? Còn có, muội muội? Ai là muội muội? Chẳng lẽ là... Mặc Kính Trúc cảm thấy hồ nghi, tiện đà nhìn lại kỵ sĩ phục sức quần áo kia, lập tức đã hiểu rõ thân phận đối phương. “Cô nương, Ca ca nàng tìm đến!” “Ai? Thật sự?” Tử Nãi Dạ nhất thời kinh hỉ xoay đầu: “A, là thật nha!” Càng kỳ quái là nàng lại vẫn chui trong lòng Mặc Kính Trúc, không có vui mừng nghênh hướng thân nhân mà nàng quen thuộc nhất kia. Có lẽ nàng gần đây đã cảm thấy vẫn là trong lòng Mặc Kính Trúc an toàn nhất đi! Nhưng điểm này xem ở trong mắt Ô Bù La, liền biến thành mờ mờ đặng đồ tử không biết biết xấu hổ đang bắt cóc Tử Nãi Dạ, hẳn nhất thời nổi giận lôi đình, ngay cả quy củ xuống ngựa đều tỉnh lược, trực tiếp còn đang trên lưng ngựa đã tức giận quát to một tiếng, huy đao đánh về phía Mặc Kính Trúc. Mà Mặc Kính Trúc nhìn chỉ thầm than: người này thật đúng là gấp gáp. Trên mặt vẫn như cũ trấn định như hằng, ngay cả lông mi cũng không động một chút. Chưa kịp làm gì Tử Nãi Dạ đã giành trước một tiếng thét kinh hãi, đồng thời vội vàng dang tay che ở phía trước Mặc Kính Trúc. “Vương huynh, người điên rồi, hẳn là của ân nhân ta a!” Lớn hơn nửa một

tiếng thét kinh hãi, Ô Bù La luống cuống tay chân thu đao lại, kém một ít sẽ đem Tử Nãi Dạ chém thành Không Đầu Dạ rồi; sau khi rơi xuống đất, cước bộ vẫn còn chút lảo đảo lung lay vài bước mới đứng vững, mãnh liệt liếc mắt một cái, nhìn hẩn lúc này thực giống như sai nhíp khiêu vũ vậy, cực buồn cười. “Muội ...muội mới điên rồi” hẩn rống giận: “Ta thiếu chút nữa chém trúng đầu muội đó, muội có biết không vậy?” Đôi môi nhỏ đỏ mọng chu ra: “Là vương huynh không đúng, người ta là ân nhân của ta a! người làm chi lấy đao chém người ta?” Tử Nãi Dạ lớn tiếng kháng nghị. Thực quá đáng, chém người còn dám kêu lớn tiếng như vậy! “Ân nhân?” Ô Bù La hơi hơi sững sốt, lập tức khinh miệt liếc mắt nhìn Mặc Kính Trúc đang đứng phía sau Tử Nãi Dạ: “Ân nhân cái gì chứ?” Liếc mắt một cái, không phải chỉ là hai cái bình thường thư sinh người Hán hay sao, ừ thì nhìn xương cốt có vẻ dẻo dai, ngũ quan cũng tuần tú, nhưng nhìn thế nào cũng không ra họ làm được chuyện gì đại ân a? Hay Tử Nãi Dạ hướng bọn họ mượn chút bạc, vòng vo một hồi không cần thận đem chính nàng bán đi rồi? “Vương huynh không nhìn thấy sao?” Tử Nãi Dạ chìa tay: “Nếu không có ân nhân đúng lúc cứu, ta thiếu chút nữa đã bị những người này bắt đi nha!” Rốt cục cũng chú ý tới đám hôn binh Ngõa Lạt, Ô Bù La kinh ngạc sững sốt một lát, rồi sau đó đảo mắt hướng Mặc Kính Trúc cùng Thẩm Quân Đào qua lại đánh giá. “Là bọn hẩn đánh bất tỉnh đám binh Ngõa Lạt này cứu muội?” “Chính là a!” Cái này quả thực ngoài ý liệu, có lẽ hai người Hán này có luyện qua mấy kỹ năng phòng thân? Bất quá... “Hẩn làm gì cứ ôm lấy muội vậy?” “Không phải!” Tử Nãi Dạ quả quyết phủ nhận: “Là ta ôm hẩn! Người ta nghĩ đến lại có người muốn tới bắt, sợ quá nên trốn trong lòng hẩn thôi!” Trong lòng trầm xuống, Ô Bù La lập tức cảm thấy có cái gì không đúng. Tử Nãi Dạ luôn luôn sợ hãi người đến thái quá, đừng nói là người xa lạ, cho dù là hẩn-ca ca của nàng cũng chưa từng được nàng trốn ở trong lòng khi sợ hãi để tìm kiếm che chở, thậm chí đôi khi còn có thể vì hẩn mà bị dọa sợ tới mức thét chói tai chạy mất. Vậy mà trước người ‘ân nhân’ này, nàng cứ nhiên quên mất hết thảy trốn vào trong lòng, thậm chí nhìn thấy ‘ca ca yêu quý’ đến đây rồi vẫn còn luyến tiếc chưa rời đi. Hơn nữa, trừ bỏ những khi hét chói tai, nàng cũng chưa từng lớn tiếng nói chuyện, cũng không thấy tranh luận qua, thậm chí là một chút ý thức phản kháng cũng chưa từng có, lúc này nàng lại cứ nhiên vì một người xa lạ mà kiên quyết kháng nghị, tranh luận, thậm chí là trách cứ hẩn! Hôm nay mặt trời lặn hướng đông sao? Trực giác nhắc nhở hẩn, nếu không nhanh chóng đem Tử Nãi Dạ cùng với vị ân nhân kia tách ra, tương lai không xa, hẩn khẳng định phải nhảy vào thiên trì tìm chết! “Hảo! ta hiểu rồi.” không lãng phí thời gian tranh cãi cùng Tử Nãi Dạ nữa, Ô Bù La thô lỗ túm lấy nàng, Tử Nãi Dạ lập tức phản xạ phát ra một tiếng thét chói tai khủng bố, sợ tới mức run lên, lá gan suýt chút cũng rụng mất. Không để ý đến sự kháng cự kia, Ô Bù La kiên quyết tha nàng đến bên cạnh mình, đồng thời hướng Mặc Kính Trúc gật gật đầu: “Như vậy, cảm tạ ân nhân công tử!” không đợi Mặc Kính Trúc đáp lời, hẩn đã lôi kéo Tử Nãi Dạ xoay người bước đi: “Tốt lắm, chúng ta nhanh rời khỏi đây, miễn cho người Ngõa Lạt đuổi theo” “A? Nhưng là...” ân nhân phải làm sao bây giờ? “Vương huynh, người ta còn chưa có nói cho hẩn tên của ta, cũng còn chưa có hỏi tên của hẩn nha!” Xem đi, lại kháng nghị rồi! “Không cần, về sau cũng không có cơ hội gặp lại, thông cái gì họ, báo cái gì danh? Quả thực là làm điều thừa mà!” Ô Bù La nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Vương huynh, không thể làm vậy được” Tử Nãi Dạ một bên kháng nghị, một bên vẫn lưu luyến không rời ngoái đầu lại: “Người ta đã cứu ta nha, cứ như vậy một câu liền giải quyết sao?” Nghe đi, lại chỉ trích hẩn! “Chuyện kia về sau gặp lại sẽ tính, hiện tại an toàn của muội quan trọng hơn” Ô Bù La lớn tiếng nói: “Vì tìm muội, ta đã đem nhân mã tất cả đều phân tán đi, lúc này nếu gặp phải Mã Cấp Tha, chúng ta vài người như vậy không thể làm gì được” “Nhưng là...” Xem đi, còn muốn tranh luận! “Không có nhưng là!” Ô Bù La thở phì phì nói, nâng nàng lên ngựa, chính mình cũng nhảy lên một con. Cho tới bây giờ không ai có thể cùng nàng cười chung một con ngựa, bởi nàng vẫn sợ đến phát run, lắc đến người ngồi phía sau cũng theo bị lắc theo nàng, kết quả hai người cùng mất thăng bằng ngã xuống ngựa mới thôi. “Được rồi, mọi người quay về thôn Khuê Tô tập hợp” Vì thế, sau một tiếng hét to, mấy thớt ngựa nhanh chóng biến mất trước mắt Mặc Kính Trúc, một trận kéo đến, lại một trận rời đi tựa như một cơn gió, để lại một chút nghi hoặc. Mặc Kính Trúc cùng Thẩm Quân Đào không khỏi hai mặt nhìn nhau, không hẹn mà cùng có cảm giác khó hiểu. Rốt cục đây là cái tình huống gì a? Sau một lúc lâu, Thẩm Quân Đào mới nhún nhún vai, dường như chưa từng có việc gì xảy ra, tiếp tục hướng Minh Sa Sơn mà đi đến. Hẩn đương nhiên sẽ không để vì loại chuyện nhỏ này mà sinh khí, nếu không hẩn nào có tư cách ở bên người Nhị gia lắc lư lâu như vậy? Hẩn hiện tại thậm chí nghĩ muốn đi nghe một chút xem rốt cuộc Minh Sa Sơn ‘nói’ những gì, ảo tưởng sẽ được tiết lộ một chút bí mật cổ xưa, thí dụ như nói ra chỗ nào có giấu bảo tàng tinh tinh gì đó... Về phần Mặc Kính Trúc vẫn trầm ngâm nhìn hướng Tử Nãi Dạ biến mất hồi lâu mới xoay người bước chậm theo sau Thẩm Quân Đào. Không nghĩ tới còn chưa đuổi kịp Thẩm Quân Đào đã lại nghe thấy tiếng vó ngựa chạy lại, hơn nữa lại chạy rất gấp, vừa nghe liền biết là chạy nạn. Hẩn quay người, quả nhiên là Tử Nãi Dạ đang cưỡi ngựa chạy thẳng

đến đây, gần lại, liền nghe thấy tiếng nàng khóc cùng gào to: “Ca ca nói hấn sẽ ngăn trở bọn họ, kêu ta đi trốn, nhưng là ca ca hấn...ca ca hấn...” Câu nói chẳng có đầu chẳng có đuôi, giống như muốn khảo nghiệm trí lực người khác vậy. Nhưng Mặc Kính Trú vừa nghe đã liền biết, không chần chờ, hấn lập tức phi thân ngồi xuống sau lưng nàng, giục ngựa rời đi, đồng thời bỏ lại một câu. “Quân Đào, cùng đi!” “vâng, đại gia!” Vâng, vâng, ngài cưỡi ngựa, ta phải chạy theo! Tại nơi kia, Ô Bù La cùng ít ỏi mấy tộc nhân đang chặn đường hai mươi mấy người Ngõa Lạt, cầm đầu chính là Ngũ vương tử Ngõa Lạt quốc Mã Cáp Tha. Tên kia tuy rằng nhìn thế nào cũng thực anh tuấn, nhưng cũng thực tà ác, hơn nữa lại vô cùng ngạo mạn, luôn có vẻ mặt xem thường người khác. “Thông minh thì hãy ngoan ngoãn đem công chúa Tử Nãi Dạ giao cho ta, như vậy ta còn thừa nhận ngươi là anh vợ, nếu không đừng trách ta trở mặt vô tình” “Người nằm mơ!” Ô Bù La gầm nhẹ. “Vì cái gì? Tốt xấu gì ta cũng là Ngũ vương tử Ngõa Lạt nha! Tương lai kế thừa vương vị tuy rằng không phải ta, nhưng người phụ vương thương yêu nhất cũng chính là ta!” “Vậy thì sao?” Ô Bù La cười nhạt nói: “Người thế nhưng lại có tính ngược đãi cuồng biến thái, căn bản ngay cả một sợi tóc của Tử Nãi Dạ cũng chưa có tư cách đụng tới!” “Phải không?” Ô Bù La mắng khó nghe, Mã Cáp Tha rút cục bắt đầu đại biến sắc mặt: “Người thật sự không lo lắng sao? Phải biết rằng, Ngõa Lạt cùng Uy Ngột từ trước đến nay luôn luôn chung sống hòa bình, chẳng lẽ người thật sự nguyện ý phá hư hòa bình hai nước chỉ vì che chở một tiểu công chúa bé nhỏ không đáng kể đến kia sao?” “Tử Nãi Dạ là muội muội của ta!” Ô Bù La rống giận: “Ta dù chết cũng sẽ không đem nàng giao cho người, nếu không ta còn xứng là nam nhân sao?” “Một khi đã như vậy...” Mã Cáp Tha cười lạnh: “...Vậy người đi chết đi!” Dứt lời, vừa định hạ lệnh sát phạt, khóe mắt hấn đã nhìn thấy Tử nãi Dạ cưỡi ngựa đang quay trở lại, hấn bất giác nở nụ cười hài lòng: “Công chúa là một người rất thông minh” Ô Bù La nghe vậy cả kinh, quay đầu nhìn lại, không khỏi hồn hển mãnh liệt giờ chân chạy tới gần nàng rống giận: “Người ngu ngốc sao? Quay trở lại làm gì?” “Ta, ta, ta...” Quay mắt vụng trộm dò xét Mặc Kính Trú đằng sau, Tử Nãi Dạ ngập ngừng không biết nên giải thích như thế nào mới tốt. Nàng có thể nói nàng theo bản năng tin tưởng vị ân nhân xa lạ này sao? Không cần Mã Cáp Tha động thủ, ca ca nàng khẳng định sẽ bị tức chết tại chỗ! Mặc Kính Trú liếc mắt đã thấy rõ tình thế, hấn hướng Thảm Quân Đào vừa chạy đến hạ mệnh lệnh: “Quân Đào, trước tước lấy binh khí của bọn họ!” “Vâng, Đại gia!” Mọi người ở đây chưa kịp để ý đến hàm ý câu đối thoại trên, đã thấy Thảm Quân Đào phi thân hướng Mã Cáp Tha, chỉ nghe được vài tiếng kinh hô, Thảm Quân Đào dĩ nhiên quay trở lại giữ ngựa, keng...keng...keng một đồng lớn đao kiếm chất thành đồng bên cạnh. “Thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh!” Thảm Quân Đào tiêu sái khom người nói, mặt không đỏ, khí không suyễn, coi như chỉ như đi dạo phố trở về mà thôi. “Tốt lắm.” Ôm tay áo vung lên, Mặc Kính Trú nhanh nhẹn phi thân xuống đất, rồi chậm rãi giúp đỡ Tử Nãi Dạ xuống ngựa, sau đó mới xoay người lại, trầm ổn nhìn về mặt kinh sợ của Mã Cáp Tha: “Hiện tại, các hạ còn tính làm cái gì sao?” Mã Cáp Tha mãnh liệt cắn răng một cái: “Người là ai?” Mặc Kính Trú hơi hơi vuốt cằm: “Mặc kính trú.” Người hỏi chưa có phản ứng gì, ngược lại Ô Bù La cùng Tử Nãi Dạ không hẹn mà cùng rên một tiếng kinh ngạc. Rõ ràng tình huống đã rất khó coi, nhưng vẫn không chịu bỏ qua tư thái cao ngạo, Mã Cáp Tha không nói thêm chuyện núi cao sông dài linh tinh gì nữa, chỉ trực tiếp bỏ lại một câu “Ngaoan” “Các Người nhớ kỹ cho ta, lần sau ta sẽ không khinh địch như vậy mà bỏ qua nữa!” sau mới chật vật đem người rời đi. Nguyên lai hấn cũng rất sợ chết. Mã Cáp Tha vừa mới đi, Tử Nãi Dạ liền hưng phấn túm lấy vạt áo Mặc Kính Trú: “Ân nhân tên là Mặc Kính Trú?” “Đúng vậy, cô nương” “Từ kinh thành đến?” Mặc Kính Trú có chút kinh ngạc: “Đúng vậy, cô nương.” “Đến Tây Vực tìm người?” Càng kinh ngạc: “Cũng không sai, cô nương.” “Tìm công chúa Tử Nãi Dạ của Uy Ngột tộc?” “Cô nương làm sao lại biết?” Mặc Kính Trú kinh ngạc hỏi lại. Tử Nãi Dạ nở nụ cười, vừa vui mừng vừa thẹn nói: “Bởi vì ta chính là Tử Nãi Dạ” “Di? Cô nương chính là...” Mặc Kính Trú ngây dại.”Tử Nãi Dạ công chúa?” Tử Nãi Dạ nhẹ nhàng gật đầu: “Ca ca muốn mang ta tới tìm người” Thịch... trái tim loạn nhịp trong chốc lát, Mặc Kính Trú mới nhẹ giọng nói: “Quả thực không ngờ”. Chả trách Tam sư muội dẫn hấn trực tiếp xông vào Tây Vực, nguyên lai để cứu vớt nàng một nạn này. “Như vậy...Công chúa đã biết ta là ai?” Ngượng ngùng cúi đầu: “Biết” Tử Nãi Dạ đáp ứng, ngay cả hai bên tai đều đã đỏ ửng: “Là vị hôn phu của Tử Nãi Dạ ta” “Kia...” Mặc Kính Trú chỉ có thể nhìn thấy đỉnh chiếc mũ tinh xảo đáng yêu của nàng: “Công chúa không phản đối?” những lời này nhất định phải hỏi. Lập tức ngẩng mặt lên: “Ta vì cái gì phản đối?” Tử Nãi Dạ trừng lớn mắt kích động nói, ngay cả giọng nói trong phút chốc đã vút cao, vừa vặn nói xong liền “A!” một tiếng, nàng đang nói gì nha, không khỏi lại mặt đỏ, đầu lại rớt trở về: “Ách... ta... ý của ta là nói, ta không... không phản đối.” Lúc này thanh âm đã muốn hạ thấp cơ hồ không thể nghe được nữa. Nàng nói xong rồi xấu hổ, bộ dạng vô cùng đáng yêu, Mặc Kính Trú nghe được không khỏi cảm thấy thú vị. Ở một bên xem kịch, Ô Bù La sớm cũng đã đen hết mặt. ‘Đằng đằng!’ Kể thứ ba phá đám là cái gì hấn không hiểu, dù sao lúc này nếu hấn không xuất trường, phía dưới

sân khấu sẽ không biết hẳn cũng là diễn viên a: “Vị công tử này, chúng ta cũng không nhận ra người, có thể nào chỉ bằng lời nói một bên của người liền tin tưởng người chính là vị hôn phu của Tử Nãi Dạ — Mặc Kính Trúc?” Mặc Kính Trúc gật gật đầu: “Các hạ nói rất có đạo lý, như vậy, tại hạ nên làm thế nào mới chứng minh thân phận của mình đây?” “Tín vật!” Không cần nghĩ ngợi, Ô Bùi La vươn bàn tay thô ráp ra: “Tín vật của Mặc Kính Trúc người!” Không chút nào do dự, Mặc Kính Trúc lấy từ trong áo một bảo kiếm lóng lánh ánh kim, trên vỏ kiếm có hình một con thanh long giương nanh múa vuốt uốn mình ôm lấy bảo kiếm. “Cái chuôi Thanh Long ngậm này chính là tín vật, bởi vì công chúa cần ta bảo hộ nàng, mặt khác, trên đó còn có khắc một bài thơ” Kể từ thương xuân thung cang sơ Gió đêm đình viện lạc mai sơ Đạm vân lui tới nguyệt sơ sơ Ngọc áp Huân lô nhàn thụ não Chu Anh đầu trưởng đầu tua cờ Thông tê còn giải ích hàn không. (Lý Thanh Chiếu: Hoán kê sa kỳ 5) Ngậm xong, Mặc Kính Trúc nói tiếp: “Đây là tín vật của công chúa, bởi vì bài thơ được khắc lên đây vốn là tên của nàng, đúng không?” “Đúng vậy!” Tử Nãi Dạ lập tức điểm cao mũi chân, đồng thời, Mặc Kính Trúc cũng cúi xuống ghé sát lỗ tai cẩn thận nghe Tử Nãi Dạ thì thầm nói ra một cái tên, cái tên này chỉ có chính nàng cùng phụ thân nàng, và vị hôn phu của nàng mới biết được, cũng giống như bài thơ kia, chỉ có ba người mới biết hàm ý của nó. Nghe xong, Mặc Kính Trúc lập tức thoải mái vuốt cằm nói: “Đúng vậy, công chúa chính là vị hôn thê của Kính Trúc.” Đến lúc này, Ô Bùi La rốt cục đã triệt để tuyệt vọng, hắn bị thẩm ngóng nhìn Tử Nãi Dạ, người hoàn toàn không hề cảm nhận được tâm ý của hắn. Từ trước đến giờ hắn vẫn cho rằng nàng như vậy hồn nhiên thật đáng yêu, thật ngọt ngào, nhưng hiện tại lại chỉ cảm thấy nàng như vậy thực trì độn thực đáng giận! “Tử Nãi Dạ, muội... muội thật sự nguyện ý gả cho hắn?” “Ta nguyện ý” Tử Nãi Dạ một mặt vội vàng gật đầu, một mặt vô ý thức nắm chặt ống tay áo của Mặc Kính Trúc, dường như rất sợ hắn biến mất: “Hắn sẽ là người bảo hộ của ta.” Một tia hi vọng cuối cùng tiêu tan! “Như vậy...” Ô Bùi La cắn chặt răng: “Muội hiện tại sẽ cùng hắn quay về Trung Nguyên?” “Ta...” “Không” Tử Nãi Dạ mới nói một chữ, Mặc Kính Trúc liền thay nàng phủ quyết: “Bởi vì nguyên nhân nào đó, phụ thân công chúa đặc biệt công đạo qua, muốn chúng ta ở chỗ này thành thân sau mới trở về.” Hắn cúi đầu trưng cầu ý kiến của Tử Nãi Dạ: “Có thể chứ, công chúa?” “Nga! Được, bất quá...” Tử Nãi Dạ chần chờ nhìn sang Ô Bùi La: “vương tử Mã Cấp Tha...” Mặc Kính Trúc nhú mi: “Là Ngũ vương tử Ngôã Lạt?” “Phải” “Hắn muốn thú nàng?” Tử Nãi Dạ ủy khuất gật gật đầu: “Nhưng là hắn thật đáng sợ a! Ta mỗi lần vừa thấy hắn liền bị hù chết.” Mặc Kính Trúc trầm ngâm: “Nếu đã như thế, để tránh bị người vô vị quấy nhiễu, chúng ta trước hết đến Xining thổ ty thành thân, sau mới quay về Trung Nguyên!” Tử Nãi Dạ nhu thuận điểm điểm trán: “Hảo, đều nghe lời chàng.” Ô Bùi La nhìn vậy, trong lòng lại chua xót không thôi, hắn yêu thương Tử Nãi Dạ gần mười năm, mà như cũ vẫn không chiếm được của nàng nửa điểm quyền luyến, mà một người chẳng qua chỉ là mới quen mà thôi, cũng đã được nàng tuyệt đối tín nhiệm. Đây là thiên ý sao? Đã là thiên ý, hắn lại há có thể nề hà? Hắn hít một hơi thật sâu, phun ra, rồi sau đó dứt khoát nói: “Hảo, ta đây sẽ đem nàng giao cho người, người nhất định phải hảo hảo yêu thương nàng, bảo hộ nàng, tuyệt không thể để cho nàng chịu chút ủy khuất, nếu không, cho dù là chân trời góc biển, ta cũng sẽ tìm được người, cho người hiểu được hậu quả sai đãi nàng!” “Mặc Kính Trúc thể chắc chắn hảo hảo chiếu cố cho nàng, thương tiếc nàng.” Mặc Kính Trúc vẻ mặt thận trọng, ánh mắt nghiêm túc đối Ô Bùi La ưng thuận lời hứa: “Nếu có chút vi phạm, cho dù thiên đạo vạn quả, Kính Trúc cũng không dám oán hận nửa câu.” “Tốt lắm!” Ô Bùi La vuốt cằm, tiện đà chuyển hướng Tử Nãi Dạ: “Tử Nãi Dạ, hảo hảo bảo trọng!” Lập tức không chút do dự xoay người đi nhanh rồi đi. Hắn không phải thật sự không hề lưu luyến, mà là không dám chần chờ, chính hắn hiểu được, chỉ cần hơi có một tia do dự, hắn sẽ không thể hạ quyết tâm đem Tử Nãi Dạ giao cho Mặc Kính Trúc. Tử Nãi Dạ há mồm định nói, Mặc Kính Trúc đứng lúc ngăn trở nàng, bởi vì hắn đã sớm nhận thấy được Ô Bùi La đối với nàng phân khác hẳn với tình cảm huynh muội, nhưng nếu Ô Bùi La đã có thể thất, mà thê tử hắn lại không dung Tử Nãi Dạ, Tử Nãi Dạ đối với hắn lại vô tình, như vậy, như vậy tách ra đối bọn họ mới là tốt nhất. Nhìn bóng lưng ca ca dần dần đi xa, ngực Tử Nãi Dạ bỗng dưng có một cổ cảm giác kinh hoàng, lúc này nàng mới nhận thấy được sự thật tàn khốc, đơn giản là nàng một tiếng “Nguyện ý”, hiện tại ca ca thật sự đã từ biệt nàng mà đi, không bao giờ hồi đầu nữa, từ nay về sau, nàng chính là một người cô đơn, không có người chiếu cố nàng, cũng không lại có người làm bạn nàng, lại càng không có người... “Công chúa, có thể đi rồi sao?” Chính lúc còn đang có cảm giác giác kinh hoàng, bỗng nhiên lọt vào tai ngữ thanh mềm nhẹ, ngực Tử Nãi Dạ không khỏi nóng lên, trong lòng ngực kia cảm giác kinh hoàng thoáng chốc lại hòa tan thành một dòng nước ấm kỳ dị. Nàng lén lút ngược mắt nhìn, vẫn là đôi đồng mâu ôn nhu tựa như giọt nước cho nàng cảm nhận được sự quan tâm thân thiết lại nhất mực chân thành, người này đã nhận lời nàng thể không thay đổi. Hắn nhẹ nắm của nàng, giống như có cọng lông chim mềm nhẹ lại ấm áp nhẹ nhàng trên choker trong lòng của nàng, tạo nên những vòng tròn gợn sóng rung động. “Hảo, chúng ta đi thôi!” Nàng than nhẹ. Không, nàng

sẽ không cô đơn, cũng không cần nữa sợ hãi, bởi vì nàng tin tưởng hân-vị hôn phu của nàng-người mà nàng vừa mới nhận thức không đến nửa ngày-Mặc Kính Trúc. Vì cái gì ư? Chẳng vì cái gì cả, chỉ vì đôi đồng mâu của hân thực ôn nhu.

~ Tử Nãi Dạ vô cùng tin tưởng vị hôn phu của mình, nhưng là, nàng thật sự không hiểu được vì sao bọn họ lại phải gấp gáp đến vậy? Nguyên tưởng rằng Mặc Kính Trúc sẽ cùng nàng du sơn ngoạn thủy đến Xining để thành thân, không nghĩ được rằng một đường đi tới lại đúng là giống như đang chạy trốn chết vậy, cứ như đang bị truy đuổi, hại nàng nhịn không được thỉnh thoảng ngoái lại nhìn một cái xem có phải hay không thực sự có người đuổi theo. Không có! Nhưng là, bọn họ là thật sự thực chạy gấp, thậm chí ngay cả hôn lễ cũng đơn giản hoá rất nhiều, bởi vì nhờ Hồi tộc thổ ty hộ làm chủ trì hôn lễ, cho nên, bọn họ không có theo Hán tộc hôn nghi, cũng không phải cử hành Ủy Ngột tộc hôn lễ, mà là nhập gia tùy tục dựa theo Hồi tộc nghi thức để thành thân. Quan trọng nhất là, trừ bỏ thời gian vội vàng chuẩn bị hôn lễ, hơn một tháng hôn kỳ, thế nhưng giảm bớt chỉ còn ba ngày liền giải quyết, cái loại tân gả nương khẩn trương kiểu này sự chờ mong cùng hưng phấn còn chưa kịp có, bọn họ đã thành vợ chồng, điểm ấy thực khiến nàng có chút ‘nhỏ nhỏ’ thất vọng. Bất quá, vừa đến đêm tân hôn, khi nàng ngồi chờ ở trên giường hỉ, vừa nghĩ tới nàng tiếp theo sẽ phải cùng một người nam nhân đồng giường cộng chằm, hơn nữa nam nhân kia còn có thể cùng với nàng làm ra một ít chuyện thân mật, thì lúc này nàng không thể không khẩn trương được nữa; nàng chẳng những là khẩn trương muốn đòi mạng, lại còn có thêm một phần sợ hãi, là bởi vì sự kiện mười năm trước kia mà sợ hãi. Tay nàng không nhịn được run run, tim đập như tiếng sấm, hơn nữa mồ hôi lạnh cũng chảy ròng ròng, nếu lúc này có người thoáng dọa nàng một chút, nàng không chỉ ngã lăn xuống giường đi, chỉ sợ là sẽ còn lập tức phóng lên nóc nhà trốn mất! Nhưng mà “Thực xin lỗi.” “Đi?” Một tiếng mặc danh kỳ diệu thực xin lỗi, nhất thời làm cho Tử Nãi Dạ kinh ngạc đã quên luôn sự khẩn trương: “Vì cái gì?” Mặc Kính Trúc ngã hai chén rượu lúa mì thanh khoa, bình thần đến bên cạnh nàng ngồi xuống, đưa cho nàng một chén. “Ta biết công chúa nhất định rất kỳ quái vì cái gì chúng ta phải gấp gáp như vậy, nhưng là công chúa một câu cũng chưa hỏi qua, cũng không hề có nửa câu oán hận, chỉ yên lặng đi theo ta...” Tử Nãi Dạ không nói gì, lẳng lặng xuyết uống xuống chén rượu lúa mì thanh khoa tinh khiết và thơm ngon. Bởi vì nàng không biết có nên hay không thành thật nói cho hân, không phải nàng không nghĩ hỏi, mà là không biết phải hỏi như thế nào, cũng không tốt lắm ý tứ hỏi. “... Bất quá, hiện tại ta tốt nhất nên nói cho công chúa, ba ngày sau chúng ta sẽ khởi hành.” “Nga? Nhanh như vậy?” Ba ngày yến hội vừa chấm dứt liền đi luôn sao? Lén lút vì nàng rót đầy rượu, Mặc Kính Trúc mới nói tiếp: “Đúng vậy, chúng ta phải nhanh một chút chạy về Hỏa Châu.” “Nha! Hỏa châu?” Tử Nãi Dạ kinh ngạc, mắt choáng váng: “Vì sao a?” Lại mặt sao? Cho dù là thế, cũng không cần gấp gáp như vậy đi? người Hán đều thích đi loạn vậy sao? “Công chúa đã quên sao?” Mặc Kính Trúc một ngụm uống cạn chén rượu, cầm lấy bầu rượu trước vì chính mình rót đầy, rồi sau đó lại làm bộ thuận tiện mà vì nàng rót rượu, Tử Nãi Dạ nâng cốc uống xong, hân lại vì nàng rót đầy. “Đã quên cái gì?” “Mã Cấp Tha.” “Sá?” “Hân nói, hân sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta.” “Nhưng là hân không có đuổi theo nha!” Mặc Kính Trúc lại một lần lặp lại động tác, lại vì nàng rót đầy rượu. “Hân còn không dám như vậy lỗ mãng đuổi tới đây.” “Kia... Kia không phải đã không có việc gì sao?” “Như thế nào lại không có việc gì? Hân nhất định sẽ nhân cơ hội này đi tìm Thổ Lỗ Phiên vương.” “Nhưng là... Nhưng là cho dù hân đi tìm phụ vương lại như thế nào?” Tử Nãi Dạ khó hiểu hỏi lại: “Phụ vương nói qua, chỉ cần hân tìm không ra thiếp, cũng sẽ không có cách. Dù thế nào, hân cũng không có khả năng vì một nữ nhân mà khơi mào chiến tranh hai nước a? Cho dù hân tưởng, Ngõa Lạt vương cũng không cho phép hân làm như thế.” “Thổ lỗ phiên vương nghĩ đến rất đơn giản, công chúa” Mặc Kính Trúc lại một lần nữa rót đầy hai chén rượu: “Hai năm qua, Ngõa Lạt vương không chỉ có không ngừng công kích Tatar (đông Mông Cổ), còn liên tiếp hướng chúng ta yêu cầu ban thưởng quyền sở hữu Cam Túc cùng Trữ Hạ, đã tâm mở rộng lãnh thổ đã rất rõ ràng. Bởi vậy, nếu để cho Ngõa Lạt vương tìm được lý do vô luận lý do này bé nhỏ đến cỡ nào, hân đều sẽ nhân cơ hội này tiến công Ủy Ngột” Kinh ngạc, Tử Nãi Dạ vội vàng nuốt xuống một ngụm rượu làm cho chính mình có thể trấn định lại, nhưng vẫn không yên hỏi: “Kia... Vậy phải làm sao bây giờ?” Mặc Kính Trúc lại đem Tử Nãi Dạ chén không rót đầy: “Cho nên chúng ta cần về gấp hỗ trợ.” Không tự giác, Tử Nãi Dạ lại một ngụm uống cạn rượu, mới bắt an nột nột nói: “Chúng ta... được không?” Lại rót đầy: “Đương nhiên được.” “Thật sự?” “Thật sự, ta cam đoan sẽ không làm cho nghĩa phụ nàng chịu thiệt.” Rất kỳ quái, tuy rằng chỉ là vài lời nói suông, nhưng Tử Nãi Dạ chính là rất tin tưởng Mặc Kính Trúc, vì thế, nàng há miệng vô ý thức càng uống càng nhiều rượu, tới khi khuôn mặt đã ửng hồng, mới nhú mi buồn bực nói: “Kỳ quái, đầu của thiếp như thế nào thấy vụng vụng?” Xem ra tẩu lượng của nàng cũng không phải tốt lắm: “Công chúa thấy mệt mỏi?” mục đích nếu đã đạt tới, Mặc Kính

Trúc cũng hài lòng thu hồi chén rượu của nàng, rồi thuận tay đỡ nàng nằm xuống, còn “săn sóc” thay nàng cởi ra áo khoác, cởi giày, trải đệm, kéo chăn: “Nằm ngủ một chút sẽ thoải mái hơn” “Nga... Nhưng là thiếp chưa muốn ngủ a!” “Như vậy ta bồi công chúa cùng nhau nằm tâm sự nha!” Dứt lời, Mặc Kính Trúc liền thuận thể thoát y treo lên trên giường, ngủ ở bên người nàng. Từ Nãi Dã đã lơ mơ say không hề suy nghĩ gì mà tiến sát trong lòng hắn, đã sớm đã quên chuyện nàng chưa từng cùng nam nhân cùng giường cùng miên qua, lại càng đã quên chuyện phải làm buổi tối hôm nay.. đêm tân hôn của nàng. “Chúng ta đây tán gẫu cái gì?” “Ân... Tâm sự cuộc sống công chúa ở Ủy Ngột đi!” “Nga! Vậy... A! Đúng rồi, thiếp vẫn muốn hỏi chàng, như thế nào nói được tiếng Ủy Ngột vậy?” “Bắt đầu từ ngày chúng ta đính ước, ta liền bắt đầu học tập ngôn ngữ của Ủy Ngột.” Mặc Kính Trúc thản nhiên bắt đầu ngọ nguậy. “Như vậy a! vị Thẩm công tử đâu?” “Hắn có vị bạn tốt là Ủy Ngột tộc nhân.” Tay hắn nhẹ nhàng đặt ở cửa nàng trên ngực. “Thì ra là thế. Bất quá, cho dù ngươi sẽ không nói được tiếng của Ủy Ngột cũng không quan hệ, bởi vì ta sẽ nói Hán ngữ!” “Ta biết” hắn lén lút xốc nội sam của nàng lên: “Cho đến tám tuổi, nàng đều là nói Hán ngữ.” “Nguyên lai chàng cũng biết a?” “Đương nhiên, ta cũng biết.” “A... Ân nhân, ách! Không, phu... phu quân, chàng đang làm cái gì vậy?” “Ta đang nghe nàng nói chuyện.” “A... Nhưng là, chàng như vậy... thực ngứa a!” “Như thế này sẽ không ngứa, nàng tiếp tục nói đi!” “Nga! Kia... Chúng ta nói đến chỗ nào rồi? A! đúng rồi, nói đến cuộc sống của thiếp ở Ủy Ngột...” Hiển nhiên, đêm tân hôn không có khả năng chỉ nói chuyện phiếm tinh khiết, hai người bọn họ tán gẫu tới chỗ nào, cũng chỉ có hai người bọn họ mới biết!

~~ “Đại gia, thì ra ngài cũng thực gian trá nha” Được Mặc Kính Trúc đặc biệt phân phó chuẩn bị hai bầu rượu đến tân phòng, Thẩm Quân Đào đã nghĩ biết được hai bầu rượu kia rốt cuộc có cái công dụng gì rồi: “Đại đã lang đều là giống như vậy mà ăn luôn tiểu bạch thỏ a!” Tuy là tân hôn, Mặc Kính Trúc vẫn thói quen trời vừa sáng liền thức dậy, giờ này đang thản nhiên mà trợn mắt liếc về mặt mập mờ của Thẩm Quân Đào, than nhẹ: “Aiz, không có biện pháp, nếu không phải đáp ứng sinh phụ nàng vô luận thế nào cũng phải nhanh chóng thành thân. Rồi lại vô tình lúc này vướng phải chuyện của Ngõa Lạt vương, thì ta cũng đâu cần gấp gáp như vậy để đi hỗ trợ. Nếu đã không có thời gian để gần gũi quen thuộc nhiều hơn một chút, thì cũng chỉ còn có cách đó thôi” Nghe nói thế, Thẩm Quân Đào lại bị khơi mào lòng hiếu kỳ: “Đại gia, sinh phụ công chúa rốt cuộc là ai a?” hắn rắp tâm bắt lương trộm dò xét cửa tân phòng: “Vì sao lại vội vã giục hai người mau chóng thành thân vậy? tại sao phải thành thân xong mới quay về Trung Nguyên?” “Lại hỏi?” Mặc Kính Trúc lắc đầu cười: “Ta không phải đã nói qua, chờ sau khi quay về kinh chẳng phải sẽ biết hay sao?” “Keo kiệt, hiện tại tiết lộ một chút cũng không thiệt thòi ma” Thẩm Quân Đào than thở: “Chúng ta đây có cần gọi trợ giúp hay không?” Trầm ngâm một hồi Mặc Kính Trúc dứt khoát nói: “Tạm thời không cần, có thể báo cho bọn họ biết tình huống hiện tại, nhưng không cần phải gấp gáp tới, nếu Ngõa Lạt vương không như ta nghĩ thì làm vậy sẽ là lỗ mãng. Nói không chừng sẽ không cần bọn họ đến hỗ trợ” “A! Đã biết” Thẩm Quân Đào có điểm thất vọng, như Đại gia nói thì sợ là sẽ không có chuyện lớn gì xảy ra để hắn có thể phát huy a “Chúng ta có...” Vừa nói đến đây, từ trong phòng đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai. Hai người còn đang ngẩn ngơ, lại nghe thấy tiếng vật bị rơi vỡ, Mặc Kính Trúc bèn chạy qua. “Cứ như thế đi, ta đi xem nàng một chút, miễn cho nàng bị chính mình hù chết!” Ngơ ngác nhìn Mặc Kính Trúc nháy mắt biến mất ở cửa tân phòng, Thẩm Quân Đào không khỏi thở dài. “Chắc chắn là tối hôm qua không cẩn thận làm cho công chúa uống nhiều lắm, cho nên... aiz! Lấy được một thể tử cái gì cũng không hiểu, lại nhát gan như vậy, thực không hiểu được là Đại gia vận khí tốt, hay vẫn là không tốt?”

3. Chương 3

Tỳ bà lông thúy mắc Trên dây oanh thánh thót Khuyên ta sớm về nhà Song biếc người như hoa Tuy rằng đã là cuối thu, Hỏa Châu vẫn nắng nóng như mùa hạ, thỉnh thoảng những cơn gió mạnh thổi tới kéo theo bao nhiêu là cát bụi, có khi còn tạo thành cơn lốc, không cẩn thận sẽ bị cuốn bay từ Bắc Cương tới tận Nam Cương luôn. Nhất là tại Hỏa Diệm Sơn, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống những khối đá phản chiếu lại sáng loáng, những dòng khí nóng cuộn cuộn bay lên giống như có đồng lửa lớn đang hùng hực thiêu đốt, từ xa nhìn lại như có một con cự long màu đỏ đang giơ nanh múa vuốt. Nhưng bởi địa hình cùng phân bố sông ngòi, tại vùng trung du và chân núi lại có nhiều bóng râm khiến nơi đây thoát khỏi ánh mặt trời nóng bỏng tạo nên phong cảnh thực tú lệ, nước chảy róc rách, còn thoang thoang đâu đây mùi hương của dưa ngọt và trái cây. Tháng mười là mùa thu hoạch, còn chưa tới thành Hỏa Châu đã nghe thấy người dân Ủy Ngột hoan xướng khúc ca thu hoạch. Giữa hai ngọn núi là một thung lũng trồng nho, có khe nước chảy qua, hai bên mặt sườn núi xanh mướt lá cây, xen kẽ là những cây ăn quả khác. Thấp thoáng những bức tường

vôi trắng của nông trại nép bên những tán cây xanh mát, chính là nơi để ủ ra những bình rượu nho thơm ngọt. Những giàn dây leo đan vào nhau, đường đi cũng uốn lượn theo, đi qua chỉ cần khẽ vung tay cũng có thể chạm được vào các loại trái cây đang chín. nào là nho không hạt, rồi dưa hấu, dưa lê ngọt mát...mùi trái cây quyện với mùi rượu nho ủ say lòng người. Người nông dân Ủy Ngột đang bận rộn đi xuyên qua những giàn cây, hái đầy bồ thành quả của một năm lao động, miệng ngậm xương nhẹ nhàng, chỉ cần nhìn và nghe cũng đủ biết tâm tình vui sướng của họ. Nhưng loại không khí hân hoan này càng tới gần thành Hỏa Châu lại càng ít đi. Những tộc dân trước kia trông thấy Tử Nãi Dạ đều mỉm cười hoan nghênh giờ phút này lại thay bằng vẻ mặt oán hận bất đắc dĩ. Trong lòng Tử Nãi Dạ tràn đầy nghi hoặc, hốt hoảng kéo lấy Mặc Kính Trúc mà hỏi: “Vì sao lại như vậy? vì sao chứ?” Mặc Kính Trúc cùng Thẩm Quân Đào không hẹn mà cùng đảo mắt nhìn nhau. “Bắt đầu sao?” “Hắn là bắt đầu.” Hai người cứ thần bí nói những câu mập mờ khiến Tử Nãi Dạ càng thêm hoang mang, nhìn bên này một chút, ngó bên kia một chút: “Hai người...hai người rốt cuộc là đang nói cái gì a? cái gì mà bắt đầu? nói cho người ta đi!” Mặc Kính Trúc trầm ngâm một lúc rồi lập tức phi thân ngồi phía sau Tử Nãi Dạ, Thẩm Quân Đào nhanh chóng bắt lấy dây cương Mặc Kính Trúc vừa đưa, đột nhiên gánh nặng trên lưng bay mất, con ngựa nhất thời mừng rỡ ngẩng đầu hí vang. “Công chúa, ta cũng đã nói với nàng, Ngõa Lạt vương sẽ tìm lý do để xâm lược Ủy Ngột rồi mà” Mặc Kính Trúc ôm lấy Tử Nãi Dạ, ngữ khí trầm xuống: “Ta nghĩ, hắn là đã bắt đầu rồi, cho nên tộc nhân Ủy Ngột mới oán trách nàng như vậy, Ngõa Lạt vương khẳng định là lấy nàng làm lý do. Vô luận bọn họ từng yêu thích nàng như thế nào, dù sao nàng chỉ là một người Hán, thân nhân của mình vẫn quan trọng hơn là nàng. Cho nên thời điểm này, bọn họ vẫn là lựa chọn tộc nhân của mình a” Tử Nãi Dạ nghe vậy chấn động: “Ý chàng là, thật sự... Thật sự bắt đầu đánh giặc sao?” “Đúng vậy.” “Trời ạ, trời ạ! Cứ nhiên thật sự... Thật sự...” Tử Nãi Dạ kinh hô, môi anh đào hé mở sững sốt, cuối cùng lại rưng rưng cúi đầu ảm đạm: “Đều tại thiếp!” Nàng nức nở tự trách nói. Mặc Kính Trúc tuy rằng đã có cảnh báo trước, nàng cũng đã tin tưởng, nhưng vẫn nhin không được hy vọng hết thấy đều là do Mặc Kính Trúc quá lo, không ngờ, vẫn là không tránh né được. Biết nàng nghĩ như vậy! Mặc Kính Trúc thầm than, hai tay dùng lực nhắc bổng nàng lên rồi xoay lại để nàng đối diện mình, ôn nhu ôm lấy nàng, để nàng tựa vào trước ngực mình. “Tử Nãi Dạ, chuyện này không thể trách nàng, chỉ tính là nàng gặp phải xui xẻo, vận xui một chút thôi.” Hắn nhẹ giọng khuyên: “Cho dù không có lý do là nàng, Ngõa Lạt vương vẫn sẽ tìm lý do khác để khai chiến, cũng giống như hắn lấy lý do Thiên triều trừ khấu mà tấn công Tatar; rồi còn lấy lý do Trữ Hạ, Cam Túc đều là người Mông Cổ mà yêu cầu Thiên triều phải cho đi. Hết thấy các lý do đều nhằm mục đích mở rộng lãnh thổ của bọn họ. Ngay cả việc Mã Cấp Tha coi trọng nàng cũng chỉ là một nước cờ của Ngõa Lạt vương mà thôi” Đây đều là sự thật, liệu nàng có chịu tin hắn hay không đây. Với sự hiểu biết mấy ngày về nàng, hắn là nàng sẽ tin thôi. Bởi nàng không ngu ngốc, tuy bề ngoài nàng nhìn ngô nghê, nhưng kỳ thực nàng chẳng qua chỉ có điểm nhất gan, cá tính lại đơn thuần chút mà thôi. Nếu Ủy Ngột cùng Ngõa Lạt là láng giềng, nàng hẳn đã nghe tộc nhân nhắc tới tác phong bá đạo cùng dã man của Ngõa Lạt vương, mà Thổ Lỗ phiên vương cha nuôi nàng sở dĩ không dự đoán được sự tình sẽ nghiêm trọng như thế, là bởi theo lẽ thường tình mà nói một lần giao chiến với cả hai nước sẽ là một điều hết sức ngu xuẩn. Ngõa Lạt đã muốn xâm lược Tatar hẳn là không nên cùng quốc gia khác gây chiến mới đúng. Nhưng là Ngõa Lạt lại đi ngược với lẽ thường, tự nhiên mọi người sẽ không dự đoán được. Nếu nàng tin tưởng lời nói của hắn, nhất định sẽ hiểu được nàng cũng chỉ là người vô tội bị cuốn vào vòng xoáy chiến tranh này mà thôi. Quả nhiên, trầm mặc hồi lâu, Tử Nãi Dạ mới lén lút ngược đôi mắt to lên dò xét hắn: “Thật vậy chăng?” “Thật sự, ta thề.” Lại nhìn hắn một hồi lâu, Tử Nãi Dạ rốt cục thoải mái thu hồi nước mắt tự trách. “Àn! Thiếp đã hiểu, nhưng là, phu quân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Khăn lụa trước mặt theo nàng ủ rũ chảy xuống, trở lại Tây Vực trang phục của nàng cũng được thay đổi, cả mười mấy bím tóc cũng biến thành hai dải tóc dài yếu điệu, nhưng trên mặt lại bịt một chiếc khăn lụa (ta tự hỏi bịt mặt rồi người ta sao nhận ra được nữa mà oán với chả hận nhỉ?) “Chỉ cần hồi được chiến trường đang ở nơi nào, chúng ta liền qua đó giúp” Mặc Kính Trúc nhẹ nhàng nói: “Nàng yên tâm, ta sẽ không để cho nghĩa phụ nàng chịu thiệt thòi đâu” “Thiếp biết, nhưng là...” Tử Nãi Dạ chần chờ một chút: “Phu quân, thiếp biết chàng rất lợi hại, nhưng là, hai quân đối trận cũng không phải là chỉ có mười mấy người giao tranh mà thôi! Chỉ có chàng cùng Thẩm công tử, thật sự có thể giúp đỡ sao?” Mặc Kính Trúc thần nhiên: “Đến lúc đó nàng sẽ biết, tin tưởng ta, ân?” Ngừng một lát, Tử Nãi Dạ lập tức nở một nụ cười rạng rỡ: “Àn, thiếp tin chàng” Vừa nói xong, phía trước liền truyền đến một trận vó ngựa dồn dập cùng tiếng kêu, khiến nụ cười trên môi Tử Nãi Dạ thoáng cái biến mất. “Người cái đồ hồ ly tinh, cứ nhiên còn có mặt mũi trở về!” Lọt vào tai một câu hồ ly tinh khiến Tử Nãi Dạ bất giác co rúm người, cuộn mình trong lòng Mặc Kính Trúc. Sợ hãi nhìn hai con ngựa đang chạy như điên tới, gần đến mới gờ hai chân trước lên dừng lại, tiện đà đập đập lên nền trời. “Lúc ta nghe nói

vậy, còn không dám tin, không ngờ người thật sự quay lại” A Bộ Na tức giận mắng: “Người rút cuộc quay lại làm gì? Chẳng lẽ người làm hại đến Ủy Ngột chúng ta còn chưa đủ sao? “Ta... Ta... Ta...” Tử Nãi Dạ cắn môi dưới, không biết nên biện giải như thế nào mới tốt. Một con ngựa khác tiến lên hai bước: “Tử Nãi Dạ” một người nữ nhân ung dung mỹ lệ giận dữ, lạnh lùng nói: “Người không nên trở về, trừ phi người nguyện ý hy sinh mình về với vương tử Mã Cấp Tha, bình ổn trận chiến này” Không kìm được lại run rẩy một chút, Tử Nãi Dạ nắm chặt vạt áo của Mặc Kính Trúc, khẩn trương nói: “Không... Vương tẩu, ta...ta chỉ muốn hỗ trợ...” “Hỗ trợ?” A Bộ Na cười nhạt, khuôn mặt lạnh lùng: “Thật tốt, người lập tức đi theo chúng ta đến hồ Tam Đường, ngoan ngoãn đi cùng vương tử Mã Cấp Tha, làm cho Ngao Lạt lui binh, như vậy là đại ân rồi!” “Nhưng mà ta...” Tử Nãi Dạ mới nói được ba chữ, Mặc Kính Trúc bỗng lên tiếng cắt lời: “Vị này chính là công chúa A Bộ Na?” “Ách?” tới lúc này mới để ý đến còn có người đi cùng Tử Nãi Dạ, A Bộ Na kinh ngạc nhìn chằm chằm Mặc Kính Trúc: “Người là ai?” “Công chúa Tử Nãi Dạ là thê tử của ta” đối với sự ngạo mạn của A Bộ Na, ngữ khí của Mặc Kính Trúc không hề khách khí. “Di? Nguyên lai người chính là...” A Bộ Na nói một nửa, tiện đà trợn to hai mắt cẩn thận đánh giá hắn, trong mắt có thường thức, có ghen tỵ, có oán hận, cũng có khinh miệt, một đồng lớn loạn thất bát tao, cuối cùng hợp lại thành một câu vui sướng khi người gặp họa: “Như thế nào? Nhanh như vậy đã muốn trả về sao? Tốt lắm, người đã không cần, vậy đem cho vương tử Mã Cấp Tha đi. Ta tin tưởng hắn sẽ không ghét bỏ nàng ta chỉ là dùng qua giày cũ rồi đâu” Đáy mắt hiện lên một tia uẩn ý, nhưng Mặc Kính Trúc vẫn kiên nhẫn bảo trụ sự bình tĩnh ôn hòa: “Công chúa A Bộ Na, Tử Nãi Dạ đã là thê tử của ta, ta sẽ không đem nàng giao cho bất luận kẻ nào!” “Vậy người còn mang nàng ta quay về đây làm gì?” A Bộ Na giận dữ hỏi: “Nói cho nàng ta biết, giả trẻ Ủy Ngột chúng ta không có nghĩa vụ phải hy sinh vì một người Hán như nàng. nếu không phải phụ vương cùng vương huynh kiên quyết phản đối, ta đã sớm phái người lôi nàng trở về đưa cho Vương tử Mã Cấp Tha rồi. Hiện tại các người đã tự động đưa đến cửa, vậy cũng đừng trách ta vô tình” Trong tứ sự huynh muội, Mặc Kính Trúc là người ôn trọng nhất, lại có tính nhẫn nại ôn hòa, nhưng không có nghĩa hắn không biết nóng giận. Hơn nữa trong quan niệm của hắn, nữ nhân không phân biệt đẹp hay xấu, thông minh hay ngu ngốc, chỉ là biết cách ăn nói hay không thôi. Tử Nãi Dạ chính là một nữ nhân dụ ngoan biết cách ăn nói. Nhưng nữ nhân đang đứng trước mặt này rõ ràng là chỉ biết rít gào, còn lại chẳng biết cách ăn nói cho giống nữ nhân. Gặp phải loại nữ nhân này, Mặc Kính Trúc bình thường sẽ không nói gì nhiều, nếu đối phương thực sự ngang ngược không phân rõ phải trái, hắn sẽ càng lưỡi mở miệng. Cho nên Không hề để ý tới A Bộ Na: “Đi thôi, Tử Nãi Dạ, chúng ta đến hồ Tam Đường” Mặc Kính Trúc nói xong kéo cương ngựa rời đi. “Hồ Tam Đường?” “Đúng, chiến trường ở đó, chúng ta mau chóng đi, hắn là còn kịp” hắn lập tức kẹp chân thúc ngựa rời đi. Nhìn bọn họ thực sự hướng Hồ Tam Đường đi đến, A Bộ Na bất giác kinh ngạc kinh hô một tiếng: “Các người...” rồi lập tức giương roi quát mạnh xuống móng ngựa đuổi theo, không quay đầu lại mà hô to: “Tira Cổ Lệ, nói với phụ vương ta cũng đi hồ Tam Đường” Tira Cổ Lệ cả kinh, cũng lớn tiếng hô to: “Không được a! Phụ vương có nói qua muội không thể đi a!” “Ta... Ta đi dẫn đường!” Thanh âm đã xa đến nỗi không nghe được rồi. “Nhưng là...” Tira Cổ Lệ dừng lại, ảo não nhìn thân ảnh đã biến thành một chấm đen: “Dẫn đường gì chứ? Có Tử Nãi Dạ ở đó còn cần muội phải dẫn đường sao?”

Cuối tháng mười, ở phía nam núi Thiên Sơn tộc nhân Ủy Ngột vẫn vất vả càn cù làm công tác chuẩn bị để năm sau nông canh, mà phía bắc Thiên Sơn đã sớm tiến vào mùa nông nhàn. Gió ven hồ mát lạnh, quanh hồ Bali là những vạt cỏ đã héo rũ, thương đăm. Trong cảnh hoàng hôn càng tiêu điều, khói sương mênh mông. Càng về đêm, gió lạnh càng ghê người, lan vào tận trong xương, mà rừng thông cũng rắc rắc kêu lên những tiếng như nứt vỡ, như thăm oán, thì thăm... “Có lạnh không?” Bên cạnh đồng lửa, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn núp vào trong lòng vị hôn phu, Mặc Kính Trúc ôn nhu hỏi: “Có muốn vào lều ngồi chờ không? Tuy rằng hồ Bali nằm cách biệt một bên, nhưng lại là nơi để nuôi trồng thủy sản, cho nên có nhiều lều dựng sẵn, sau khi dọn dẹp một cái lều, Thẩm Quân Đào mới đi tìm bữa tối. “Không cần” Tử Nãi Dạ tham lam rúc trong lòng hắn: “Như vậy là tốt rồi” Cho dù có lạnh thêm thì đối với nàng lúc này trong lòng phu quân mới là ấm áp nhất, an toàn nhất. Bắt đầu từ ngày hắn cứu nàng, nàng liền cho rằng như vậy. Vì vậy, Mặc Kính Trúc không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng đem áo choàng quần quanh, tận lực giúp nàng tránh gió lạnh thổi. A Bộ Na ngồi đối diện nhìn, bất giác tức giận, tộc nhân của nàng đang vì nữ nhân này mà chiến đấu, vậy mà nàng ta lại chỉ biết cùng với vị hôn phu khanh khách ta ta. “Uy! Các người rút cục là muốn đi làm cái gì nha?” nàng châm chọc Mặc Kính Trúc: “Hay là người thật sự tính đem nàng ta đưa cho vương tử Mã Cấp Tha?” trừ bỏ lý do này, nàng thực không nghĩ ra lý do khác. “Ta nói rồi, Tử Nãi Dạ là thê tử của ta” Mặc Kính Trúc không có sinh khí, chỉ lập lại: “Ta sẽ không giao nàng cho bất luận kẻ nào” “Tử Nãi Dạ có nói các người là tới để hỗ trợ?” “Công chúa A Bộ Na, phương thức hỗ trợ cũng không phải

chỉ có một loại!” “Không chỉ một loại? không thể nào...” A Bộ Na đột nhiên cười khinh miệt, ánh mắt trào phúng: “Không thể nào các ngươi là tới giúp bọn ta đánh giặc?” “Công chúa A Bộ Na” Mặc Kính Trúc bình tĩnh nhìn nàng ta: “Chỉ có chiến thắng sự khiêu khích của Ngõa Lạt, Ngõa Lạt vương mới biết được Ủy Ngột không dễ bị khi dễ, sau này mới không dám một lần nữa khinh vuốt râu hùm” A Bộ Na cười lớn: “Cho dù như vậy rất tốt, nhưng là Mặc công tử, tuy vương huynh nói ngươi luyện qua chút công phu phòng thân, ngươi đã gặp qua đánh giặc sao? Đánh giặc thật sự chính là giết bên này, chém bên kia, thật sự sẽ có người chết, chứ không phải loại ngươi một quyền ta một cước đánh nhau đâu” Mặc Kính Trúc sắc mặt thâm trầm lại, mí mắt hạ xuống không ý kiến. A Bộ Na lại nghĩ hấn cam chịu, ánh mắt khinh thường: “Ngươi a, mạnh miệng cũng ở mức này thôi! Đừng để đến lúc gặp đao quang kiếm ảnh liền bị dọa, nhìn thấy người chết liền hôn mê, sẽ rất là khó coi nha!” “Sẽ không” vẫn một mực ản ản hồi lâu, Tử Nãi Dạ rốt cục không nhịn được lớn tiếng kháng nghị: “Phu quân rất lợi hại, sẽ không vô dụng giống những lời ngươi nói đâu” Nhạo báng nàng cũng không sao, mắng nàng cũng được, vô luận nguyên nhân chân chính là cái gì đi nữa, nhưng vì giờ phút này Ngõa Lạt lấy nàng làm lý do công kích Ủy Ngột, cho nên nàng bị mắng cũng là lẽ đương nhiên, nhưng sao lại có thể mắng phu quân của nàng chứ? A Bộ Na lạnh lùng nhìn: “Làm sao ngươi biết? ngươi tận mắt thấy qua sao?” “Cái này...” Tử Nãi Dạ đáp ứng: “Không.. không có, bất quá...” “Đó là ngươi nghe hấn nói?” “Cũng không phải, mà là...” “Người khác nói?” “Cũng không phải, là...” “Vậy ngươi dựa vào cái gì mà khẳng định Mặc công tử thật sự lợi hại đây?” Vốn là không thể chỉ căn cứ vào lý do nàng tín nhiệm, hiện tại nếu nàng nói ra, khẳng định không được chấp nhận! Tử Nãi Dạ nhắm mắt liều mình nghĩ, càng dùng sức nghĩ, lại càng không ra, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ bừng lên, nàng mới thốt lên: “Chàng...chàng nói chàng sẽ bảo hộ ta, cho nên chàng nhất định lợi hại như vậy”. A Bộ Na sững sốt, lập tức cười thất thanh: “Lời này mà ngươi cũng nói ra được, thật là nực cười” Tử Nãi Dạ xấu hổ, hai má càng đỏ: “Ta...ta...” vẫn không muốn nhận thua. “Tử Nãi Dạ” Mặc Kính Trúc đột nhiên nâng khuôn mặt nàng qua ngăn lại ánh mắt tràn ngập oán hận kia: “Nàng đói chưa? Quân Đào đã trở lại rồi” “Nhưng là...” Tử Nãi Dạ còn muốn quay về xem A Bộ Na bên kia, nhưng dưới cằm lại bị Mặc Kính Trúc nhanh bắt lấy hướng trở lại, chỉ có hai con mắt đen láy vẫn liếc nhìn sang, cực đáng yêu. Mặc Kính Trúc nở nụ cười: “Tử Nãi Dạ, nãi còn nhìn nữa, mắt sẽ bị lệch đó!” Tròng mắt lập tức chuyển về: “Sẽ không đâu!” “Nàng ăn thịt không?” Mặc Kính Trúc thừa cơ chuyển đề tài. “Ăn a!” Dứt lời, liền thấy Thẩm Quân Đào một bên tay là chim trĩ, một tay là con thỏ, ung dung chạy lại: “Oa thật nhanh nha!” Bọn họ còn chưa có trở lại nha! Cái gọi là bọn họ, chính là hai hộ vệ đuổi theo sau bảo hộ cho A Bộ Na, bọn họ tìm lều cho A Bộ Na xong cũng chạy đi tìm thức ăn, nhưng là còn đi trước Thẩm Quân Đào một lúc! Vậy mà lúc này, Thẩm Quân Đào đã trở lại rồi, hai tên hỗn đản kia còn ở bên ngoài mò cá, quả thực chính là cố ý bôi xấu mặt mũi của nàng mà! A Bộ Na cảm giận thầm nghĩ. Cho đến khi Thẩm Quân Đào đem thỏ và chim trĩ xử lý xong xuôi sạch sẽ, xiên qua cành cây đặt trên giá bắt đầu nướng thì hai vị kia mới lồm lũi trở về. “Các người như thế nào tới bây giờ mới trở về?” A Bộ Na tức giận chất vấn. Hai người kia bắt đầu dĩ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng hiểu, A Bộ Na kiêu căng thành tính, bởi bọn họ bình thường không ai nhanh hơn nên nhìn tổng cũng không thấy chậm. Đáng ghét, vì cái gì lại phải bọn họ đến hầu hạ vị công chúa điều ngoa này chứ. Bọn họ thà là đi chăm lạc đà còn hơn! Yên lặng, hai người cùng đi xử lý con mồi. Trong thời điểm này, cái lại chỉ có nhận lại hậu quả càng bị thâm thôi, người thông minh hấn nên tạm thời cầm điếu đi! Uớp thêm chút hồi hương, muối cho thịt thỏ nướng, Thẩm Quân Đào mỉm cười nhìn Tử Nãi Dạ: “Công chúa, người thực sự không ăn thịt heo sao? Người Hán chúng ta lại ăn rất nhiều thịt heo nha!” Kỳ thật từ khi Mặc Kính Trúc thành thân cùng nàng hấn liền không cần gọi nàng là công chúa Tử Nãi Dạ nữa. Nhưng là hấn lại không thốt ra được câu: Đại phu nhân. Nàng đại sao? Không, nàng tuyệt đối không có lớn, thậm chí còn có chút nhỏ bé Nàng giống một phu nhân sao? Cũng không, nàng chẳng có được một nửa điểm khi khái của phu nhân, ngay cả uy phong của công chúa hay của một đại tiểu thư cũng không có. Lại còn nhát gan như thỏ, quá đáng hơn nữa là nàng cư nhiên sợ hãi đệ nhất vũ trụ, vô địch vạn người mê là hấn đây, điểm này thực khiến hấn thương tâm a! Nói thực ra, hấn là thay nàng cảm thấy có điểm mất mặt, cho nên hấn đơn giản tiếp tục kêu nàng một tiếng công chúa. Dù sao gọi vậy cũng không sai, Đại gia thoát nhìn cũng không có mất hứng, chính là đại gia có đôi lúc cũng kêu nàng là công chúa nha! Tử Nãi Dạ nghe vậy, hai mắt tròn vo chớp lấy vài cái, mới đột nhiên tựa vào vai Mặc Kính Trúc, ghé tai hấn nói nhỏ: “Phu quân, chờ ta trở lại Trung Nguyên mới ăn thịt heo nha?” “Không sao cả” Mặc Kính Trúc ản ản mỉm cười: “Nàng có ăn được hay không cũng không quan trọng, nàng không cần miễn cưỡng chính mình” Yên lặng cười cười ngượng ngùng, Tử Nãi Dạ vẫn nhỏ giọng nói: “Kỳ thật không phải là thiếp không ăn được, thực ra thiếp chính là thích ăn thịt nướng, còn có chân giò nữa. Đến giờ hồi tưởng lại thiếp vẫn còn chảy nước miếng nha. Nhưng là ở đây không được ăn cho nên thiếp liền không thể ăn.” Mặc Kính Trúc giật mình: “Ta hiểu rồi,

chúng ta quay về Trung Nguyên sẽ ăn, ăn thịt nướng cùng chân giò, ừn?” Sợ hãi liếc mắt nhìn A Bộ Na ở đối diện một cái, thấy nàng ta không chú ý, lúc ấy Tử Nãi Dạ mới vui mừng gật đầu: “còn có đầu sư tử om (đừng có nói với ta các nàng nghĩ là đầu của con sư tử thật nhá, ta để ảnh chú thích ở dưới ^^ chính ta cũng chả biết là món gì nữa nà), thịt xào chua ngọt, lẩu vịt” thanh âm càng ép nhỏ lại “Bất quá, lẩu vịt không nên cay quá, chỉ cay một chút là đủ rồi”. Mặc Kính Trúc nhin cười: “Được, được, còn có sao?” “Có a, có a!” Thanh âm càng nhẹ: “Còn có thịt kho, cừu chuyển ruột già, canh năm tràng vương (bạn không biết, chắc món về lòng phèo gì đấy)... Ừn! canh năm tràng vương cũng không thể quá cay, còn có thịt muối, còn có món này thiếp chưa được ăn qua, nhưng là nghe nói ăn rất ngon, rất giòn... Ách, đó là món gì thiếp cũng không biết, nhưng nướng thiếp nói ăn rất ngon, vậy nhất định là thật sự rất ngon. Còn có chính là...” Trời ạ! Nàng là nghĩ đến hiện tại đang ở tiệm mà gọi món ăn sao? Mặc Kính Trúc không khỏi thấy thú vị giờ lên khoe miệng. Chắc chắn! Nhìn tiểu cô nương này thật đúng là hiểu biết mỹ thực, toàn bộ đều là ngự thực cung đình! Bất quá, nàng vốn là có tư cách để ăn nha, tương lai sẽ thỉnh nhạc phụ mời nàng ăn!

~~ Bữa tối qua đi, mọi người đều tự quay về lều của mình nghỉ ngơi, tính để hôm sau đi sớm, cố gắng một chút thì giữa trưa hẳn là có thể tới được hồ Tam Đường. Đôi mắt mở to, Tử Nãi Dạ như thế nào cũng không thể ngủ được, cứ có cảm giác có chuyện vướng mắc trong lòng thực không thoải mái, nhưng lại không nghĩ ra đó là chuyện gì. Nàng đành cứ dựa vào lòng Mặc Kính Trúc mà liều mình suy nghĩ, thẳng đến khi: “Không ngủ được sao?” Nghe thấy thanh âm của Mặc Kính Trúc, nàng liền “A!” một tiếng, đã nghĩ ra rồi: “Phu quân, A Bộ Na tính tình luôn thực nóng nảy, nàng lại không thích thiếp, cho nên nói chuyện khó tránh khỏi đụng chạm, cũng không phải đối với chàng có thành kiến, chàng trăm ngàn lần đừng nên trách nàng ấy, cũng đừng vì vậy mà không vui nha”. “Như thế nào, liên vì chuyện này mà không ngủ được?” Mặc Kính Trúc thương tiếc than nhẹ: “Thật khờ quá, nàng nghĩ ta là người lòng dạ hẹp hòi vậy sao?” Aiz... như thế nào lại thành ra như vậy? Tử Nãi Dạ vừa nghe, không khỏi nóng nảy: “Không phải, không phải đâu phu quân, chàng trăm ngàn lần đừng hiểu lầm ý thiếp, thiếp chỉ là...” Xem nàng gấp đến mức muốn vùng dậy, Mặc Kính Trúc vội vàng ôm lấy nàng quay về trong lòng mình: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội, ta không có hiểu lầm nàng, cũng không có trách nàng, lại càng không có bị mất vui, nàng không cần lo lắng. Đối với ta mà nói, nàng tựa như một tiểu cô nương ngây thơ, nếu ta giận nàng vậy chẳng phải ta cũng thực ngây thơ hay sao?” Tử Nãi Dạ tròn mắt nhìn: “Thật sự?” “Thật sự” Mặc Kính Trúc ôn nhu nói: “Ta đâu cần lừa nàng, đúng không?” Lại tròn mắt nhìn, nhưng trên môi đã nở một nụ cười ngọt ngào: “Ừn! Thiếp tin chàng.” Nhẹ nhàng vỗ về lưng của nàng: “Vậy còn nàng?” Mặc Kính Trúc hỏi lại: “Nàng không tức giận sao? Nàng nói nàng ta không thích nàng, lại đối với nàng như vậy, nàng đều không tức giận sao?” Tử Nãi Dạ thở dài, vòng tay ôm trụ thắt lưng hắn: “Sẽ không a, nương thiếp có nói qua, có đôi khi bị người ta ghét cũng không thể nê hà, tựa như nàng ấy như vậy không phải là nàng ấy sai, cũng không nhất định là lỗi của thiếp, nếu như mình xác định mình không có làm chuyện gì sai, vậy hẳn là do nàng ấy thôi. Thật giống như chúng ta chán ghét con chuột, tuy rằng nó không trêu chọc gì chúng ta, nhưng vẫn thấy chán ghét nó, vậy có thể trách nó hay sao?” “Nhạc mẫu là một người nữ nhân thông tuệ” “Thiếp cũng thấy là như vậy” “Nhưng là...” Mặc Kính Trúc chần chờ một chút: “Nhạc phụ từng nói với ta, nàng trước đây là một nữ hài tử tính tình hướng ngoại, vô cùng hoạt bát, như thế nào hiện tại lại...” Một hồi thật lâu, Tử Nãi Dạ không hề lên tiếng, Mặc Kính Trúc còn tưởng nàng đã ngủ, vừa định buông tha, nàng lại thình lình mở miệng, từ trong lòng hắn mà thốt lên. “Mẹ thiếp bị bọn họ giết, liền ở trước mặt thiếp mà bị bọn họ giết hại” “... Ta biết.” “Nhưng là, trước khi bị bọn họ giết hại, vì để chờ người đàn bà kia, chúng ta bị giam cầm một trận.” “Ta cũng biết.” “Lúc ấy thiếp thực tức giận, thiếp cùng nương không có làm sai điều gì, để bị bọn họ truy sát? Cho nên, thiếp cực lực phản kháng, còn mắng bọn hắn, cắn bọn hắn, đá bọn hắn...” Thanh âm của nàng càng rầu rĩ “...Thế là bọn hắn liền đánh nương, khi dễ nàng để cảnh cáo thiếp, thậm chí còn trước mặt thiếp...” Hai tay bé nhỏ chọt túm lấy vạt áo sau lưng hắn nắm lấy: “Cường bạo nàng, một lần lại một lần cường bạo nàng.” Hít sâu một hơi, Mặc Kính Trúc bắt giác ôm chặt nàng: “Tử Nãi Dạ...” hắn đau lòng khẽ gọi tên nàng. “Khi đó thiếp mới biết, thiếp không nên phản kháng lại, bởi vì bọn hắn...” Tử Nãi Dạ dừng một chút: “Bọn hắn là cố ý chọc thiếp, bọn hắn muốn để cho thiếp lại tức giận, thế sẽ lại tiếp tục khi dễ nương, làm thế bọn hắn sẽ thích thú, bọn hắn thường ngoạn như vậy cho tới khi người đàn bà kia đi vào mới thôi...” Mặc Kính Trúc cảm giác được vạt áo trước ngực hắn đã ướt một mảng lớn: “Tử Nãi Dạ, không cần nói nữa” hắn đau lòng van vãn “Không cần nói nữa” Nhưng Tử Nãi Dạ dường như không nghe được, vẫn tiếp tục nói hết: “...Bọn họ đem hết mọi thủ đoạn mà không ai có thể tưởng tượng ra nổi mà bức bách thiếp, nhưng vì nương, thiếp chỉ có thể nhẫn nại. Càng nhẫn như vậy, chỉ cần vừa thấy có người xuất hiện ở cửa, mặc kệ là ai, chỉ cần là người, toàn thân thiếp cũng không tự chủ được mà run rẩy không ngừng, sợ hãi vô

cùng...” Mặc Kính Trúc thở dài càng ôm chặt lấy nàng. “Nhưng là, bọn họ vẫn không chịu buông tha cho thiếp, bọn họ thậm chí còn bắt đầu đe dọa thiếp, nói sẽ chà đạp thiếp giống như chà đạp nường, thiếp sợ hãi, thật sự rất sợ hãi, vì thế, chỉ cần bọn họ đụng tới thiếp, thiếp liền không cách nào tự quyết mà thét chói tai; thiếp không nghĩ sẽ kêu lên như vậy, thật sự không nghĩ kêu, nhưng là khi đó thiếp mới có tám tuổi, thiếp...” Tử Nãi Dạ ghen ngào: “Thiếp không không chế được chính mình...” “Ta hiểu được, ta hiểu được!” Mặc Kính Trúc ôn nhu nói: “chuyện đó không thể trách nàng, thật sự không thể trách nàng.” “Sau đó... Người đàn bà kia đến đây, đi bên người bà ta còn có một nữ nhân khác, chính là bà bà mà phụ thân phải ở bên người chúng ta để chiếu cố chúng ta. Ông ấy nói: nếu không thể tin nhiệm bà ấy, trên thế giới này liền không còn có người nào đáng để tin nhiệm nữa.” Tử Nãi Dạ oán hận nói: “Ông ấy nói như vậy, nhưng chính bà ấy đã bán đứng chúng ta!” Mặc Kính Trúc thở dài. “Khi đó, thiếp đã học được một điều: trên thế giới này không ai là đáng tin cậy, vô luận là nam nhân hay nữ nhân, bao gồm cả phụ thân. Ông ấy từng thề son sắt sẽ bảo hộ cho chúng ta, rõ ràng đã nói bà bà kia sẽ không bán đứng chúng ta, nhưng là kết quả lại...” “Nhưng là, Tử Nãi Dạ, lúc đó ông ấy là vội vàng...” “Thiếp mặc kệ lúc đó ông ấy bận những việc gì!” Tử Nãi Dạ ngẩng kiêu nhan hỗn độn nước mắt ghen ngào: “Là người đàn bà kia hạ lệnh giết nường, vì cái gì ông ấy không trừng phạt bà ta? Còn có, đệ đệ của người đàn bà kia đi đầu cùng cái mấy nam nhân cùng nhau cưỡng bạo nường, cũng là hần nghe lệnh người đàn bà kia mà giết nường, vì cái gì hần cũng không sao? Ngay cả bà bà đã bán đứng chúng ta cũng không sao hết, vì cái gì? Vì cái gì?” Đối với lời chỉ trích bén nhọn của Tử Nãi Dạ, Mặc Kính Trúc chỉ có thể uyển chuyển giải thích: “Tử Nãi Dạ, nhạc phụ cũng không biết nhạc mẫu bị cưỡng bạo, về phần Chân bà bà, nhạc phụ đã đem bà ấy đi xử tử!” “Vậy người đàn bà kia thì sao?” Tử Nãi Dạ tiếp tục chất vấn, gắp Mặc Kính Trúc bắt đắc dĩ nhắm mắt, liền kêu lên ăn vạ: “Thiếp mặc kệ! Thiếp mặc kệ! Cho dù nường đi ngôn bảo thiếp tuyệt đối không thể hận ông ấy, nhưng là người đàn bà kia một chút đều không có việc gì, chỉ bằng điểm này, thiếp liền không thể tha thứ ông ấy!” Mặc Kính Trúc còn định nói thêm, nhưng lời vừa muốn thốt ra lại thu trở về, chỉ ôn nhu vuốt ve lưng của nàng, trấn an nàng. Hần nhìn ra được, Tử Nãi Dạ ngoài miệng kêu gào nói không thể tha thứ cho phụ thân nàng, kỳ thật nàng cũng hiểu được trên đời này có rất nhiều việc thân bất do kỷ, cho nên, nàng đã sớm thuận theo di ngôn của thân nường mà không hề oán hận phụ thân nữa. Nếu không nhắc tới phụ thân khẫu khí sẽ không thể bình thản như vậy được, hơn nữa, nàng cũng sẽ không ngoan ngoãn theo ý của ông ấy mà gả cho hần. Lúc này, nàng cũng chỉ là phát tiết vì nhớ lại bị thương cùng phần nộ do sự kiện năm đó gây cho nàng mà thôi, chờ xúc động qua đi, nàng tự nhiên hồi phục nguyên trạng. Nhưng mà, cái loại sợ hãi người, lại không thể tin nhiệm bất luận người nào, bị thương tổn, bị uy hiếp sợ hãi, dường như vĩnh viễn không biến mất được, vẫn thâm căn cố đế khắc ở lòng nàng, ngày ngày đêm đêm dày vò nàng. Cho nên, nàng mới có thể nhát gan đến thế, mới có thể ôn thuận đến vậy, không dám có bất cứ ý niệm phản kháng nào, tất cả đều là di chứng sự kiện năm đó gây ra. Kỳ thật nàng coi như là đã rất kiên cường rồi, nếu không, trải qua sự kiện năm đó, nàng căn bản không thể bảo trì cá tính thiện lương cho tới bây giờ. Nàng sẽ bị sợ hãi đánh bại, nàng sẽ bị phần hận áp chế, nàng sẽ đối xử độc ác với mọi người! Nhưng là nàng không có làm như vậy. Nghe sinh phụ nàng nói, sau khi thân nường qua đời, nàng thủy chung không thể cùng bất luận kẻ nào tiếp cận, cũng vô pháp ra tiếng nói chuyện, chỉ biết trốn ở trên góc giường sáng nhất mà phát run, vừa thấy chỉ biết nàng là thật bị sợ hãi, cho nên, ông ấy mới vội vàng đem nàng đưa đến Tây Vực, để bảo đảm nàng sẽ không gặp phải loại sự tình tương tự nữa. Nhưng nàng vẫn còn có thể tha thứ cho sinh phụ, nàng cũng còn có thể thay người luôn chán ghét nàng, sai đải với nàng mà nói tốt, nàng thủy chung vẫn là người thiện lương như vậy. Một tiểu nữ nhân như vậy, như thế nào không khiến người khác thương tiếc đây! Vô luận hần thực hiện cộc hôn ước này là do trách nhiệm, nhưng hần không oán hận, bởi đối tượng là một người nữ nhân đáng giá để hần thương tiếc, khiến hần cam tâm tình nguyện mà thương yêu nàng. “Vậy còn ta? Nàng cũng sẽ sợ ta, không tin nhiệm ta sao?” Lại là một trận trầm mặc, sau đó nàng mới chần chờ nâng lên hai tròng mắt. “Àn thật sự rất kỳ quái nha!” Nàng hoang mang chớp mắt: “Theo lần đầu gặp gỡ chàng, thiếp đã không thấy sợ chàng chút nào! Thiếp cũng không biết vì sao lại như vậy, nhưng thiếp chính là tin tưởng chàng sẽ không thương tổn thiếp, hơn nữa còn hết sức tin tưởng chàng trong mỗi một câu nói. Cho dù từng có nghi hoặc trong nháy mắt, nhưng chỉ cần vừa thấy ánh mắt ôn nhu của chàng, thiếp sẽ không còn hoài nghi nữa!” Mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong đã lòng thật cao hứng: “Chỉ có ta sao?” Mặc Kính Trúc lại hỏi. Lập tức dùng sức gật đầu một cái, không cần thận đánh lên cằm hần, nàng ôi một tiếng khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, sau đó lại vỗ về cằm hần: “Đúng vậy, liền chỉ mình chàng thôi, những người khác thiếp đều thấy sợ, đặc biệt là nam nhân. Trừ bỏ phụ vương (chỗ này là cha nuôi nhé) cùng vương huynh, nam nhân khác chỉ cần hơi tới gần một chút, thiếp sẽ nhẹn không được mà phát run, nếu không cần thận đụng thiếp một chút, thiếp khẳng định sẽ thét chói tai cho hần nghe!” Lập

tức hiểu được đây là do năm đó thân nương bị cường bạo, cùng với bị người đe dọa trong trí nhớ liền gây ảnh hưởng đến nàng. Nghĩ đến đây, Mặc Kính Trúc không khỏi trầm nghĩ một tiếng nguy hiểm thật, may mắn đêm tân hôn hân đi trước chuốc rượu nàng đến hôn mê, mới nàng mơ màng cùng hân thành tựu vợ chồng chỉ thực, nếu không sẽ không biết được nàng sẽ thét chói tai thành bộ dáng gì nữa! Tuy biết rằng sau này hân có cùng nàng thân thiết thì nàng sẽ không có phản ứng sợ hãi, nhưng lúc này hân nghĩ rằng, muốn chung sống tốt với nàng hân là phải nhẫn nại thôi. Tóm lại, xem ra về sau hân vẫn là không chạm đến nàng sẽ tốt hơn. Vừa mới hạ quyết định này, Tử Nãi Dạ liền thỉnh linh đem bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh với vào nội sam hân vuốt vuốt. “Phu quân.” Hân hít một ngụm khí, muốn ngăn cản nàng khiêu khích vuốt ve: “Chuyện gì?” Nàng tránh tay hân ra, tiếp tục đi xuống dưới: “Chàng hôm nay không cần sao?” (á, sắc nữ) Hân cắn răng: “Nàng... muốn sao?” Cúi đầu, “Nếu... Nếu thiếp nói muốn thì sao?” Tử Nãi Dạ ngập ngừng nói, thanh âm nhỏ cơ hồ nghe không được. “Nàng không sợ sao?” “Nhưng là thiếp không sợ chàng nha!” Tử Nãi Dạ nỉ non: “Hơn nữa, thiếp thích cảm giác khi đó, thật thoải mái nha!” Tốt lắm, vừa mới quyết định thu hồi! Mặc Kính Trúc không hề hé răng, nghiêng người khẽ đem tiểu nữ nhân mới vừa thề sẽ không chạm đến sẽ tốt hơn này đặt ở dưới thân mình, mà Tử Nãi Dạ cũng thuận thế đem hai cánh tay trắng nõn mềm mại vòng lên cổ của hân, nhẹ nhàng, hai cặp môi cánh hoa mật mật thiếp khếp lại. Ngoài lều, bắc phong (gió bắc chẳng?) vù vù thổi, hàn đêm lạnh như băng, trong lều, cúi đầu ngậm thở gấp, ổ chăn thật sự ấm áp!

4. Chương 4

Vàng trắng ra núi Thiên Sơn Mênh mang nước bể mây ngàn sáng soi Gió đầu muôn dặm chạy dài Thổi đưa trắng sáng ra ngoài Ngọc Môn Bạch Đẳng quan Hán đóng đồn Vùng kia Thanh Hải dóm luôn mắt hồ Từ xưa bao kẻ chinh phu Đã ra đất chiến về ru mấy người? Buồn trông cảnh sắc bên trời Giục lòng khách thú nhớ nơi quê nhà Lầu cao đêm vắng ai mà Đêm nay than thở ắt là chưa nguôi. Còn tưởng phải tới hồ Tam Đường để trợ trận (trợ giúp đánh trận), không nghĩ tới mới đi được nửa đường liền đã tới chiến trường, chuyện này quả thực nằm ngoài dự đoán của mọi người. Bởi vì trước đó A Bộ Na vẫn còn rất đặc ý khoe khoang rằng từ Minh Sa Sơn trở về Ô Bù La liền đặc biệt đi mời hai người Trung Nguyên nghe nói là cao thủ võ lâm nổi danh đến Tây Vực trợ giúp, cũng đã báo họ làm sự phụ. “... hai vị kia vừa cao lớn, lại khôi ngô, tựa như cao nhân, đùa giỡn khởi đao thôi đã có thể hô mưa gọi gió, uy phong lẫm lẫm. Lần này có hai vị ấy cùng ra trận, chỉ cần hai người họ ước chừng cũng có thể hạ hơn vài trăm người nga. Cho nên, các người đứng nhìn là tốt rồi, chỉ cần đánh một trận Ủy Ngột tộc chúng ta không thể không chiến thắng. Vị Mặc công tử này, người cẩn thận đừng để thành mềm nhũn hết cả đầu gối, chúng ta không cần người đi cản...” Lời nói còn đang vang vọng bên tai, ở phương xa đã nghe truyền đến một trận tiếng la hét. Sáu người đồng thời ngạc nhiên, rồi ngẩn mặt nhìn nhau. Không thể nào? Đã đánh tới đây rồi sao? Lập tức, không cùng hẹn sáu con ngựa đồng thời bay nhanh hướng tiếng la hét kia mà đi. Chỉ chốc lát sau, lướt qua một gò cỏ, địa ngục chém giết đã xuất hiện rõ ràng trước mắt, cảnh tượng vô cùng bi tráng kịch liệt, huyết nhục bay tứ tung vô cùng tàn khốc, cả hai bên người chết chất đống, Tử Nãi Dạ nhìn thấy liền hét lên một tiếng, thiếu chút nữa ngã xuống ngựa, Mặc Kính Trúc nhanh tay đỡ được nàng, đồng thời bình tĩnh nhanh chóng quan sát tình hình chiến đấu. “Không... Không phải đâu?” A Bộ Na trợn mắt há hốc mồm, rên lên thảm thiết: “Chúng ta... thua sao? Nhưng là... hai vị sự phụ kia đâu? Bọn họ không ra chiến trường sao?” Thảm Quân Đào đột nhiên chỉ chỉ: “Ồ đằng kia!” Hân thực ‘hảo tâm’ mà chỉ cho nàng nha. “A!” A Bộ Na lại cứng họng trừng mắt nhìn sự phụ ‘vĩ đại’ bị vây đánh không thể cự quây, còn nói hạ được vài trăm người, xem ra ba người thôi đã thật sự miễn cưỡng: “Bọn họ như thế nào như vậy... như vậy...” “Như vậy vô dụng?” Thảm Quân Đào lại ‘hảo ý’ thay nàng nói cho hết câu. Không muốn đếm xỉa tới sự trào phúng của hân, A Bộ Na liền dáo dác tìm kiếm người nàng quan tâm nhất: “Vương huynh đâu?” “Thế nào! Không phải ở đằng kia sao?” Thảm Quân Đào vẫn rất ‘hảo ý’ mà chỉ điểm cho nàng: “Không sai biệt lắm, nếu mau xong đời hân đã không phải là vương huynh người nha!” Thảm Quân Đào vừa mới dứt lời, Mặc Kính Trúc bỗng đứng trầm giọng hạ lệnh: “Quân Đào, bảo hộ Đại phu nhân!” dứt lời, người đã phi thân tựa như một con hải âu hướng chiến trường mà đi. “Di? Hân phi sao?” A Bộ Na nhất thời kinh ngạc không thôi, ánh mắt cũng choáng váng. “Đâu chỉ có phi” Thảm Quân Đào nhẹ nhàng tiếp cận Tử Nãi Dạ để bảo hộ nàng: “Đại gia chúng ta còn có thể biến ảo thuật nha!” Thật là ảo thuật mà, chỉ thấy kim quang chọi lóe, mười mấy binh lính Ngõa Lạt vây quanh bên người Ô Bù La liền đổ thành một đống; Thanh Long một đường bay lên, mấy chục binh lính Ngõa Lạt cùng kêu lên thảm thiết, thân hình mạnh mẽ bay qua bay lại như nước

chảy mây trôi những binh lính Ngô Lật quanh đó đều ngã xuống đất tựa như bị gió thổi cỏ rạp. Kêu sợ hãi, kêu thảm thiết, Mặc Kính Trúc vẫn tựa như đang ở chỗ không người cứ vậy mà xông thẳng hướng chủ tướng đối phương. Chợt thấy chủ tướng đối phương hình như có ý đào thoát, Mặc Kính Trúc lập tức điểm nhẹ mũi chân, thân hình gầy yếu (tả nam nhi nên dùng từ này hợp hơn là ‘mỏng manh’ chứ nhỉ aiz...) nhất thời phóng lên cao, giữa không trung một con Thanh Long hiện ra hướng chủ tướng đối phương mà cuốn lấy. Trong khoảng khắc, trận đánh này liền đã xong. Chủ tướng đã bị bắt giữ, còn đánh cái gì nha? Huống chi, chủ tướng lại là nhi tử mà Ngô Lật vương tối sủng ái, không đầu hàng chẳng lẽ có thể mặc hắn bị giết sao? Nhưng là, trận này chấm dứt như vậy thật đúng là uất ức, vừa chớp mắt thấy chính là thắng, như thế nào chớp cái nữa liền đã thua đây? Thật sự là mạc danh kỳ diệu! Mặc Kính Trúc vừa về tới bên người Tử Nãi Dạ, nàng liền lập tức cuốn lấy cánh tay hắn, má lúm đồng tiền tươi cười tràn đầy sùng bái, tán thưởng: “Phu quân, chàng thật là lợi hại nha!” Mặc Kính Trúc cũng không ra vẻ đắc ý, chỉ là thản nhiên mỉm cười: “Ta nói rồi sẽ không để cho nghĩa phụ nàng chịu thiệt.” Trán mãnh liệt điểm xuống: “Thiếp tin tướng chàng!” Tử Nãi Dạ không chút nghi ngờ nói. Về phần A Bộ Na lúc này trong lòng như có tiếng sét, sự khinh thị ban đầu đã sớm bay đến Thiên Sơn nghỉ mát rồi. Xem bộ dạng của nàng dường như hận không thể cũng được cuốn lấy cánh tay còn lại của Mặc Kính Trúc vậy. Mà Ô Bù La theo sau tới trong lòng cũng tràn đầy uất ức cùng xấu hổ, hắn bái sư nguyên là muốn một ngày nào đó có thể nhục nhã Mặc Kính Trúc một phen, không nghĩ tới lại trái lại còn phải để Mặc Kính Trúc cứu, thật không biết là nên khóc lớn một hồi, hay là nên tự giễu cười một cái? “Vương huynh, hai vị sư phụ kia đâu?” Tuy nói với Ô Bù La nhưng ánh mắt A Bộ Na lại vẫn như cũ nhìn thẳng Mặc Kính Trúc. “Đi rồi.” Ô Bù La cười khổ, “Bọn họ nói...” Hắn cũng nhìn chăm chú vào Mặc Kính Trúc: “Nếu bọn họ không nhận lầm thanh kiếm của người, như vậy người chính là một trong thất đại cao thủ của võ lâm Trung Nguyên, Ngọc diện Thanh Long, bọn họ căn bản ngay cả đến gần người cũng không làm được, ở lại cũng là mất mặt, cho nên đã bỏ đi.” “Không sao cả cái gì mà cao thủ với không cao thủ” Mặc Kính Trúc vẫn như cũ thản nhiên nói: “Chẳng qua cũng chỉ là một thanh kiếm, chỉ là ta so với bọn hắn gọn gàng hơn một chút mà thôi.” Ô Bù La liếc thật sâu hắn một cái: “Hiện tại ta thật sự tin tưởng người có thể hảo hảo bảo hộ Tử Nãi muội rồi.” “Hơn nữa, ta cũng muốn giúp các người đánh thắng trận này!” Mặc Kính Trúc trịnh trọng nói. Ngắc người “Không phải đã đánh thắng rồi sao?” Ô Bù La kinh ngạc hỏi. Mặc Kính Trúc hơi lắc đầu: “Không, không phải như vậy liền đã xong, bọn họ còn có thể tăng phái binh mã đến!” “Nhưng là...” Ô Bù La liếc mắt nhìn Mã Cấp Tha đang bị trói một cái: “Ngô Lật vương mặc kệ con của hắn sao?” “Ngô Lật vương cũng không chỉ có một người con trai.” “Đây chính là người con hắn tối sủng ái nha!” “Sủng ái so với đã tâm mở rộng lãnh thổ của Ngô Lật vương thì không thể sánh được.” Ô Bù La ánh mắt đã nổi lên lo lắng: “Người xác định sao?” “Ta xác định!” Mặc Kính Trúc khẳng định: “Bởi vì Ngô Lật vương đang dần dần hướng Mạc Nam tập hợp binh sỹ, điều này có thể thấy được ý đồ của hắn. Ta nghĩ, bọn họ có lẽ chỉ tính toán trước chiếm lĩnh phía bắc Thiên Sơn, làm căn cứ để xâm lược phía nam Thiên Sơn, cho nên chỉ phái mấy ngàn binh mã lại đây, lại không dự đoán được giữa trận lại nhảy ra một cái Trình Giảo Kim ta đây. Nhưng là nếu Ngô Lật vương đã muốn xuất binh, sẽ không thể có thể bởi vì một trận chiến bại liền dễ dàng buông tha cho, cho nên nhất định sẽ tăng phái càng nhiều nhân mã lại đây, đây là có thể xác định.” “Chúng ta đây nên làm cái gì bây giờ?” Ô Bù La thực tự nhiên hỏi thẳng quan điểm: “Cũng thỉnh phụ vương tăng phái viện binh lại đây sao?” Mặc Kính Trúc hơi suy nghĩ một chút: “Không, trước mắt như vậy là đủ rồi, nhưng chúng ta cần phải lùi lại khỏi vùng này đến đại thảo nguyên phía sau kia.” “Cái gì? lùi lại?” Ô Bù La kinh hô: “Nhưng chúng ta vừa bị lui đến chỗ này rồi mà?” “Đúng vậy, cần tiếp tục lùi lại.” Mặc Kính Trúc bình tĩnh nói: “Ở chỗ này địa thế đối với chúng ta vô cùng bất lợi, nếu binh mã Ngô Lật so với chúng ta nhiều hơn, thực dễ dàng sẽ bị bọn họ bao vây; nhưng nếu là đại thảo nguyên rộng lớn bằng phẳng, đằng sau còn có Thiên Sơn để dựa vào, thì chỉ cần chúng ta dàn trận thoải mái, binh mã bọn họ có nhiều thêm cũng không vây được chúng ta, cho dù pháo oanh cũng không dễ dàng bị đánh trúng, đó mới là nơi thích hợp để đóng quân. Chỉ cần chúng ta tử thủ trụ tại đại thảo nguyên, chờ đến thời cơ thích hợp, tùy thời có thể đem bọn họ chạy về miếu Lão Gia (biên giới Ủy Ngột cùng Ngô Lật).” “Đóng quân?” Ô Bù La mặt đầy hồ nghi: “Vì cái gì phải đóng quân?” “Bởi vì thời điểm này trở đi bọn họ nhất định sẽ còn phái binh hai ba lần, thậm chí không chỉ là binh mã lại đây, cho nên, chúng ta chỉ có thể đóng quân, sau đó chờ đợi.” “Chờ đợi cái gì?” Mặc Kính Trúc cùng Thẩm Quân Đào liếc nhau, cười đầy thâm ý. “Chờ đợi trợ giúp của ta đến.”

Một tiếng thét chói tai tựa như đang giết gà (khó hiểu, dân mình thì phải dùng là giết lợn), kinh hãi tới mức vừa cỡi ra ngoài sam (áo ngoài), đang định đổi nhất kiện áo dài (một bộ quần áo mới) Mặc Kính Trúc nghe thấy liền lão đảo từng bước lao ra ngoài lều, Tử Nãi Dạ vẻ hoảng sợ một hơi liền bổ nhào vào lòng hắn,

đột nhiên bị vồ lấy khiến cho hắn thối lui vài bước, mà Ô Bùi La ở phía sau chỉ biết ngây ra như phỗng, một bàn tay của hắn vẫn còn đặt ở giữa không trung chưa kịp thu về. Mặc Kính Trúc vội hỏi: “Làm sao vậy?” Khuôn mặt vẫn chôn ở trong lòng Mặc Kính Trúc, Tử Nãi Dạ chỉ dám lắp bắp: “Có... có người...” Mặc Kính Trúc dờ khóc dờ cười thở dài: “Là Ô Bùi La vương tử nha!” Dừng dừng, Tử Nãi Dạ mới lúc này mới ngẩng kiêu nhan kinh ngạc: “Ai cơ? Là vương huynh sao?” Lập tức nghiêng đầu đi: “Ai nha! Thật là vương huynh nha!” Mặc Kính Trúc tái thán: “Đúng vậy! Là vương huynh của nàng, xem nàng đã làm huynh ấy sợ thế nào kia.” Hắn nói xong, thay nàng đem gỡ một bên cái khăn che mặt ra. Cái miệng nhỏ nhắn cong lên: “Là huynh ấy dọa đến người ta trước nha!” Tử Nãi Dạ không thuận theo gắt giọng: “Người ta sớm đã nói với hắn, hơn nữa nói qua không chỉ một lần, tận lực không nên đụng vào thiếp nha! Nếu thật muốn đụng, phải cảnh cáo thiếp một tiếng trước a!” “Cảnh cáo?” Mặc Kính Trúc không biết nên khóc hay cười: “Ta thì sao? Vì cái gì ta sẽ không phải vậy?” “Người ta sớm nói qua không sợ chàng mà!” “Ta ở phía sau, nàng liền không biết là ta nha!” “Biết!” Tử Nãi Dạ đắc ý mở miệng cười: “Chỉ cần là chàng, thiếp đều cảm nhận được, sự ôn nhu của chàng từ lâu đã in sâu trong lòng thiếp, để cho thiếp biết chính là chàng, thật đấy!” Ôn nhu? Hắn thực ôn nhu sao? Ân! Có lẽ là bởi vì nàng rất dễ dàng bị sợ hãi, cho nên hắn luôn bắt tri bắt giác làm cho chính mình ôn hòa một chút, để tránh dọa đến nàng. “Ta tin, ta tin!” Mặc Kính Trúc xem Ô Bùi La mà liếc mắt một cái, thực cảm thấy có điểm đồng tình với hắn: “Được rồi! vậy nàng hiện tại nên cùng với vương huynh nói lời xin lỗi đi! nàng thật sự dọa hắn nha.” “Nga!” Bất quá một đầu đằng kia, ‘Hảo ý’ của Thẩm Quân Đào đã muốn lên tiếng do ‘lương tâm đề nghị’ rồi. “... Xem ta nè, ta luôn giữ một khoảng cách hết sức an toàn, cách mười bước sẽ dừng lại, trước thét to một chút với công chúa, mời nàng biết ta là người không phải quỷ, sau mới chậm chậm tiếp cận nàng. Nhớ rõ a! Trên mặt nhất định phải treo đầy nụ cười sáng lạn, tỏ vẻ chúng ta bên này một chút ác ý cũng không có.” “Sau đó, ở cách xa nhau ba bước liền dừng lại, nhìn xem công chúa có hay không hiện tượng muốn hét lên. Nếu là không có, người còn có thể tiến thêm một bước, nếu là có, người tốt nhất nhanh chóng thối lui lại. Quan trọng nhất là, người tuyệt đối không thể đụng công chúa, nếu không cẩn thận đụng phải, phiền toái người lập tức chém cái tay kia, miễn cho nó về sau tái phạm...” “Người ở đây bày bạ những thứ gì vậy?” Rất xa, Mặc Kính Trúc đã nghe thấy Thẩm Quân Đào ở bên kia tà thuyết mê hoặc người khác: “Người có phải rất nhàn hay không? Việc phải làm đến đâu rồi?” “Sớm đã làm tốt! Đại gia, Nhị gia nhàn rồi không có chuyện gì ở nhà phủng oa nhi (Chăm con), Tứ cô gia cũng xong xuôi án quay về kinh, Tả Lâm cùng Hữu Bảo sẽ sớm đến!” Thẩm Quân Đào như trước tràn đầy tươi cười. “Toái miệng!” Mặc Kính Trúc cười mắng. “Vậy là ba sao?” “Vâng, là ba, Đại gia.” Thẩm Quân Đào tươi cười phút chốc chuyển sang trạng thái nhin nọt: “Như vậy, Đại gia, thuộc hạ có thể hay không lên Thiên Sơn đi thả mấy khóa tuyết liên?” Mặc Kính Trúc lắc đầu thở dài: “Đi đi! Bất quá nhiều lắm nửa ngày.” Thẩm Quân Đào nghe vậy, không khỏi vui mừng quá đỗi. Đã biết Đại gia dễ nói chuyện mà: “Đủ, đại gia, thuộc hạ nguyện lấy nhiều vài cái đến cho công chúa dưỡng lá gan.” Lời dứt, người đã lộn một vòng, chỉ vài cái lên xuống, hắn đã biến mất trước mắt mọi người. Cách đó không xa, A Bộ Na đang đi tới cũng há miệng kinh ngạc không thôi: “Như thế nào hắn cũng phi?” Mặc Kính Trúc nhìn nội sam (ta coi nó là áo trong, chắc áo này không được mặc ra ngoài đường ^^) lập tức cúi đầu ở bên tai Tử Nãi Dạ nói nhỏ, “Ta đi vào mặc thêm ngoại bào, lập tức sẽ đi ra.” Tử Nãi Dạ vuốt cằm, nhìn hắn tiến vào lều rồi mới chuyển hướng Ô Bùi La giải thích. “Vương huynh, thực xin lỗi a! Vừa mới ta không phải cố ý dọa huynh đâu, ta là bị người dọa đến, cho nên mới kêu lớn tiếng như vậy.” Ô Bùi La cười khổ: “Không sao, là ta không tốt, hơn nữa ta cũng đã muốn quen” Kỳ thật, hắn là thấy Tử Nãi Dạ tựa hồ không sợ Mặc Kính Trúc, cho nên cố ý thử xem hắn có phải hay không cũng có thể có ‘đặc thù đãi ngộ’ kia, kết quả lại làm cho chính mình trở thành khó coi. A Bộ Na vừa tới trước liếc nhìn vào lều một cái mới hướng Ô Bùi La nói: “Vương huynh, Mã Cấp Tha vương tử ở bên kia lại đang kêu gào, huynh đi ứng phó một chút đi! Nếu để muội đi, khẳng định sẽ không nhận được mà đánh cho hắn một trận mất!” Ngay tại lúc Ô Bùi La rời đi, Mặc Kính Trúc cũng đi ra. “Di? Ô Bùi La vương tử muốn đi nơi đâu?” “Huynh ấy đi xem Mã Cấp Tha vương tử một chút.” Trả lời là Tử Nãi Dạ. “Như vậy... Ân!” Mặc Kính Trúc đột nhiên dắt Tử Nãi Dạ đi theo sau Ô Bùi La: “Chúng ta đây cũng cùng đi xem.” “Nhìn hắn làm gì nha?” người kháng nghị chính là theo ở một bên A Bộ Na: “Hắn không phải mắng chính là rống, có cái gì tốt xem?” “Thăm thính tin tức.” Mặc Kính Trúc thần nhiên trả lời. A Bộ Na còn muốn kháng nghị, Tử Nãi Dạ lại hỏi trước. “Đoá Hoa Khảm đâu? Thương thế của hắn thế nào?” Nhún nhún vai, “Trở về rồi, hơn nữa...” A Bộ Na cố ý vô tình hướng Mặc Kính Trúc liếc mắt một cái: “Ta đã cùng hắn đã giải trừ hôn ước.” Lời này không hiểu được là nói cho ai nghe? “Vì cái gì?” Tử Nãi Dạ kinh ngạc hỏi. A Bộ Na hừ hừ theo trong lỗ mũi khinh thường: “Hắn không xứng với ta!” Càng kinh ngạc: “Nhưng là hắn là người chính mình vừa mất nha!” “Chính mình vừa mất lại như thế nào?” A Bộ Na hai mắt đẹp lại liếc về phía Mặc Kính Trúc

bên kia, thật giận là, Mặc Kính Trúc lại vẫn không nhìn nàng liếc mắt lấy một cái: “Cái gì mà Ủy Ngột đệ nhất dũng sĩ chứ! Căn bản là lừa gạt thôi! Tùy tiện nhập trận, hắn liền đã bị thương thất linh bát lạc, hiện giờ còn đang phải nghỉ dài hạn. Ta vừa mất là anh hùng, chứ không phải là cừu non yếu đuối!” “Nhưng là...” “Kính nhờ, người đừng nói nữa!” A Bộ Na đã mất hết kiên nhẫn: “Đó là chuyện của ta, không cần người quản, có thể chứ?” Cái miệng nhỏ nhắn của Tử Nãi Dạ mấp máy vài cái, cuối cùng bắt đầu dãi dãi, Mặc Kính Trúc lúc này mới xem qua một chút, nhưng vẫn là nhìn Tử Nãi Dạ, mà không phải A Bộ Na. “Người nói đúng không! Mặc công tử?” A Bộ Na vội vàng nắm chặt cơ hội gây chú ý: “Nam nhân giống người như vậy mới giống là anh hùng, đúng không?” “Lời này tại hạ cũng không dám gật bừa” Mặc Kính Trúc lại như trước nhìn thẳng phía trước: “Trên đời này còn rất nhiều anh hùng, chẳng qua, họ không biểu hiện ở trước mặt mọi người, đại bộ phận lại đều ẩn giấu ở đằng sau. Bên ngoài là anh hùng, bên trong cũng là anh hùng, như Đoá Hoa Khảm bị thương tới thất linh bát lạc lại càng phải anh hùng, nếu không phải có rất nhiều người giống hắn xá sinh vong tử, hộ vệ gia viên đứng ở phía trước, Ủy Ngột tộc nhân có thể an an ổn ổn sống tới ngày hôm nay sao?” A Bộ Na nhất thời nghẹn lời. “Không có những nông phu tận tâm khổ khổ làm ra hoa màu, không có người nuôi cừu trâu dê tận tâm khổ khổ, không có những người hầu tận tâm khổ khổ, công chúa A Bộ Na có thể có hiện tại sống qua những ngày lành sao?” Sắc mặt A Bộ Na bắt đầu khó coi. “Công chúa A Bộ Na, thỉnh không nên xem thường những con người lao động thầm lặng đó, bọn họ mới là chân chính là anh hùng!” Mặc Kính Trúc nói xong, Ô Bùi La đang đi phía trước cũng đã quay đầu nhìn hắn thật sâu một cái, giành trước A Bộ Na mở miệng, tiếp đón Mặc Kính Trúc tiến lên: “Mặc công tử, đến, chúng ta cùng đi.” Nhìn ra được, hắn đối Mặc Kính Trúc ấn tượng dĩ nhiên có thay đổi lớn. “Mặc công tử muốn thám thính Mã Cấp Tha sao?” “Đúng, ta muốn biết Ngôã Lạt vương đối với Ủy Ngột đã tâm tột cùng lớn đến đâu.” “Biết rồi sẽ có ích lợi gì sao?” “Đương nhiên là có” Mặc Kính Trúc nói: “Tuy rằng ta có thể xác định Ngôã Lạt vương nhất định tăng binh tái đánh, nhưng dã tâm của hắn không chỉ có là lãnh địa Ủy Ngột mà thôi, cho nên, hắn cũng nhất định trải qua suy tính khi tiếp tục phái binh, thậm chí nói không chừng còn phải ra sức thuyết phục người phản đối chiến tranh, bởi vậy, nhân số cùng thời gian, chúng ta đều không dễ dàng nắm giữ. Nếu chúng ta có thể biết hắn đối Ủy Ngột đã tâm tột cùng lớn đến đâu, ít nhất có thể lấy đó mà phán đoán ra hắn đối với Ủy Ngột sẽ tiếp công kích ở nơi nào, kể từ đó, chúng ta mới có thể thảo luận ra đối sách.” “Nga...” Ô Bùi La trầm ngâm: “Nói rất đúng, như vậy, Thiên triều tính ứng phó như thế nào?” Hướng Tử Nãi Dạ liếc mắt một cái: “Hoàng Thượng tuyệt đối không ngồi yên bàng quang” Mặc Kính Trúc chậm rãi nói tiếp: “Từ ngày đầu tiên Ngôã Lạt xuất binh công kích Ủy Ngột, đã liên thủ định phải gánh lấy hậu quả làm Hoàng Thượng tức giận.” Ô Bùi La giật mình. Sự trợ giúp mà người từng đề cập chính là quân đội Hoàng Thượng phái đến sao?” “Không phải.” “Di? Không phải?” Ô Bùi La vừa ngạc nhiên lại vừa khó hiểu “Như thế nào không phải?” “Phái quân đội cần thời gian, chờ bọn hắn đuổi đến nơi này thì đã không còn kịp rồi.” Mặc Kính Trúc giải thích. “Đó là tiểu đội nhân mã?” “Không, chỉ có ba người.” “Chỉ ba người?” Ô Bùi La kinh hô: “không lẽ đều là những nhân vật lợi hại giống như người sao?” Mặc Kính Trúc cười nhẹ: “Đến lúc đó Ô Bùi La vương tử tự nhiên sẽ biết” Lúc này, đã đến trước lầu giam Mã Cấp Tha, Mặc Kính Trúc bỗng dừng lại quay sang hỏi Tử Nãi Dạ: “Nàng không phải rất sợ Mã Cấp Tha sao? Muốn hay không ở bên ngoài chờ?” Liều mình phe phẩy trán, Tử Nãi Dạ càng nắm chặt Mặc Kính Trúc: “Không cần, thiếp muốn với cùng đi với chàng, có chàng ở đó, thiếp sẽ không sợ!” Lắc đầu than nhẹ, Mặc Kính Trúc đành phải nắm chặt tay nàng, sau đó đem nàng hộ vào trong ngực: “Được, chúng ta đây vào đi thôi!” Đúng lúc này, bởi vì A Bộ Na cũng muốn cùng bọn họ đi vào, không cẩn thận từ phía sau đụng phải cái móng của Tử Nãi Dạ, vì thế, ngay sau đó một tiếng thét chói tai giống như có giết heo vang lên, cả người Tử Nãi Dạ cư nhiên đều nhảy chồm lên bám lấy Mặc Kính Trúc. Ô Bùi La thì sợ tới mức giật mình tuốt đao khỏi vỏ thủ thế, A Bộ Na hoa dung thất sắc run rẩy lùi lại ba bước, chỉ có Mặc Kính Trúc vẫn lặng người ôm lấy Tử Nãi Dạ không thốt nên lời. Trời ạ! Chẳng lẽ nửa đời sau hắn đều phải sống chung với tiếng thét này sao?

Hắn cuối cùng cũng đã chú ý tới điều này, những binh lính Ủy Ngột khi đối mặt với Tử Nãi Dạ tuy rằng luôn rất chân thành tươi cười đầy mặt, nhưng lại thật cẩn thận bảo trì khoảng cách ba bước an toàn với nàng. Hơn nữa có đánh chết cũng không dám tới gần đụng vào nàng, cho dù là muốn chuẩn bị đồ này nọ cho nàng, cũng là nơm nớp lo sợ. Về phần bản thân Tử Nãi Dạ, đương nhiên cũng cực lực tránh rất xa mọi người. Đối với loại tình huống này, Mặc Kính Trúc thật đúng là nhức đầu. Hắn không hiểu được chuyện kia đã qua từ rất lâu, nhưng nàng vẫn y như cũ, người khác vẫn không thể chạm đến nàng, không thể kinh động đến nàng, bằng không, nàng khẳng định sẽ lập tức hét lên khiến người kia ngược lại còn bị sợ tới mức ba hồn bảy vía đi trước mất một nửa. Lúc ở Xining thực hiện hôn lễ nàng đương nhiên cũng liên tục thét

đến khăn cổ, khi đó hần còn tưởng rằng nàng chỉ là quá mức khiếp đảm, sợ người lạ mặt mà thôi. Về sau hần biết được toàn bộ sự kiện tám năm trước kia, hần rốt cục mới hiểu được nàng sợ hãi cùng người khác tiếp xúc nhiều tới cỡ nào. Cho tới tận lúc này, rõ ràng là người đã ở chung mười năm, lại là người vô cùng thân thiết, vẫn không thể đụng đến nàng, khẽ chạm cũng không thể được, hần mới chính thức hiểu được tình huống thực tế này rốt cuộc có bao nhiêu nghiêm trọng. Cứ như vậy tiếp diễn thật sự có thể chứ? Trách nhiệm của hần tuy rằng chỉ là tận tâm hết sức hảo hảo bảo hộ nàng, chiếu cố nàng, không cho nàng gặp phải những chuyện bi thương hoặc nguy hiểm, nhưng nếu ngày nào đó đưa nàng trở về bái kiến thân phụ, hai cha con còn chưa có khóc lóc cảm động nước mắt quanh tròng, đã làm thân phụ nàng sợ tới mức chết khiếp, như vậy sẽ tính là hần thất trách sao? Không phải mới là lạ! Hần phải làm sao mới ngăn được cái ‘nhân luân thâm kịch’ này phát sinh đây??? Khi Mặc Kính Trúc còn đang trái phải phiền não không biết nên làm thế nào, đột nhiên có một người từ phía bắc Thiên Sơn trước khẩu đại thảo nguyên đi tới, nhân vật này vừa xuất hiện, lập tức khiến mọi người ngây ngốc. “Tam cô gia?” (chồng iu của chị Hương Ngưng trong ‘Nương tử thỉnh chỉ giáo nhiều hơn’) “Ai nha nha! Quân Đào, thật đúng là đã lâu không gặp nha!” Mặc dù trời lạnh, Nhiều Dật Phong vẫn như cũ vận một thân tuyết trắng nho sam dài, dung mạo tuấn mỹ vô song, tao nhã phe phẩy chiết phiến (mùa đông mà vẫn xài quạt T.T), tiêu sái đi qua đám người Ngõa Lạt đang nhìn đến ngây ngốc: “Nhìn người khí sắc không tồi nha, hần là đã ăn không ít tuyết liên Thiên Sơn, có chứa chút nào cấp cho Tam cô gia ta không vậy?” Thẩm Quân Đào phốc xích bật cười: “Có a! Tam cô gia, Còn là một cái sọt lớn nữa nha! Ta sợ ngài phải ăn đến ba ngày ba đêm!” Cái gọi là ‘ngưu tầm ngưu, mã tầm mã’ đại khái chính là giống hai người này, đồng thời hài hước, vừa tuấn mỹ lại hào sảng, cũng đồng dạng cả lơ phất phơ, chỉ cần vừa thấy mặt, song phương nhất định phải đấu khẩu một hồi, hơn nữa còn ra sức trở tòi, không thêm kiêng kỵ, cái gì hình tượng đều tạm thời gạt qua một bên, người bên ngoài luôn bị bọn họ chọc cho cười đến lăn lộn. “Rất tốt!” Nhiều Dật Phong nhẹ nhàng đóng chiết phiến (chiếc quạt): “Ta cùng người tuy không phải anh em nhưng lại được mọi người coi như song sinh, hần nên cùng nhau an hưởng nha!” “Không được đâu Tam cô gia, vẫn là tự bản thân ngài hưởng thụ đi!” “Di? Như thế nào? Không lẽ nhà người đã hưởng thụ rồi?” “Đúng vậy! Đều ăn đến đông cứng cả mắt lẫn miệng rồi.” Nôn! Nhiều Dật Phong buồn cười mở chiết phiến che miệng: “Quân Đào, phiền toái người tránh xa một chút, trăm ngàn lần đừng đụng tới Tam cô gia ta.” Bình thường ở đây người hiểu được Hán ngữ mặc dù không nhiều lắm, nhưng chỉ cần có người phiên dịch, rất nhanh, những người khác liền sẽ biết bọn họ đang nói cái gì, kết quả là một lúc sau, mọi người trước sau bật cười. Lúc này Mặc Kính Trúc cùng Tử Nãi Dạ cũng nghe tiếng mà đi ra, Tử Nãi Dạ vừa nhìn thấy Nhiều Dật Phong, liền giống như nữ nhân khác, liếc mắt một cái liền xem tới ngây người. “Oa ô, đẹp quá, có nam nhân đẹp như vậy sao?!” Không biết vì sao, Mặc Kính Trúc trong lòng đột nhiên xuất hiện một cổ tức giận, vừa kinh thấy liền đem nó đè ép trở về. Tuy rằng hần không hiểu rõ lắm, nhưng mơ hồ có thể cảm giác được cổ tức giận này là từ đâu mà đến, bởi vậy, hần cảm thấy thực ngoài ý muốn, cũng thực kinh ngạc. Hần không phải nhỏ nhen như vậy đi? Xem thấy hai người vừa xuất hiện, Nhiều Dật Phong hoan hỉ lập tức dời đi mục tiêu, đi tới trước mặt bọn họ, hơn nữa còn khoa trương mà vãi chào. “Vị này nói vậy chính là...” Không ngờ, lời khách sáo làm quen còn chưa nói xong, lời cũng mới đánh ra một nửa, chẳng qua là chiết phiến của hần thoáng đụng phải cánh tay của Tử Nãi Dạ, một tiếng thét chói tai thảm thiết thê lương liền vang lên, Nhiều Dật Phong nhất thời sợ tới mức ngơ ngác đặt móng ngã ngồi xuống, vẻ mặt kinh hãi biến sắc, miệng há to mà không thốt nên lời. Mọi người ở bốn phía cũng đứng thẳng bất động, không biết làm sao, ánh mắt không hẹn mà cùng tề tụ ở trên người hần, không biết nên làm thế nào thay vị thư sinh văn nhược sái dật này giải trừ khỏi quần cảnh trước mắt. Sau một lúc lâu, Nhiều Dật Phong mới chậm rãi thu hồi vẻ mặt, hai hàng lông mày hơi hơi gợn lên, chậm rãi nói: “Đại tẩu tử, ách... tiếng nói mềm mại thật đúng là như, ách... tiên âm trên trời vậy, thật có thể nói là âm này chỉ có ứng với trời, khó được vài lần nghe thấy a!” vẻ mặt đứng đắn, rung đùi mà nói, bên này bất chợt có tiếng phụt cười. “Trời a! Tam muội phụ, lần đầu có người mở lời khen tiếng thét của nàng, hơn nữa người vẫn còn ngồi dưới đất đâu!” Mặc Kính Trúc cười to nói, tức giận từ lúc Tử Nãi Dạ thét chói tai đồng thời đã tan thành mây khói. Mọi người theo sau cuồng tiếu, không khí thoáng cái thoải mái lên, Nhiều Dật Phong lúc này mới chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên áo: “Đại sư huynh, muội phụ ta nói chính là lời nói thật nha!” Hần vừa nói, vừa hướng Tử Nãi Dạ bởi vì xấu hổ mà đỏ mặt tránh ở trong lòng Mặc Kính Trúc cười trộm. “Ngài nói ‘đúng’ đi, Đại tẩu tử?” Không hỏi đến thì thôi, vừa hỏi đến, Tử Nãi Dạ rốt cuộc nhịn không được cười ra tiếng: “Phu quân, hần thực thú vị nha!” “Hần là thượng phu của Tam sư muội-Nhiều Dật Phong, cùng với Quân Đào chính là một đôi trong bảo khổ.” Mặc Kính Trúc cười nói: “Bất quá, đừng nhìn hần giả ngây giả dại như vậy, hần đã là cha của hai hài tử rồi đó!” “Đại gia, ngài như thế nào đem ta và Tam cô gia xả ở cùng một nơi? Tam cô gia vừa mới thực hổ thẹn nha!” Thẩm Quân

Đào nghe vậy, lập tức tiến vào, bắt mẫn lẫm lẫm: “Thuộc hạ phong nhã cách điệu đều bị Tam cô gia làm hỏng hết hình tượng rồi!” “Phải không?” Nhiều Dật Phong thản nhiên hừ nhẹ khinh miệt, rồi bỗng dưng phát tay mở xoẹt chiết phiến, đồng thời lúc này, Thẩm Quân Đào cư nhiên mặc danh kỳ điệu kinh hô một tiếng, chặt vật đặt mông ngã ục ục xuống đất. Không không ai biết đây là có chuyện gì xảy ra (kể cả ta, >”

5. Chương 5

Mặc mặc ám đài tân vũ địa, Huy huy lạnh lẽo dục mùa thu, Đứng đối nguyệt minh tư chuyện cũ, Tồn hại quân nhan sắc giảm quân niên. Tài đánh đàn của Nhiều Dật Phong rốt cục đã làm cho Ủy Ngột tộc nhân hiểu được chỗ đáng sợ của hắn, mặc dù hắn vẫn cợt nhả như trước, mọi người vẫn không tự chủ được đối với hắn bảo trì một phần kính sợ chi tâm. Thậm chí ngay cả A Bộ Na cũng đều dời mục tiêu sang hắn, bởi vì hắn thật sự là rất tuần mỹ. (chị này hoa tâm quá) Bất quá, đối với thủ đoạn của nàng ta Nhiều Dật Phong không hề để vào trong mắt mà uyển chuyển cự tuyệt, không giống như Mặc Kính Trúc trực tiếp lãnh đạm chống đỡ, hắn quanh co lòng vòng nói với A Bộ Na: “Chỉ cần ngươi có một nửa điểm tốt của lão bà ta, ta liền thú ngươi vào cửa.” “Lão bà chàng có bao nhiêu tài giỏi chứ?” “Cái này ngươi không nên tới hỏi ta, hắn là đi hỏi người khác.” Vì thế, A Bộ Na tìm tới Thẩm Quân Đào. Thẩm Quân Đào thực ngay thẳng nói: “Bỏ qua một bên Tam tiểu thư kinh thế chỉ mao không tính đến. Tam tiểu thư chúng ta cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông; việc bếp núc nữ hồng cũng không gì không thành thạo ngoài ra còn tinh thông thuật số; chẳng những cá tính ôn nhu lại sẵn sóc hơn nữa cũng không bao giờ nóng giận; lại rất am hiểu lòng người chỉ cần Tam cô gia mở miệng đã biết hắn nghĩ đến muốn cái gì, Tam cô gia muốn yên tĩnh sẽ tuyệt không đi quấy quấy lấy hắn; Tam cô gia muốn có nàng ở bên bầu bạn nàng liền hầu hạ hắn chu đáo, Tam cô gia quả thực coi nàng là hiền thê trong bảo khố nha!” Làm được như vậy còn là người sao? A Bộ Na không tin trên đời thực sự có một nữ nhân hoàn mỹ như thế, cho nên quyết định đợi khi bọn họ trở lại kinh thành nàng cũng sẽ đi theo, nếu thật sự có một nữ nhân hoàn mỹ như những lời Thẩm Quân Đào đã nói, nàng sẽ không hi vọng gì nữa! Nhưng mà, những lời này lọt vào tai Tử Nãi Dạ lại giống nhau một câu thức tỉnh người trong mộng, nhắc nhở nàng xem xét lại bản thân. Nàng biết làm cái gì? Nàng có thể hầu hạ phu quân một cách chu đáo sao? Càng nghĩ đến trong lòng nàng không khỏi hốt hoảng, mồ hôi lạnh cũng theo nhau ứa ra. Bỏ qua một bên nàng phổ phổ chỉ tư không tính đến, việc bếp núc nữ hồng nàng chưa từng mó vào một tay, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều không thành thạo, đến thuật số là cái gì nàng còn chưa hiểu, cá tính ngây thơ không biết sẵn sóc, không có chuyện gì cũng hét ầm lên rồi chỉ biết tránh ở trong lòng phu quân làm nũng, không nhìn ra được suy nghĩ trong lòng phu quân, hơn nữa nàng mỗi ngày mỗi đêm đều quấy quấy lấy phu quân, thậm chí cho tới bây giờ còn chưa hề tấn quá chức trách thê tử mà hầu hạ phu quân! Trời ạ! Nàng như vậy còn được coi như là một thê tử sao? Nàng lo lắng tương lai một ngày nào đó phu quân sẽ thấy thất vọng mà không cần nàng nữa, lại càng hy vọng phu quân cũng sẽ coi nàng như là hiền thê trong bảo khố. Vì thế, nàng quyết định sẽ bắt đầu thiện tấn chức trách thê tử của mình. Không bao lâu sau, Mặc Kính Trúc đột nhiên phát hiện cơm nước của hắn đều là do Tử Nãi Dạ tự tay chuẩn bị, nàng cũng bắt đầu thay hắn may quần áo, cũng tận lực áp chế không kêu lên nữa, dù có cũng là miễn cưỡng dè dặt giọng, cũng không như ngày trước luôn quấy quấy lấy hắn, tối quý dĩ là nàng thường thường trừng mắt nhìn hắn không hiểu được là quan sát những gì? Nói thực ra thì hắn rất không quen. Hắn đã quen có Tử Nãi Dạ ngồi bên cùng nhau ăn cơm, chứ không phải đứng một bên truy vấn hắn: “Có được không? Ngon không?” Hắn thực cao hứng khi nàng vì hắn mà may quần áo, cũng thấy việc nàng kìm nén không kêu lên như vậy là rất tốt, nhưng nhìn thấy nàng bởi vì miễn cưỡng áp chế sự sợ hãi mà cắn chặt môi dưới, run rẩy lợi hại tới như vậy hắn thật sự đau lòng không thôi. Hắn thích nàng luôn ở bên cạnh hắn, mà không phải lẫn mất đi rất xa; hắn càng ưa thích khi nàng lộ vẻ tươi cười ngọt ngào thốt lên những lời làm nũng đáng yêu mà không phải yên lặng tròn mắt chăm chăm theo dõi hắn không biết nghĩ tới những gì. Đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì? Còn chưa có giải đáp được thắc mắc này, đại quân Ngõa Lạt đã lại tiến công đến, chậm rãi ước chừng có một vạn hai ngàn đại quân binh tiến vào đại thảo nguyên Bali này. Thực là quá sớm, viện binh của hắn vẫn còn chưa tới đây. Mặc Kính Trúc trầm ngâm, Ô Bù La ngồi bên cạnh mặt đều đã tái đi rồi, Nhiều Dật Phong lười biếng phe phẩy chiết phiến, Thẩm Quân Đào tròn to đôi mắt kinh ngạc không thôi. “Oa bọn họ thật đúng là bị Tam cô gia dọa nhá!” Không sai, nếu không thì sao lại phái tới một vạn hai ngàn đại quân chỉ để công kích bốn ngàn binh mã Ủy Ngột đâu? “Xem ra, Ngõa Lạt vương đã xác định được ăn cả ngã về không trận này rồi” Mặc Kính Trúc trầm giọng nói. “Không phải được ăn cả ngã về không đâu! Ta xem hắn là quyết ý thắng bằng được rồi” nhẹ nhàng đóng lại chiết phiến

Nhiều Dật Phong mới chậm rãi hỏi: “Ô Bùi La vương tử xin hỏi một chút, nếu như không có chúng ta khi hai quốc gia giao chiến kết quả sẽ như thế nào?”. Ô Bùi La xoay người trái phải nhìn tộc nhân của mình, không khỏi cười khổ: “Không cần phải nói, sẽ thực vất vả. Tộc của ta bởi vì đang vào ngày mùa cho nên không cho diễn luyện quân sự. Mà bên kia lại coi việc luyện binh là trọng yếu, cuộc sống chỉ ở trên lưng ngựa, Ngõa Lạt vương lại có dã tâm lớn như vậy không ngừng huấn luyện binh mã. Cho nên cho dù bọn ta có thêm viện binh tới, hai bên binh số tương đương đi chẳng nữa thì bọn ta khi chiến đấu cũng không thể dừng mãnh như bọn họ được” “Như vậy sao...?” Nhiều Dật Phong trầm ngâm: “Như vậy, chúng ta thế nào cũng phải thay các người đánh thắng trận này, nếu không những ngày sau này của mọi người sẽ không thể an lành mà trôi qua nữa!” “A... Nhưng là...” ôm lấy cánh tay Mặc Kính Trúc, thân thể mềm mại run run, Tử Nãi Dạ kinh sợ nhìn một mảng lớn binh mã đằng xa kia: “Phu... Phu quân, bọn họ... bọn họ nhiều người như vậy...” Vươn tay đem nàng dựa vào ngực mình, trầm ngâm “Không cần lo lắng” Mặc Kính Trúc ôn nhu nói: “Có thể không chiến thắng được, nhưng cần một trận này thì không thành vấn đề.” “Nhưng... nhưng là...” Tử Nãi Dạ ôm chặt thắt lưng hắn, sụt sùi khóc: “Người ta... Người ta không muốn chàng đi đâu!” Mặc Kính Trúc than nhẹ: “Tử Nãi Dạ, ta không thể không đi nàng hiểu mà, nếu như không có ta, vương huynh nàng sẽ không làm gì được.” Cấn môi dưới, Tử Nãi Dạ hướng Ô Bùi La liếc mắt một cái, lấp bắp “Kia... Kia... Kia...” “Yên tâm” thanh âm càng nhẹ “Ta sẽ mạnh khỏe trở về với nàng, vậy đã được chưa?” “Thật sự?” “Thật sự!” Tử Nãi Dạ bắt đắc dĩ thở dài “Được rồi!” Nàng không tình nguyện buông lỏng hai tay. Nhìn phía đối phương đang dần triển khai trận thế, Mặc Kính Trúc, Nhiều Dật Phong cùng Ô Bùi La cũng thấp giọng thảo luận sách lược, Tử Nãi Dạ vẫn kề sát ở phía sau Mặc Kính Trúc. Một lát sau, mắt thấy đối phương sắp triển khai tấn công... “Ô Bùi La vương tử trăm ngàn xin nhớ kỹ, nhân mã của người một phần ba lưu thủ tại bản doanh, hai phần ba cùng chúng ta đi tới phía trước 300 thước, nhưng chỉ có thể thủ, không thể đánh, những cái khác có thể giao cho ta cùng Tam muội phu!” Mặc Kính Trúc nhanh chóng phân phó nói, đồng thời chuẩn bị ở đối phương đánh tới được một khắc này cùng với Nhiều Dật Phong rời đi, bỗng dừng... “Di?” Ngay trước thế trận của quân địch cách khoảng 60 thước, xuất hiện bốn cái bóng người, mỗi cái cách nhau 30 thước vừa vặn che ở trước mặt địch. “Đó là... Chẳng lẽ...” Ngay lúc Mặc Kính Trúc tập trung tinh thần xem có chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên một cái bóng đỏ sẫm lẳng không hạ xuống ngay bên người bọn họ. Hơn nữa còn kề sát sau lưng Tử Nãi Dạ, một tiếng thét chói tai đặc trưng liên vang lên tặng cho đối phương làm quà gặp mặt. Thú vị là tiếng thét kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu chói tai vô cùng này đều khiến tất cả mọi người bị dọa tới thiếu chút nữa đảo binh trước trận, vậy mà cái bóng người đỏ thẫm kia vẫn nghiêm mặt cương lĩnh, thơ ơ mọi sự, lạnh như băng tuyết. “Đại phu nhân” khối băng người tại đằng sau Tử Nãi Dạ bất chợt thổi hơi lạnh đến: “Thét gào kiểu này chỉ tổ rước lấy chú ý của quân địch mà thôi, thỉnh ngài dừng nên hết nữa” Tử Nãi Dạ cứng người xoay lại nhìn vị cô nương lạnh như khối băng kia, cho dù nàng nhớ rõ sau khi hết xong hẳn là nên chạy trốn, nhưng là nàng chạy bất động a. Thậm chí dù không muốn tiếp tục nhìn về mặt âm trầm trường lạnh như băng kia nữa, nhưng lại cũng không thể rời đi ánh mắt được bởi vì nàng sớm đã bị ngữ khí lạnh như băng kia đông lạnh rồi. Nàng nàng nàng... Đến tột cùng là người hay quỷ? Một lát sau, Nhiều Dật Phong là người đầu tiên bình tĩnh thất thanh cười to: “Ông trời, Quân Đào, thế này mới kêu là lợi hại nha!” Thẩm Quân Đào cũng phốc xích bật cười: “Hong Phượng, ta thật sự rất bội phục người!” Mặc Kính Trúc nhìn không được tò mò đánh giá bộ dạng Tử Nãi Dạ đang bị đông băng, thật sự là rất đáng yêu! “Hong phượng, là Tứ tiểu thư kêu người đến bảo hộ đại phu nhân?” “Vâng, Đại gia.” “Tốt lắm, phải đúng người rồi.” Mặc Kính Trúc lẩm bẩm nói: “Vậy Tam muội phu, chúng ta đi thôi!” “Di di di?” Thẩm Quân Đào khiển trách: “Còn thuộc hạ thì sao? Đại gia” “Ngu ngốc, không phải cùng đi sao!” Thẩm Quân Đào nhất thời mặt mày hớn hờ: “Tạ Đại gia!” Mặc Kính Trúc lại hướng Tử Nãi Dạ liếc mắt một cái, phát hiện nàng như cũ vẫn duy trì tư thế bị đông lạnh, không khỏi cười lớn cùng Nhiều Dật Phong và Thẩm quân đào lẳng không bay ra ngoài. Mà Tử Nãi Dạ thủy chung vẫn duy trì cái tư thế kia, bởi vì Hồng Phượng luôn luôn tại sau lưng nàng thổi lạnh khí. Vù... Vù... Vù... Vù... Vù... Vù...

~~ Tam sát của võ lâm, lại thêm Ma diện phán quan, Ngõa Lạt nghĩ bắt bại cũng rất khó đi. Tuy rằng vào trận chưa lâu, quân binh Ngõa Lạt đã chạy trời chết. Thu thập tàn cuộc tất nhiên giao lại cho Ô Bùi La, mấy người bọn họ vội lục tục kéo về doanh địa. Người đầu tiên trở về chính là Cung Chấn Vũ, từ xa hẳn đã trông thấy Hồng Phượng đang đứng nói chuyện cùng với một cô nương Ủy Ngột diễm lệ, vì thế lập tức đi qua muốn hỏi có thấy Mặc Kính Trúc đâu không. Xung quanh lại có thật nhiều người đang đứng chen chúc hẳn không cần thận hạ xuống đụng phải vị cô nương mặt che sa đứng sau Hồng Phượng. Chuyện này cũng không có gì, người nhiều như vậy, khinh công không tránh khỏi đụng phải một hai người, lại không nghĩ tới

chẳng qua chỉ chạm nhẹ một chút như vậy, vị cô nương mặt che sa kia lại chu miệng thét lên thực thảm thiết. Hai tròng mắt biến lạnh, hần lập tức rút ra bảo kiếm đưa ngang cổ vị tiểu cô nương kia: “Người nếu còn dám kêu lên nữa ta lập tức chém xuống” hần ghét nhất bị nữ nhân đang yên đang lành phát bệnh tâm thần hét lên, trừ bỏ lão bà hần. Tựa như đàn đứt dây, tiếng kêu cũng im bật, vị cô nương kia chỉ dám trợn mắt nhìn đôi đồng mâu lãnh khốc của hần, một lát sau Hồng Phượng mới lên tiếng: “Nhị gia...” “Chuyện gì?” “Nếu ngài muốn chém đầu Đại phu nhân, tốt nhất nên xin phép Đại gia trước” Một hồi lâu sau hần mới hiểu hết ý trong lời nói kia, nhanh nhẹn thu hồi bảo kiếm, chấn kinh trừng Hồng Phượng: “Người nói...” “Đúng vậy, Nhị gia” Hồng Phượng vẫn giữ vẻ mặt lãnh nghiêm như cũ: “Người phát ra tiếng kêu thét này chính là Đại phu nhân” Là người thứ hai trở về Thủy Tiên vừa vặn nghe được câu nói sau cùng, nàng hưng phấn hướng lưng Tử Nãi Dạ vỗ một cái: “Ai nha, nguyên lai vị này chính là...” một tiếng thét chói tai khác vang lên, lại nói đến Thủy Tiên bất ngờ bị dọa cũng giật mình hét ầm lên, hai nữ nhân kêu gào khiến toàn bộ quân doanh chìm trong yên lặng Khi Mặc Kính Trúc trở về, chỉ cảm thấy quân doanh yên ắng kỳ lạ, sau đó hần nhìn thấy Cung Chấn Vũ, Nhiêu Dật Phong, Thủy Tiên, Thẩm Quân Đào, Hồng Phượng, Tả Lâm cùng Hữu Bảo không biết làm gì đang bao quanh một nữ nhân, một nữ nhân lệ rơi đầy mặt đang thút thút khóc. Nhìn ra được mọi người muốn trấn an nàng, nhưng không ai dám lại gần. Hần không khỏi thở dài, đúng lúc này người kia đã trông thấy hần. “Phu quân!” Như một mũi tên phi đến, nàng vút lấy cổ hần “Không có việc gì, không có việc gì!” Mặc Kính Trúc ôn nhu trấn an. “Thực xin lỗi, phu quân” Tử Nãi Dạ nức nở: “Thiếp muốn làm một người vợ tốt, thiếp thật sự cố gắng muốn làm một người vợ tốt, nhưng là... Nhưng là...” Nàng thút tha thút thít nói tiếp: “Thiếp không phải một người vợ tốt, nhưng thiếp sẽ tiếp tục cố gắng làm một người vợ tốt, cho nên... Cho nên chàng đừng không muốn thiếp nha!” Nàng lại đang nói cái gì? Nàng rõ ràng là lại bị dọa sợ thôi, việc này cùng với có phải ‘một người vợ tốt’ kia có quan hệ gì đâu? Hần thật sự không hiểu, bất quá, trước mặt công chúng đang trừng mắt xem kịch kia không thích hợp để hần mở hội nghị thảo luận vấn đề này, hần nghĩ vậy bèn ôm nàng đi vào lều của hai người. “Được rồi, được rồi, ta đã biết, ta đã biết.” Mắt thấy hai người đã đi vào trong lều, lúc này Thủy Tiên mới thì thào nói một câu: “Kính nhờ, còn bảo chúng ta tới làm gì chứ? Chỉ bằng tiếng kêu của nàng ấy cũng đã đủ dọa lùi thiên quân vạn mã rồi nha!” Đứng một bên chờ cho tiếng khóc của Tử Nãi Dạ đã hoàn toàn yên lặng Mặc Kính Trúc mới lấy khăn giúp nàng lau khô mặt, sau đó đem nàng ôm vào lòng nhẹ nhàng nói: “Nàng không sao chứ?” Khóe miệng vẫn run rẩy “thực xin lỗi” Tử Nãi Dạ lẩm bẩm. “Không cần giải thích, là bọn họ không nên dọa đến nàng, nàng không có làm sai cái gì nha!!!” “Nhưng là...nhưng là...” Tử Nãi Dạ cúi đầu xấu hổ: “Thiếp chọc giận Nhị sư đệ sinh khí, còn dọa tới Tứ sư muội, thiếp...thiếp thật sự không cố ý, nhưng lúc ấy thiếp rất lo lắng cho phu quân chàng cho nên đã quên mất phải nhẫn nại...” Đẳng đẳng! Tử Nãi Dạ vừa nhắc đến, hần mới nhớ lại vấn đề kia: “Tử Nãi Dạ, ta có một chuyện muốn hỏi nàng” “Dạ, phu quân.” Tử Nãi Dạ ngẩng kiêu ngạo, ngoan ngoãn chờ đợi hần đặt câu hỏi. “Nàng...” Mặc Kính Trúc suy nghĩ một chút: “Nàng đột nhiên muốn thay ta chuẩn bị cơm nước, lại thay ta may xiêm y, còn lẩn tránh ta, không có việc gì lại nhìn ta chằm chằm, đây là có nguyên nhân gì sao?” “Bởi vì thiếp muốn làm một người thê tử tốt a!” Tử Nãi Dạ đáp. “Hảo thê tử? Ách...” Mặc Kính Trúc có điểm đau đầu: “Nàng nói rõ hơn đi?” “Thì như Quân Đào nói thôi!” Tử Nãi Dạ khẳng định: “Tam sư muội là hảo thê tử, cho nên Tam sư muội phu luôn coi nàng là hiền thê trong bảo khổ, cũng sẽ không muốn nữ nhân khác. Cho nên thiếp cũng muốn bắt chước Tam sư muội, như vậy chàng mới có thể coi thiếp như bảo vật mà yêu thương, cũng sẽ không cần nữ nhân khác nha!” “A...” Nguyên lai là Thẩm Quân Đào gây họa.”Chuyện này...” Mặc Kính Trúc xoa xoa huyệt Thái Dương: “Tử Nãi Dạ, ta thừa nhận Tam sư muội quả thật là một nữ nhân hoàn mỹ, nhưng Nhị đệ muội cũng là một nữ nhân có điểm mơ hồ, tiểu sư muội thậm chí còn có chút cuồng dã làm người khác phải đau đầu, vậy mà Nhị sư đệ cùng Tứ sư muội phu đồng dạng đều coi các nàng tựa như là bảo vật mà đối đãi, hơn nữa cũng sẽ không muốn nữ nhân nào khác. Cho nên nói không phải nam nhân nào cũng đều muốn một nữ nhân hoàn mỹ làm thê tử đâu!” Tử Nãi Dạ nhìn hần trong chốc lát, sau đó lại cup mắt nói: “Nhưng chúng ta không giống với a!” “Như thế nào không giống với?” “Quân Đào nói, bọn họ tuy rằng giống chúng ta đều là do sư phụ cùng sư mẫu đính hạ hôn ước, nhưng đều là lưỡng tình tương duyệt sau mới ở cùng một chỗ. Còn chúng ta chính là vừa thấy mặt đã tựa thành hôn, chàng đối với thiếp lại không có cảm tình gì, chỉ là vì trách nhiệm mới thú thiếp.” Tử Nãi Dạ ủy khuất rên rỉ: “Cho nên, thiếp luôn nghĩ rằng nếu không làm được một thê tử tốt, đến một ngày nào đó chàng sẽ yêu thích người khác, sẽ không cần đến thiếp nữa” Mặc Kính Trúc nghe vậy, không khỏi nhăn trán. Nàng nói vậy không có sai, hần thật là bởi vì trách nhiệm mới thú nàng. Là Sư mẫu chọn trúng hần, là Sư phụ đính hạ việc hôn nhân này, là Hoàng Thượng đích thân đối hần yêu cầu, đây là một trọng trách rất lớn, thân là Đại đệ tử, hần không thể trách cứ sư phụ, sư mẫu đem trách nhiệm này giao thác cho hần, bởi cái “Nhiệm vụ” này Cung Chấn Vũ tuyệt đối không ứng phó được.

Cho nên, những năm gần đây, cho dù có rất nhiều tiểu thư danh môn ưu ái hần, thậm chí giáp mặt hưởng hần cầu thân, hần cũng chỉ áy náy chống đỡ không dám thả lỏng trong lòng đi ủy khuất đối phương. Nhưng là... Nàng nói kia cũng không thể tính là hoàn toàn đúng. Ít nhất hần đối với tiểu nữ nhân có lá gan bé tí, luôn hét chói tai này có phân lòng triu mến; ít nhất hần thực thích có nàng bầu bạn; ít nhất hần thực rung động khi thấy bộ dáng đỏ mặt thẹn thùng của nàng; ít nhất hần cũng vô cùng thoả mãn với cảm giác nàng luôn ý lại vào hần; ít nhất hần... Thế này còn có thể kêu là ít sao? Không, không thể coi là ít nữa, bởi vì còn có rất nhiều. Hần sẽ bởi vì nàng khen ngợi nam nhân khác mà sinh lòng tức giận, thấy nàng sợ hãi rơi lệ, hần sẽ thấy đau lòng không thôi; hần luôn muốn làm cho nàng rời xa thống khổ đau thương cùng nguy hiểm không phải chỉ vì trách nhiệm, mà vì trong thâm tâm hần không cũng hề muốn nàng gặp phải điều bất hạnh; hần chỉ mong có thể đem nàng vĩnh viễn bảo hộ trong đôi cánh ôn nhu của mình, bởi vì hần... Bởi vì hần... hần... Hai hàng lông mày không khỏi nhíu chặt. Mới đầu vấn đề hoàn toàn là trách nhiệm, nhưng giờ phút này, tuyệt đối không chỉ có trách nhiệm mà thôi, nhưng mà còn có cái gì thì bản thân hần cũng không rõ lắm. Ân! Hần phải hảo hảo suy nghĩ một chút, xem xem rốt cuộc cảm giác trong lòng mình là gì. Nhưng trước đó cần cho cặp mắt to tròn luôn dõi theo hần kia một đáp án đủ để trấn an nàng đã. "Tử Nãi Dạ, ta thế tuyệt đối sẽ không yêu thương nữ nhân nào khác, cũng sẽ không bao giờ không cần đến nàng" Hần là đủ để trấn an nàng rồi, bởi đây cũng là lời nói thật trong lòng hần. Quả nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng liền bừng sáng. "Thật vậy chăng?" "Thật sự." Tử Nãi Dạ vui vẻ nở nụ cười: "Ân! Thiếp tin tưởng chàng. Kia... Thiếp phải làm như thế nào chàng mới có thể xem thiếp như bảo vật mà đối đãi đây?" Mặc Kính Trúc nhẹ nhàng thở dài, ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên gò má phấn hồng của nàng, môi lặng lẽ tạo ra một nụ cười ôn nhu. "Ta đã sớm coi nàng là bảo vật trân quý nhất rồi!" Những hạt tuyết trắng cứ nhẹ nhàng rơi xuống không biết đã trải qua bao lâu biến nơi đây thành một vùng tuyết trắng xóa. Trừ bỏ xa xa những ngọn núi đá đỉnh đầu bạc trắng trong gió tuyết vẫn hiện ngang bất khuất. Còn thì tất cả đều chìm trong một màu trắng xóa của tuyết, cứ thế phiêu dật an tường, tựa như thời gian tại đây cũng bị đông lại vĩnh hằng cùng với đất trời. Đến nửa đêm, trải qua nhiều ngày liên tục rốt cuộc gió tuyết đã yên lặng, trời còn chưa sáng Mặc Kính Trúc đã phủ thêm một tấm da lớn đi ra ngoài lều. Gió tuyết đã ngừng nhưng khí lạnh vẫn thấm vào tận xương. Đứng giữa một khoảng tuyết trắng xóa mênh mông trông trải khiến con người không khỏi cảm thấy bản thân thật nhỏ bé. Chỉ một lát sau trên ngọn núi đằng xa xa kia mặt trời lười biếng rớt cục cũng lộ diện, đem ánh sáng chiếu rọi vạn vật. Hần hít dài một hơi, đạp tuyết dày tiến về phía trước. Xuyên qua chiến trường hôm nào giờ đã sớm nhìn không ra dấu vết chiến tranh, hết thảy tội ác đều đã bị tuyết trắng vùi lấp sạch sẽ. Bỗng dưng, theo phía sau hần truyền đến một âm thanh trong trẻo. "Đại sư huynh, sớm a!" Không quay đầu lại "Sớm, Tam muội phụ." Mặc Kính Trúc thản nhiên nói. "Sớm như vậy, huynh như thế nào lại bỏ được ổ chăn ấm của Đại tẩu vậy?" Nhiều Dật Phong trêu chọc. Hơi hơi gọi lên khoe môi: "Có điều cần suy nghĩ." Lặng lẽ đi đến bên người Mặc Kính Trúc: "Có chuyện gì?" Đồng dạng cũng phủ thêm một tấm da, Nhiều Dật Phong lại hỏi. Mặc Kính Trúc chấp tay ra sau lưng, ngóng nhìn ánh mặt trời từ từ nhô lên: "ngươi nghĩ xem bọn họ còn có thể lại đến không?" "Chiến tranh xâm lược không phải một, hai hồi là có thể quyết định? Bất quá..." Nhiều Dật Phong nhún nhún vai, quen tay vung mở chiết phiến: "Hữu Bảo thám thính thế nào, Quân Đào mang về tin tức gì?" "Hữu Bảo nói binh mã Ngôã Lạt tựa hồ đều bắt đầu hướng sông Lư Cù tập trung, mà Quân Đào cũng truyền đến tin tức Hoàng Thượng lại sắp thêm một lần nữa tự mình xuất chinh." Nhiều Dật Phong chắc chắn hai tiếng: "Xem ra, Hoàng Thượng đã nổi giận rồi! Bất quá, ai bồi ở bên người Hoàng Thượng vậy?" "Lê ra là ta, nhưng Tam sư muội nói nàng sẽ thay thế ta đi." Nhiều Dật Phong nở nụ cười: "Nàng muốn ta đi tìm nàng phải không?" Mặc Kính Trúc vuốt cằm, rốt cục nghiêng mặt qua một bên nhìn hần: "Chuyện của ngươi nàng đã nói cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nói muốn gặp ngươi, thuận tiện đưa cho ngươi một khối ngọc bài." Bá một tiếng thu hồi chiết phiến "Ngọc bài? Để làm gì?" Nhiều Dật Phong kinh ngạc hỏi. "Có khối ngọc bài kia tựa như 'trăm đích thân tới', về sau ai muốn bắt ngươi cũng không được." Mày kiếm cau lại "Có ý tứ gì?" Nhiều Dật Phong không cho là đúng lại hỏi. Mặc Kính Trúc nở nụ cười: "Đây là điểm thông minh của Hoàng Thượng, nếu hần không động được ngươi, chẳng nên hào phóng một chút." Nhiều Dật Phong hừ hừ "Cáo già!" Lập tức quay lại vấn đề trước đó "Huynh cho rằng Ngôã Lạt sẽ không tiếp tục phái binh đến đây?" Mặc Kính Trúc gật đầu "Ngôã Lạt vương phủng chừng đã sai lầm ở chỗ này tổn thất nhiều binh mã, nếu còn kiên trì hần sẽ không thể tiếp tục kế hoạch chính xâm lược Trung Nguyên chúng ta, hiện tại hần chỉ có thể lựa chọn một mục tiêu mà thôi, Trung nguyên, hoặc Úy Ngột " "Nhìn hần hướng sông Lư Cù tụ binh hần là muốn bỏ qua nơi này rồi?" "Ta quả thật cho rằng như vậy, bất quá cũng không thể xác định trăm phần trăm." Nhiều Dật Phong nghĩ nghĩ: "Cũng đơn giản thôi vừa lúc biết tin Hoàng Thượng xuất chinh, ta phải qua đó đi tìm Hương Ngưng, huynh cũng có thể yên tâm quay về kinh. Ta tin tưởng

đến lúc đó, Ngõa Lạt vương cũng vô lực bặt tâm bên này.” Mặc Kính Trú cũng cười: “Anh hùng sở kiến lược đồng” “Chúng ta bây giờ có thể trở về rồi?” Nhiều Dật Phong nhăn nhó. “Bụng ta kêu rêu dữ quá rồi nè!” Đàng đàng! Mặc Kính Trú một phen giữ chặt hân: “Ta có chút việc... Khụ khụ! Muốn thỉnh giáo một chút.” Kinh ngạc quay lại “Có chuyện gì?” Nhiều Dật Phong nhìn chăm chú Mặc Kính Trú hỏi. Có điểm xấu hổ, Mặc Kính Trú theo bản năng tránh đi tầm mắt Nhiều Dật Phong: “Này... Ta là muốn thỉnh giáo một chút, người... Khụ khụ! Người... Người làm sao biết rõ ràng cảm giác của người đối với nữ nhân?” Ngắc người, Nhiều Dật Phong không khỏi cất tiếng cười to, “Nguyên lai... Nguyên lai là có chuyện như vậy nha, ta cũng nói Đại sư huynh sao lại bỏ được mà rời đi bên người Đại tẩu tử, nguyên lai là chạy ra ngoài suy ngẫm chuyện này nha!” trông thấy hai gò má Mặc Kính Trú đã hơi ửng đỏ rồi, hân mới thu hồi tiếng cười: “Hảo, hảo, ta biết vấn đề của huynh. Tam muội phụ ta trước hết muốn biết một chút, Đại sư huynh người lại là làm sao biết được ba người chúng ta đối với nhóm thê tử kia có bao nhiêu yêu thích đây?” “Bởi vì ánh mắt các người chăm chú nhìn các nàng cùng thái độ đối đãi với các nàng.” Mặc Kính Trú rất nhanh trả lời. “VẬY CÒN HUYNH?” “Ta?” Mặc Kính Trú hoang mang hỏi lại: “Ta đối với Tử Nãi Dạ có gì không đúng sao?” Nhiều Dật Phong than nhẹ một tiếng: “Không có gì không đúng, ta là nói thái độ huynh đối với nàng lại như thế nào?” Mặc Kính Trú nghĩ nghĩ: “Ta đã tận hết khả năng thực hiện lời hứa của ta đối với Hoàng Thượng, thương tiếc nàng, yêu thương nàng, không khiến nàng phải thương tâm rơi lệ, cũng không để nàng chịu bất cứ ủy khuất cùng thương tổn nào, hơn nữa...” Đàng đàng, đàng đàng... Nhiều Dật Phong có chút bất đắc dĩ xoa lấy chóp mũi: “Huynh hiểu ta đang hỏi cái gì sao?” “Hỏi ta đối với Tử Nãi Dạ như thế nào nha!” “Được, vậy là như thế nào?” “Liên như vừa mới nói, ta...” “DỪNG!” Nhiều Dật Phong càng đau đầu, hân dùng ngón tay xoa huyệt Thái Dương: “Ta đổi lại một chút, xin hỏi Đại sư huynh, người cảm thấy Đại tẩu tử như thế nào?” “Nàng?” Đổi chủ giác sao? “Thiện lương đáng yêu lại đơn thuần dịu ngoan, tuy rằng lá gan có chút nhỏ... Ách, rất nhỏ, nhưng vẫn có thể xem là một nữ nhân tốt.” “Ừ Ờ!” Nhiều Dật Phong gật gù: “Sau đó?” “Sau đó cái gì?” “Sau đó cái gì?” Nhiều Dật Phong đã muốn khóc: “Cảm giác của huynh đối với nàng nha?” “Này...” Mặc Kính Trú trầm ngâm: “Ta thực thương tiếc nàng, cũng rất thương yêu nàng, không muốn nàng bị thương rơi lệ, cũng không muốn bất luận kẻ nào làm hại tới nàng... Ờ! đúng, cứ như vậy, hoàn toàn dựa theo nguyện vọng của Hoàng Thượng.” Làm như không có nghe đến câu nói cuối cùng kia, Nhiều Dật Phong cười nói: “VẬY LÀ ĐÚNG RỒI!” “Đúng rồi?” Mặc Kính Trú ngắc ra: “Cái gì đúng rồi?” Nét cười biến mất “Là cảm giác của huynh đúng rồi!” Nhiều Dật Phong kém một chút sẽ muốn thét ầm lên. “Cái gì cảm giác? Cái gì đúng rồi?” Mặc Kính Trú khó hiểu lại hỏi. “Đối với người cái...” Nhiều Dật Phong suýt nữa buột miệng, may mắn đúng lúc kìm lại được, hân nghẹn lời bất khả tư nghị trừng mắt lườm Mặc Kính Trú cả buổi. “Ờng trời, ta vẫn nghĩ đến Đại sư huynh là một con người toàn vẹn, thông minh, ổn trọng, ôn hòa, tính nhẫn nại tuyệt hảo, hơn nữa tự hời kín đáo, làm việc vững vàng, lại có ánh mắt lợi hại, võ công cao cường, thậm chí quan sát cảm tình người khác cũng không sai chút nào, không nghĩ bụng tới tình cảm của mình liền biến thành một cái thực ngốc nghếch trì độn như vậy! Này gọi là gì? Thông minh một đời, hồ đồ nhất thời sao? Ờn...” Nhiều Dật Phong gật gù: “Như thế xem ra Ờng trời đúng là vẫn còn công bình, không để cho chúng ta vì ghen tị sẽ làm thiệt người!” Mặc Kính Trú nhủ mảy: “Người rốt cuộc đang nói cái gì nha?” Nhiều Dật Phong khoát tay, “Không có gì, không có gì, để cho ta ngẫm lại, để cho ta ngẫm lại, Ờn...” suy tư một lát hai hàng lông mày đã vểnh lên, mâu trung lẳng lẽ hiện lên một tia nghịch ngợm: “Như vậy đi! Đại sư huynh, người cùng đại tẩu tử không cần quay về kinh vệ, theo ta cùng đi tìm Hương Ngưng, sau đó... Hắc hắc! Huynh yên tâm, đến lúc đó không cần ta phải nói thêm cái gì chính huynh sẽ tự nhận ra” “Như vậy sao?” Mặc Kính Trú cảm thấy có điểm bất an, cứ cảm thấy Nhiều Dật Phong ngoài mặt đứng đắn sau lưng không biết là đang ẩn dấu mưu mô quỷ kế gì. “Đúng vậy! Đại sư huynh, loại sự tình này cũng không phải dùng mấy câu nói liền hiểu được” Nhiều Dật Phong nghiêm mặt nói: “Thật giống như nước có bao nhiêu nóng, huynh không tự bản thân đi sờ sờ, sao biết được đến tốt cùng là có bao nhiêu nóng chứ?” “Nói vậy cũng đúng.” Mặc Kính Trú lẩm bẩm nói, nhưng... liên quan gì a? “Hơn nữa, cá tính mỗi người đều không giống nhau, cho nên cảm tình mỗi người cũng không giống nhau, tựa như ta thích nữ nhân như Hương Ngưng, nhưng Tứ muội phụ lại thích nữ nhân như Tứ sư muội, huynh thấy đúng không?” “Ờn, Ờn!” Điều này hân biết. “Cho nên nói, để huynh tự mình trải nghiệm mới có thể dễ dàng nhận ra” Đỡ cho hân phải đứng đây tiêu tổn nước miếng, còn suýt chút bị làm cho tức chết. “Ách?” Trải nghiệm cái gì nha? “VẬY LIÊN NHƯ ĐÃ ĐỊNH NHA?” “Đã định gì?” Vừa mới đã định cái gì rồi? “Được rồi, chúng ta đây mau trở về ăn sáng đi! Ta thật sự đã mau chết đói.” “Đi?” Ngắc ngơ nhìn theo bóng dáng Nhiều Dật Phong rời đi, Mặc Kính Trú có chút u mê. Nói nửa ngày, bọn họ vừa mới rốt cuộc là đã quyết định cái gì?

6. Chương 6

Niêu niêu thành biên liễu Thanh thanh mạch thượng tang Đề lung vong thải diệp Tạc dạ mộng Ngư Dương. Trãi qua bao ngày đại tuyết tán loạn, cả một vùng đều đã ngợp trong một mảnh mênh mang trắng xóa, bao nhiêu khói bụi sa trường đã hoàn toàn biến mất, đại địa Càn Khôn hết thảy đều đã thần phục ở dưới ngày đông giá rét căm căm. Dực niên tháng 2, rốt cục truyền đến tin tức Hoàng đế Thiên triều thân chinh đánh Ngõa Lạt, sau một trận hoan hô mừng rỡ, Mặc Kính Trúc cười ngửa mang theo Tả Lâm cùng Hữu Bảo đi tuần biên giới đến tận miếu Lão Gia, xác định không có bất cứ binh mã Ngõa Lạt nào còn lưu lại lãnh thổ Ủy Ngột, mới trở về thông tri Ô Bù La có thể an tâm hồi Thiên Sơn. Vì thế, tộc nhân Ủy Ngột lập tức cao hứng phấn chấn bắt đầu nhổ trại, chuẩn bị trở về tiến hành việc đồng áng đang bỏ dở. Mà đám người Mặc Kính Trúc cũng trực tiếp hướng Ô Bù La cáo từ. “Muội phu có rảnh thì đưa Tử Nãi Dạ về đây chơi nha” Ô Bù La nắm chặt cánh tay Mặc Kính Trúc. Trận này thu hoạch lớn nhất đại khái chính là đem hai người họ đánh thành thân cận” “Dĩ nhiên, nơi đây vẫn coi như là nhà mẹ đẻ của nàng, thời điểm nên về nhà mẹ đẻ, ta sẽ đưa nàng trở về” Mặc Kính Trúc hứa hẹn. “Vậy là tốt rồi.” Ô Bù La vừa lòng nở nụ cười: “Các người phải bảo trọng a!” Sau đó Mặc Kính Trúc liền mang theo thê tử cùng nhóm sư đệ muội, còn có thêm A Bộ Na cứng rắn quần quít chết cũng bám theo chân bọn họ rời đi, một đường xuyên qua Lũng Tây, Trữ Hạ, một đường đi vào Thiểm Tấn. Vì thế, Mặc Kính Trúc cùng mọi người chia làm hai nhóm, cũng chuẩn bị mỗi người đi một ngã. Tuy rằng kế tiếp nên đến phiên Cung Chấn Vũ làm bạn giá, nhưng Mặc Kính Trúc vẫn quyết định thay thế hắn đi. Thứ nhất là Nhạc Nhạc đưa thư thông tri nói nàng lại mang thai, nếu lần này hắn không trở về, sẽ không thêm nhìn tới nữa. Thứ hai, là mau chóng để cho Tử Nãi Dạ cùng sinh phụ nàng gặp lại, tuy rằng Tử Nãi Dạ biểu hiện cũng không tích cực, bởi vì vừa nghĩ tới cha nàng, nàng liền sẽ nghĩ tới nương đã chết thảm, cho nên nàng có điểm sợ hãi. nhưng đây cũng là một trong trách nhiệm của hắn, hắn không thể không để trong lòng. Thừa dịp cuối cùng một khắc, ở cùng Tử Nãi Dạ ở chung đã vô cùng thân quen, Thủy Tiên không quên lại trêu đùa Tử Nãi Dạ e lệ một phen. “Đại tẩu tử, có đại sư huynh đi cùng, đi đến nơi đâu tẩu đều không cần sợ hãi.” Tử Nãi Dạ ngưỡng kiêu nhan, ánh mắt hoàn toàn tin cậy cùng ánh mắt yêu thương Mặc Kính Trúc giao nhau: “Ta biết, phu quân rất lợi hại.” Trông mắt trượt đi, Thủy Tiên đột nhiên giơ lên một chút khóe miệng cười gian. “Đúng vậy! Đại sư huynh thật sự rất lợi hại, đúng hay không?” “Đúng! Đúng! Đúng!” Tử Nãi Dạ mãnh liệt gật đầu đồng ý, ngay ngốc bước vào cạm bẫy. “Đặc biệt võ công của hắn lợi hại hơn, đúng hay không?” “”Đúng! Đúng! Đúng!” “Hơn nữa lại thông minh, lại ôn nhu, lại sẵn sàng, tất cả đều thật là lợi hại, đúng hay không?” “Đúng! Đúng! Đúng!” “Bất quá, hay là công phu trên giường cũng tới lợi hại nhất, đúng hay không?” “Đúng! Đúng! Đúng!” Thoáng chốc, một trận ầm ầm cười to, Tử Nãi Dạ lúc này mới kinh ngộ vừa mới Thủy Tiên hỏi những thứ gì, mà nàng lại trả lời những thứ gì, không khỏi xoát một chút đỏ mặt, ‘ưm’ một tiếng lại trón vào trong lòng Mặc Kính Trúc. Mà Mặc Kính Trúc hai gò má cũng ửng lên, đỏ khốc đỏ cười thở dài. “Tiểu sư muội, muội thật sự là...” Thủy Tiên nhẹ thở cái lưỡi thơm tho: “Hắc hắc! Đại sư huynh, thoải mái một chút thôi!” Mặc Kính Trúc bất đắc dĩ lắc đầu: “Tốt lắm, vậy các người liền trực tiếp quay về kinh thành đi, ta cùng Tam muội phu đi Bắc Kinh cùng Hoàng Thượng hội hợp.” Vừa nói đến quay về kinh, mặt cười của Thủy Tiên lập tức suy sụp: “Cái kia, đại sư huynh, hay là... hay là muội cũng theo mọi người cùng đi Bắc Kinh, sau đó mới...” Mặc Kính Trúc mặt trầm xuống: “Trở về!” Nhất thời ủy khuất quyết cao cái miệng nhỏ nhắn: “Nhưng là người ta trở về lại phải học nghi lễ, còn thêm mấy cái gì lễ nữa” Thủy Tiên lẩm bẩm: “Thật đáng thương a!” Muốn cười lại không thể, Mặc Kính Trúc khụ vài thanh: “Ấn hử! Đó là muội rất không hiểu lễ, cho nên Tứ muội phu mới kêu muội học nhiều một chút. Huống chi, nếu Tứ muội phu cần phải xuất kinh, muội yên tâm để cho hắn đi một mình sao?” Nhắc tới an nguy của vị hôn phu, Thủy Tiên rốt cục thở dài nhận mệnh: “Được thôi! Muội đây trở về học cái gì lễ tốt lắm.” Một bên, đám người Nhiều Dật Phong sớm cười tới gập bụng. “Thủy Tiên, muội thật sự thật đáng thương, cho tới bây giờ không nghĩ tới muội cũng sẽ có như vậy một ngày, ta thật sự...” Nhiều Dật Phong sang khụ: “Hảo đồng tình muội!” “Tứ cô gia quá vĩ đại!” Thẩm Quân Đào lẩm bẩm nói. Mặc Kính Trúc nhìn cười chuyển hướng Cung Chấn Vũ: “Nhị sư đệ, đem tiểu sư muội giám sát chặt chẽ một chút, đừng làm cho nàng nửa đường chuồn mất.” Lạnh lùng liếc Thủy Tiên một cái: “Vâng, Đại sư huynh.” Cung Chấn Vũ mặt không chút thay đổi đáp. Vì thế, Mặc Kính Trúc lại công đạo vài câu rồi cùng đám người Cung Chấn Vũ mỗi người đi một ngã, một hướng Trịnh Châu, một hướng Thái Nguyên đi. Nhưng Mặc Kính Trúc thế nào cũng không nghĩ tới, khi bọn hắn cùng Cơ Hương Ngưng hội hợp hôm sau đó, Cơ Hương Ngưng liền đột nhiên yêu cầu muốn quay về kinh trước. “Ta không yên lòng đưa nhỏ.” Mà nhất buồn cười là, sinh phụ Tử Nãi Dạ, cái người phụ thân xa cách ái nữ mười năm kia lại nói tạm thời không muốn gặp nữ nhi. “Ta không muốn để cho nàng nhìn

thấy bộ dáng này, ta hy vọng thời điểm nàng tái kiến ta, vẫn là người cha mười năm trước vô cùng bình thường hòa ái” Thật tốt quá, là mọi người đều có muốn cùng ở một nơi với hần tìm phiên toái đâu? Aiz, không có cách, Tam sư muội làm mẹ người ta lo lắng cho đứa nhỏ là chuyện bình thường, ý niệm nhạc phụ cũng không thể không để ý, thân là Đại sư huynh, lại là con rể, hần chỉ có thể tận lực nghĩ biện pháp làm cho tất cả mọi người vừa lòng. Nhưng là sau đó hần bắt quả phải mất mấy ngày thay đại quân tham mưu, hai ngày sau trở về, thê tử của hần đã không thấy đâu! “Tam tiểu thư cùng Tam cô gia mang theo phu nhân cùng trở lại kinh thành rồi” Hữu Bảo thực bất đắc dĩ nói cho hần. Một tiếng sét đánh ngang tai hần quả thực không thể tin được: “Phu nhân... Phu nhân cũng nguyện ý theo chân bọn họ trở về sao?” “Vốn là không muốn! Nhưng là...” Hữu Bảo không yên nuốt khẩu nước miếng: “Tam cô gia không hiểu được cùng phu nhân nói những gì, phu nhân ngược lại vội vã chạy theo chân bọn họ cùng đi.” Mặc Kính Trúc ngốc hần. Tử Nãi Dạ dám theo chân bọn họ rồi đi cũng không có gì kỳ quái, bởi vì Cơ Hương Ngưng là người thứ hai trên đời này nàng vừa thấy sẽ không sợ hãi, chẳng những không sợ, nàng thậm chí còn thật sự sùng bái Cơ Hương Ngưng. “Phu quân, Tam sư muội thật sự đẹp quá a! Cao nhã thánh khiết, thanh lệ thoát tục, thanh âm lại hảo ngọt, tựa như Thiên Âm vậy, lần đầu nhìn thấy thiếp còn tưởng rằng nàng là tiên tử hạ phàm trần đâu!” “Cho nên nàng không sợ muội ấy?” “Thiếp sao có thể sợ muội ấy chứ? Tiên tử sẽ không đả thương người không phải sao? Thiếp còn sợ sẽ khinh nhờn tới nàng đây!” Ai? Khinh nhờn? “Nàng là nương hai cái hài tử rồi a!” Đã sớm bị Tam muội phu khinh nhờn hết sạch rồi! “Nhưng nàng thật hoàn mỹ giống như lời Quân Đào đã nói, khó trách Tam muội phu đối với nàng khăng khăng một mực.” Nàng than nhẹ.”Thật hâm mộ nha!” Được rồi! Nàng là thật rất ngưỡng mộ Tam sư muội. Nhưng là... Nàng vì cái gì vội vã theo chân bọn họ cùng nhau trở về đâu? Ghê tởm nhất là, bọn họ thế nhưng lại đem A Bộ Na vừa trông thấy Cơ Hương Ngưng liền không thể không hết hy vọng lưu lại cho hần, mấy người ... kia rốt cuộc là suy nghĩ cái gì nha? Bọn họ thật sự muốn làm hần tức điên sao?

~~ Thời điểm đầu mùa xuân, Tử Nãi Dạ theo hai vợ chồng Nhiều Dật Phong về tới Kim Lăng Nhiều phủ. Buổi chiều ngày đó, Hắc vệ phủ phu nhân Đồng Nhạc Nhạc cũng chạy đến giúp vui, vì thế vừa đến Nhiều phủ một tiếng thét chói tai đã liền ban cho nàng, mà người đã có bầu hơn năm tháng Cung phu nhân Nhạc Nhạc liền giống như Thủy Tiên, cũng kinh hãi theo Tử Nãi Dạ kêu to lên, bất đồng là, nàng chẳng những kêu, còn như một con cá chép xoay người nhảy chồm lên người vị hôn phu. “Trời... Trời ạ! Giết người sao?” Cung Chấn Vũ cau mày đem nàng thả lại: “Không, nàng ấy thích kêu.” Cũng không giấu lại nàng hiện tại là tình huống nào, cư nhiên liền nhảy lên trên người hần! Nhạc Nhạc liếc trắng mắt: “Mới không đâu! Nàng chính là bị ta dọa mới có thể kêu.” Nói xong, nàng lập tức nhảy xuống, vẫn còn không biết sống chết hướng về mặt thân thiết không biết làm sao người kia hội kêu đến gần: “Hiện tại đã quen rồi, đúng hay không? Đại...” Cung Chấn Vũ đang muốn cảnh cáo nàng, cũng đã không kịp, thêm một tiếng thét nữa, Nhạc Nhạc sợ hãi lại phi thân trở lại trên người hần “Trời... Trời ạ! Nàng thật sự thích kêu nha!” “Chúng ta trở về đi!” Cung Chấn Vũ đã thực không kiên nhẫn nổi, dứt lời, hần ôm Nhạc Nhạc xoay người muốn rời đi, Nhạc Nhạc lại kinh hô một tiếng, lập tức nhảy xuống chạy trốn tới phía sau Cơ Hương Ngưng. “Không cần, phải đi về là chính chàng thôi!” “Đứa nhỏ sẽ tìm nàng.” “Mới sẽ không” mâu thuẫn giáo hoạt chợt lóe, Nhạc Nhạc đắc ý nở nụ cười: “Ta chỉ dạy hần kêu cha, không dạy hần kêu nương, cho nên hần chỉ biết kêu cha, sẽ không kêu nương, Cẩm Vệ gia, hần chỉ biết tìm chàng, sẽ không tìm ta đâu!” (Ta phục) Cung Chấn Vũ lại nhíu mày: “Nàng rốt cuộc có trở về hay không?” Nhạc Nhạc hừ một tiếng, quả quyết: “Không, về!” Cung Chấn Vũ hai mắt híp lại, sắc mặt trầm xuống, “Trở về!” Hần gầm nhẹ. Một tiếng quát này của hần, Nhạc Nhạc lập tức ai oán chu cao miệng, “Ồ ô... Người rống ta, ta khóc cho người xem!” Nói xong, hai con mắt thật sự ướt sũng lên. Mà ở một bên nhìn xem, Tử Nãi Dạ sợ hãi không thôi, nàng chính là lo lắng Cung Chấn Vũ nóng giận sẽ đem Nhạc Nhạc trảm thành mấy khối thịt người. Bỗng nhiên lại thấy được trước đó một khắc về mặt Cung Chấn Vũ còn tối như mực, lỗ mũi gần như đã muốn nhả khói, sau khi lặng im một lúc lâu, sắc mặt cư nhiên chậm rãi hồi phục, còn khe thở dài. “Nàng rốt cuộc muốn thế nào mới chịu theo ta trở về?” “Theo giúp ta một canh giờ, ta liền theo chàng trở về.” Cung Chấn Vũ lại thở dài “Được rồi!” Nhạc Nhạc tức khắc nín khóc, mỉm cười nhảy đến bên người Cung Chấn Vũ: “Ta biết chỉ Cẩm Vệ gia là hiểu ta nhất .” Tử Nãi Dạ không khỏi kinh ngạc mở to mắt, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình. Cơ Hương Ngưng mỉm cười ở tai nàng nói nhỏ “Xem, Đại sư tẩu, cũng không phải nữ nhân nào cũng đều giống ta có tài năng buộc được nam nhân tâm, Nhị sư tẩu như vậy cũng đã liền ăn định Nhị sư huynh, cho dù Nhị sư huynh có tái hưng tái ngoan, hần cũng phải nể hà Nhị sư tẩu.” “Nhưng là...” Tử Nãi Dạ cắn môi dưới “Chúng ta theo các người không giống với a! thời điểm ta cùng phu quân thành thân, cơ hồ có thể xem như người xa lạ. Cho nên, muội cứ tận lực dạy ta như thế nào làm nữ nhân hoàn mỹ đi, như vậy ta

mới có khả năng trói chặt được phu quân tâm.” Nàng vẫn kiên trì như cũ. Cơ Hương Ngưng còn định nói thêm, Nhiều Dật Phong liền rất không khách khí lấy chiết phiến xao xao cái ót của nàng, nàng ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhiều Dật Phong mặt mang không hờn giận lắc đầu, nàng đành phải lâm thời sửa miệng. “Được rồi! Ta liền tận lực giáo tẩu một chút vậy, nhưng là tẩu bất chúc không đến cũng không cần miễn cưỡng.” Tử Nãi Dạ vui vẻ cười toe, Nhiều Dật Phong cũng vừa lòng lại bắt đầu phe phẩy chiết phiến. Đêm khuya, lúc Cơ Hương Ngưng hầu hạ Nhiều Dật Phong thay quần áo trên giường nàng mới uyển chuyển hỏi: “Tướng công, chàng thực tính chinh đại sư huynh như vậy sao?” “Nàng thực tưởng ta nhàn rỗi không có chuyện gì làm sao?” Nhiều Dật Phong cởi áo khoác, ngồi xuống mép giường: “Hai người bọn họ ở phương diện này đều thực đơn thuần lại trì độn, không làm như vậy, bọn họ căn bản sẽ không rõ ràng đối phương đối với chính mình có bao nhiêu trọng yếu. Hơn nữa...” Cơ Hương Ngưng ngồi xổm người xuống thay hần thoát giày: “Hơn nữa cái gì, tướng công?” “Hơn nữa, Đại tẩu tử lớn lên ở Tây Vực, không nhắc nàng ấy những thói quen của người Hán, nàng làm sao thích nghi được với cuộc sống của chúng ta? Đại sư huynh luôn luôn không thích hạ nhân phục vụ bên người, cho nên mới cùng Tả Lâm, Hữu Bảo sống một mình ở Hoa Mai Sơn, cho tới bây giờ không có lấy một người hạ nhân, cũng không thể bởi vì Đại tẩu tử liền đặc biệt thỉnh người đến giặt quần áo nấu cơm đi?” Nhiều Dật Phong dùng tay phải chỉ cảm nhìn xuống thê tử: “Đại tẩu tử không phải nữ nhân sao? Những thứ này nàng không thể làm sao? Chẳng lẽ phu nhân thật muốn Đại tẩu tử cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm, chỉ biết quán quít lấy Đại sư huynh làm nũng sao? Vô luận là ta hoặc Nhị sư huynh, cho dù trong nhà nô bộc thành đàn vẫn là thích thê tử của chính mình hầu hạ, ngẫu nhiên tự mình xuống bếp luộc chút rượu đồ ăn đến cùng vị hôn phu uống hai chén a!” Cơ Hương Ngưng cười đứng dậy: “Thiếp biết, cho nên chuyện hầu hạ tướng công, thiếp thân cũng không dám ủy giao cho người khác, bởi vì bắt đầu cũng là trách nhiệm làm vợ của thiếp thân.” “Vậy thì đúng rồi! Nếu phu nhân nói đó là trách nhiệm làm vợ của nàng, chẳng lẽ Đại tẩu tử lại không có trách nhiệm làm vợ của tẩu ấy sao?” Nhiều Dật Phong hai chân rút lại, dịch chuyển lên giường, sau đó hướng nàng vẫy tay: “Ta biết phu nhân là đứng ở lập trường nữ nhân vì Đại tẩu tử mà suy nghĩ, nhưng nếu là nàng ngay cả chuyện chính mình có thể làm cũng không đi làm, chỉ biết làm nhờ cậy Đại sư huynh, như vậy sư huynh sẽ thực vất vả.” “Ân! Đúng vậy.” Cơ Hương Ngưng trầm ngâm, cũng thuận theo lên giường: “Nam nhân chiếu cố nữ nhân, nhưng nữ nhân cũng phải hầu hạ nam nhân, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng là thiếp thân thâm nghĩ đến Đại sư tẩu rời xa Tây Vực gả đến nơi này hoàn cảnh hoàn toàn bất đồng, nàng nhất định sẽ thực sợ hãi. Thật không ngờ Đại sư huynh thú đến một tiểu thê tử lại nhát gan, ý lại tới vậy cũng thực là vất vả đi, hần chúng ta cũng phải lo lắng một chút.” “Đúng vậy! Chính là có chuyện như vậy, đừng tưởng rằng đại sư huynh đủ thành thực ổn trọng, liền không cần quan tâm hần, dù sao, hần cũng là nam nhân nha!” Nhiều Dật Phong vươn cánh tay ủng nàng vào lòng, cùng nằm xuống: “Đến như Thủy Tiên đều hiểu được ở thời điểm Tứ muội phu không hài lòng mà tự mình hầu hạ Tứ muội phu thoải mái, cho dù nàng nấu đồ ăn thật sự không được tốt lắm, còn có thể nói khó ăn chết được, nhưng Thủy Tiên đồng ý vì hần xuống bếp, Tứ muội phu liền phi thường vui vẻ, bởi vì Thủy Tiên ghét nhất bị gò bó!” “Đích xác, việc nữ nhân nên làm Đại sư tẩu không thể không biết làm.” Cơ Hương Ngưng thấp giọng: “Nga! Như vậy thiếp thân biết nên giáo Đại sư tẩu cái gì rồi. Ấm thực Tây Vực nhất thời còn mới mẻ, nếu như cứ phải ăn uống như vậy Đại sư huynh nhất định sẽ chịu không nổi, chỗ bọn họ còn không được ăn thịt heo! Hơn nữa, nếu sống ở Trung Nguyên, cũng phải biết cách ăn mặc của người Hán, còn có phong tục tập quán hai bên có nhiều bất đồng, nếu không có người nhắc nhở nàng, nàng sẽ càng không biết làm sao. Ân! Quả nhiên là tướng công nghĩ đến chu toàn.” “Biết là tốt rồi, về sau cũng đừng tùy tiện hoài nghi lời nói của ta.” “Dạ, tướng công” Cơ Hương Ngưng mím môi mỉm cười: “Thiếp thân về sau không dám.” “Tốt lắm,” Nhiều Dật Phong vừa lòng: “lúc này tướng công ta còn có lời muốn nói, hy vọng nàng sẽ không hoài nghi lời của ta.” “Tướng công mới nói, thiếp thân tuyệt không cần phải nhiều lời nữa.” “Ân! Hảo, như vậy...” “Dạ, tướng công?” Mắt nháy mắt, Nhiều Dật Phong phút chốc nghiêng người đem Cơ Hương Ngưng đặt dưới thân mình. “Phu nhân, vì phu đã lâu không ôm nàng, mau làm cho vi phu hảo hảo ôm một cái a!” Đây là nguyên nhân Tử Nãi Dạ sợ dĩ vãng cùng Cơ Hương Ngưng trở lại kinh thành, bởi vì nàng hy vọng khi gặp mặt Mặc Kính Trúc thì nàng đã thành một người nữ nhân hoàn mỹ... Ách! Hoặc là gần được như một nữ nhân hoàn mỹ. Sau khi cùng Hoàng Thượng nghiên cứu và thảo luận về tình hình chiến sự, Mặc Kính Trúc mệt mỏi trở lại lầu, theo thói quen dẫn dò Tả Lâm canh giữ trước cửa, ngăn cản Đại sắc nữ Ủy Ngột đến quấy rầy mình, rồi không đợi Hữu Bảo hầu hạ hần cứ để nguyên y phục mà nằm xuống. Hai tháng, đã từng suốt hai tháng phải đi theo bên người Hoàng Thượng, hần chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi, nhưng lần này bất quá mới vài ngày mà thôi, hần mà bắt đầu cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cho tới hôm nay hần đã mỏi mệt tới cực điểm, thân thể mỏi mệt, tâm cũng thật sự mỏi mệt. Hần tưởng niệm nàng! Tưởng niệm tiểu nữ nhân vẫn luôn

quần quýt bên cạnh hắn, tưởng niệm cặp mắt đơn thuần luôn tín nhiệm hắn, tưởng niệm tâm tư nàng thiện lương đáng yêu, tưởng niệm nụ cười nàng thản nhiên mà lại e lệ ngọt ngào, tưởng niệm khoảnh khắc được ôm nàng áp vào vòm ngực ấm áp, thậm chí còn tưởng niệm tới cả tiếng thét chói tai kia... Hắn quá nhớ... quá tưởng niệm nàng! Từng giọt từng giọt một tích tụ, qua mỗi giờ mỗi khắc lại càng cường đại. Từ hôm đầu tiên chia cách đến bây giờ, sự tưởng niệm đã sớm dày vò trái tim hắn đau đớn, làm cho hắn đến cả hít thở cũng không thông, Hắn tưởng niệm nàng, thậm chí từ tưởng niệm đã bắt đầu biến thành một cỗ lửa giận không rõ ràng nhen nhóm lên. Bọn họ vì cái gì đem thê tử hắn rời xa hắn? bọn họ tốt cùng là muốn gì? Bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tranh chấp bén nhọn. “Tử Nãi Dạ không ở đây, ta thay nàng ta tới chiếu cố Đại gia của các người cũng không được sao?” “Thực xin lỗi, công chúa A Bộ Na, Đại gia đã ngủ rồi, ngài phân phó qua không để bắt luận người nào đến quấy rầy” “Uy! Người có phải ngu ngốc hay không a? Liền nói cho người biết ta không phải đến quấy rầy hắn, mà là chiếu cố hắn, người nghe không hiểu sao?” “Thật xin lỗi, công chúa A Bộ Na, ta... Khụ khụ! Đích xác nghe không hiểu lắm, Hán ngữ của cô thật sự không thể nào... thông thuận, chỉ sợ trong quân doanh này người nghe hiểu cũng không có mấy người đâu!” “Người...” “Tóm lại, để sau mới nói! công chúa A Bộ Na, chờ Đại gia tỉnh lại ta sẽ phái người thông tri cô, như vậy đi?” “Mỗi lần đều dùng lời này với ta, ta mới không...” Thật là sắc nữ đề tiện! Nếu Mặc Kính Trúc hắn không phải là nam nhân ôn hòa ổn trọng lại thành thực thạo đời, hắn khẳng định sẽ trước đánh bất tỉnh người đàn bà kia, sau hét lớn một tiếng Hắn @\$%! Hắn âm thầm nguyện rửa không thôi, không quá một lát sau. Hắn lại chán nản thở dài. Vì sao lại nhớ nàng đến vậy chứ??? Tưởng niệm một người đúng là chuyện thống khổ đến như vậy sao? Còn có thể trầm trọng đến độ hắn không thể ôn hòa, không thể ổn trọng, hơn nữa còn mất sạch cả tính nhẫn nại vốn có sao?

~~ “Thế nào? Thế nào? Mùi vị thế nào?” Không để ý tới cặp mắt vội vàng kia, Nhiều Dật Phong chậm rãi phẩm thưởng, sau mới mỉm cười đối với Tử Nãi Dạ vươn ra một ngón tay cái: “Rất tốt! Đại tẩu tử quả thực đã tương xứng với Hương Ngưng rồi” Tiễn đà chuyển hướng Cơ Hương Ngưng cười nói: “Ta nói phu nhân, Đại tẩu tử học văn không được, nhưng việc bếp núc nữ hồng lại rất tiến bộ nha” Cơ Hương Ngưng vuốt cằm: “Đúng vậy, Đại sư tẩu đối với phương diện này tâm tư linh hoạt, một chút đã liền thông, thiếp thân cũng không cần mất nhiều tâm tư” Lại gắp một miếng bỏ vào miệng nhả chậm rãi nhắm nuốt: “Hương vị rất ngon, lại thơm, tay nghề rất được” Nhiều Dật Phong tán thưởng: “Cung nhị huynh, Nhị tẩu tử, Tứ muội phu, Thủy Tiên, các người cũng cho rằng như thế... Oa châu châu vừa kéo đến sao?” Nhiều Dật Phong kinh ngạc trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc cùng Thủy Tiên, hai vị nữ nhân đang vui đùa vào bàn thức ăn. Quả thực giống như tên khát cái đã ba ngày ba đêm chưa được ăn vậy. Cho dù các nàng làm giám thưởng, cũng không cần ‘cổ động’ quá mức như vậy nha! Một bên Dương Nhạn Nho nhìn xem đã cứng họng, nhìn thôi đã thấy no; một bên Cung Chấn Vũ là mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, nhắm mắt làm ngơ. “Ta đói bụng, ăn nhiều một chút không được sao? Nhạc Nhạc miệng còn đầy đồ, nhồm nhoàm nói. “Muội muốn nhớ kỹ hương vị này, trở về nấu cho Trạng nguyên gia ăn a” Thủy Tiên cũng đầy mồm lẩm bẩm. “Tứ tiểu thư muội sẽ nấu được ra loại hương vị này sao?” Nhiều Dật Phong trào phúng ‘hừ’ một tiếng “Kiếp sau đi” Thủy Tiên trợn mắt liếc hắn một cái, không thèm đếm xỉa đến. Nhiều Dật Phong lắc đầu, lại chuyển sang Cơ Hương Ngưng: “Vẫn còn những cái khác?” Thấy Tử Nãi Dạ lại đi vào trừ phòng bận rộn, Thủy Tiên cùng Nhạc Nhạc chuyên tâm ăn, Cung Chấn Vũ bưng hai bàn đồ ăn cùng Dương Nhạn Nho trốn ở một góc uống rượu, Cơ Hương Ngưng mới ghé sát vào tai Nhiều Dật Phong nhẹ giọng nói: “Tướng công không để ý sao? Tuy Đại sư tẩu nhìn như thực sáng sủa, thời gian mỗi ngày đều dùng để học tập này nọ không có dư để nghĩ đến cái khác, nhưng mỗi sáng thức dậy, hốc mắt của nàng đều đỏ ửng, có thể thấy được nàng ban đêm vẫn tưởng niệm Đại sư huynh mà khóc không ngừng” “Ta đương nhiên chú ý tới, nhưng là...” Nhiều Dật Phong nhấp một ngụm rượu: “Chính nàng ấy có biết không?” Cơ Hương Ngưng trầm mặc một lát. “Tướng công, thiếp thân thật ra cảm thấy Đại sư tẩu không nhất định cần phải biết, bởi vì bất luận người nào hắn cũng nhận ra tình yêu của nàng dành cho Đại sư huynh, như vậy là đủ rồi, không phải sao?” Nhiều Dật phong vẫn lo lắng: “Nga, nói vậy cũng đúng, như vậy vấn đề chỉ còn lại bên Đại sư huynh thôi?” “Phải “ “Như vậy, nàng cho rằng kết quả sẽ thế nào?” Cơ Hương Ngưng cười cười: “Tướng công, Đại sư huynh cũng không ngu ngốc.” “Đúng vậy! Chính là cần phải có người tới xao xao cái đầu của hắn mà thôi.” Nhiều Dật Phong lẩm bẩm nói. “Tướng công, thiếp thân nghĩ Đại sư huynh chẳng qua là bị trách nhiệm của chính mình vây khốn mà thôi” Cơ Hương Ngưng cúi đầu nói tiếp: “Huynh ấy đem chuyện bản thân phải làm và chuyện bản thân muốn làm lẫn lộn với nhau, chỉ cần huynh ấy có thể phân rõ hai điểm này, sẽ hiểu được tình cảm của mình.” “Đúng vậy, bất quá...” Nhiều Dật Phong ánh mắt đột nhiên xẹt qua một tia hưng phấn: “Nếu huynh ấy vẫn không thể hiểu được thì sao? Như vậy ta càng cần phải dùng sức

xao phá đầu của hấn?” “Xao phá đầu?” “Ách! Ý ta là dùng thủ đoạn kịch liệt hơn!” Cơ Hương Ngưng không khỏi bật cười: “Tướng công, chàng rất cuộc là muốn làm chuyện tốt hay vẫn là muốn đùa cợt đây?” Nhiều Dật Phong lười biếng lộ ra một chút tươi cười giảo hoạt. “Nàng nói xem?”

~ Đầu tháng sáu, đại quân Bắc chinh Tát Lý Khiếp (nay là thượng nguồn Khác Lỗ Luân) đánh lui một đội quân Ngõa Lạt; Hôm sau, Mặc Kính Trúc do thám biết được chủ lực Ngõa Lạt ở gần hơn trăm dặm. Hoàng Thượng bèn dẫn quân đến Hốt Lan Hốt Thất Ôn (nay là vùng phía đông nam nước Mông Cổ) để phục kích. Mặc Kính Trúc dùng kỵ binh tinh nhuệ dụ quân Ngõa Lạt rời khỏi nơi trú ẩn xuất chiến, mặt khác tập trung cho người bắn pháo tập kích, bản thân dẫn thiết kỵ nhảy vào trận chiến, giết địch vô số. Quân Ngõa Lạt khó lòng chống đỡ toàn tuyến tháo chạy. Mặc Kính Trúc tiếp tục dẫn kỵ binh thừa cơ truy đuổi tới sông Thổ Lạp, tiếp tục trăm hơn mười tướng địch, mấy nghìn binh lính, Ngõa Lạt vương hốt hoảng thừa dịp đêm tối bỏ chạy về phương Bắc. Ngõa Lạt chịu thương vong nặng nề, đại quân Bắc chinh cũng có tổn thất, vì thế Hoàng Thượng liền hạ lệnh khải hoàn; cuối tháng sau Hoàng Thượng thông chiếu thiên hạ đã đánh bại Ngõa Lạt. Tháng bảy, Nhạc Nhạc lại vì Cung Chấn Vũ sinh hạ một tiểu tử. Tháng tám, Mặc Kính Trúc rút cục theo Hoàng Thượng trở lại kinh thành. Chưa bao giờ vì thiếu một người đối với hấn lại có ảnh hưởng lớn tới như vậy, ngay cả Hoàng Thượng cũng đều cảm nhận được tính nhẫn nại của hấn đến thời điểm này đã là cực hạn, cho nên không dám gây khó dễ nữa. Về đến kinh thành vội vàng để hấn ly khai. Mặc Kính Trúc căng thẳng, trực tiếp một đường chạy tới Nhiều Phủ. “Không tốt! Không tốt!” Tả Lâm nghiêng ngả lão đảo tông cửa chạy vọt vào Nhiều phủ, thấy được cảnh này người hấn là nên biết sống chết đến cửa mà chạy đi trốn. Nhưng mà Nhiều Dật Phong vẫn như cũ thảnh thơi phe phẩy chiết Phiến của mình. “A! Các người đã trở lại.” “Cái gì mà chúng ta đã trở lại?” Tả Lâm hỗn hển kêu lên: “Tam cô gia ngài còn không nhanh chạy? đi theo Đại gia lâu như vậy, ta tới bây giờ còn chưa từng thấy Đại gia có sắc mặt không xong như vậy qua, chẳng lẽ ngài muốn cùng đại gia một trận cao thấp?” Nhiều Dật Phong hai tròng mắt sáng ngời: “Thật vậy chẳng?” Bá một tiếng đóng lại chiết phiến: “Hấn thực tức giận sao?” “Đâu chỉ tức giận, đã muốn bốc hỏa rồi kìa!” Nở nụ cười, Nhiều Dật Phong hướng bên cạnh liếc mắt một cái: “Phu nhân, có nghe thấy không? Đại sư huynh thực bốc hỏa nha!” Cơ Hương Ngưng kinh ngạc gật đầu: “Nghe thấy được, tướng công. Thật sự là dạy người ngoài ý muốn, thiếp thân cũng chưa từng gặp Đại sư huynh sinh khí qua đâu!” “Như vậy, nàng cho rằng huynh ấy đã thông suốt?” “Cái này...” Đúng lúc này, bên ngoài một người như mũi tên vọt vào, hơn nữa còn đánh một chưởng quét về phía Nhiều Dật Phong: “Nhiều Dật Phong, ngươi rất cuộc làm cái quỷ gì?” “Oa, thật sự là bốc hỏa nha!” Nhiều Dật Phong lăm lăm bấm, nhẹ nhàng nghiêng người né. May mắn, Mặc Kính Trúc chỉ bỏ ra một chưởng, rồi thu tay: “Thê tử của ta đâu?” Nhưng hấn vẫn tức giận như cũ, giọng nói vô cùng nghiêm khắc, nhìn ra được nếu có nửa câu nói sai, hấn sẽ rút kiếm xông đến không chừng. Lại không nghĩ tới trong hoàn cảnh như vậy Nhiều Dật Phong vẫn như không có việc gì ung dung mở chiết phiến phe phẩy. “Đại tẩu tử sao...hắc hắc! Xin thỉnh giáo Đại sư huynh một vấn đề này, xong muội phu ta tự nhiên sẽ lập tức dâng Đại tẩu tử tới tận nơi!” Nghe thế, lửa giận của Mặc Kính Trúc lại bùng lên: “Người...” “Đại sư huynh!” Cơ Hương Ngưng hô một tiếng: “Xin nghe tướng công một lời.” Mặc Kính Trúc kinh ngạc nhìn qua. Nếu là Nhiều Dật Phong, có tám phần là đang đùa dai, nhưng Cơ Hương Ngưng tuyệt đối sẽ không đối đãi hấn như vậy, vì thế, hấn đành phải nhin xuống. “Vấn đề gì?” Nhiều Dật Phong mập mờ chớp mắt vài cái: “Đại sư huynh nghĩ thông suốt rồi sao?” Mặc Kính Trúc ngăn người: “Ách?” Nghĩ thông suốt cái gì? Cười đến càng mập mờ, gian xảo: “Đã quên sao? Đại sư huynh, ngày đó huynh ở Đại thảo nguyên có hỏi ta một vấn đề...” Nhiều Dật Phong chậm rãi nhắc nhở hấn: “Ta cho huynh biết, ta sẽ làm cho chính bản thân huynh tự mình lĩnh hội. Hiện tại, huynh đã cảm nhận, đã hiểu được lòng mình là thế nào chưa?” Biểu tình Mặc Kính Trúc vẫn là vẻ mặt mờ mịt, được một lúc, hấn dần dần lộ ra vẻ mặt sở ngộ, nhú mày suy nghĩ thêm một hồi lâu, cuối cùng khuôn mặt rốt cục biến thành vẻ mặt bất đắc dĩ, dở khóc dở cười: “Tam muội phu, người...” Thu hồi lại chiết phiến xoay xoay ở lòng bàn tay: “Tốt lắm, Đại sư huynh cuối cùng đã nghĩ thông suốt” Nhiều Dật Phong cười nói: “Như vậy, thỉnh Đại sư huynh lập tức quay về Trúc xá của mình, Đại tẩu tử đã ở đó chờ đợi từ lâu rồi! Vì Đại sư huynh, Đại tẩu tử luôn cố sức học tập như thế nào để có thể bắt trụ nam nhân tâm, huynh cũng không nên cự tuyệt tẩu ấy, nếu không, tẩu ấy sẽ thực thương tâm thất vọng!” Mặc Kính Trúc không nói gì, chỉ là thật sâu nhìn chăm chú hấn hồi lâu rồi lập tức xoay người rời đi. Nhưng vừa bước đến Đại môn, hấn bỗng khựng lại, cũng không xoay người bỏ lại một câu: “Tam muội phu, người cũng quá chính người đi?” “Hắc hắc! Bất quá, chính rất tốt, không phải sao?” Trầm mặc một chút. “Cám ơn.” Cúi đầu buông thêm một câu, Mặc Kính Trúc lập tức phi thân rời đi. Mặc Kính Trúc rời đi, Nhiều Dật Phong rốt cuộc nhin không được ha ha phá lên cười. “Phu nhân, tướng công nàng lợi hại đi?” Cơ Hương Ngưng vừa

bực mình vừa buồn cười lắc đầu. “Đúng vậy! Quả nhiên lợi hại, trong thiên hạ, đại khái cũng chỉ có chàng chinh người còn có thể được một câu cảm ơn của người ta!”

~ Khi Mặc Kính Trúc trở lại nơi tránh xa thế tục của hắc-Tùng Mai Trúc xá thì hắc mới chú ý tới hai người vẫn luôn luôn theo sát ở bên cạnh hắc Tử Lâm cùng Hữu Bảo đều không có theo tới. Rồi khi hắc đẩy Trúc môn ra cũng phát hiện bên trong phòng không có một bóng người, nhưng trên bàn lại bày đầy các loại thức ăn tinh xảo, còn có hai bầu rượu. Hắc đi vào bên trong, thấy được một bộ y phục sạch sẽ đặt ngay ngắn trên giường, đỉnh ngọc tỏa ra mùi đàn hương lượn lờ khắp nơi, bước sâu hơn về phía phòng tắm lại phát hiện nước nóng đã được chuẩn bị chu đáo, bước tiếp, hắc rốt cục nghe thấy một tiếng vang khê, lặng lẽ đi tới cửa trù phòng, hắc lặng người nhìn Tử Nãi Dạ đang thật cẩn thận múc canh nóng. Tâm tình nôn nóng nhất thời trầm yên trở lại. Nàng đã thay y phục Hán tộc, tóc búi cắm lên một cây trâm ngọc xinh xắn, hoàn toàn nhìn không ra nàng từng là một cô gái Ủy Ngột, hắc khẽ cười. Tuy rằng nấu rất nhiều đồ ăn, nhưng trong bếp không hề lộn xộn, động tác của nàng cũng thực thành thạo gọn gàng. Trên môi ngấn lên một nụ cười vui sướng cùng chờ mong, nàng lại tiếp tục sắt hành bỏ vào canh, tiện đà ngó qua nồi hấp, nhìn xem cá hấp một chút. Mặc Kính Trúc cũng rõ ràng cảm nhận được, trong tích tắc nhìn thấy nàng, con người ổn trọng của hắc đã trở lại. Đúng vậy, hắc sớm nên biết được, đối với nàng ôn nhu thông cảm, đối với nàng triu mến ân cần, đối với nàng quyến luyến không rời, đối với nàng bảo hộ, đối với nàng tham muốn giữ lấy, những thứ này hoàn toàn không phải là vì nghĩa vụ, cũng từ lâu thoát ly khỏi phạm trù trách nhiệm rồi. Mà tất cả đây chính là những điều từ tận đáy lòng hắc muốn giành cho nàng. Gần nửa năm thống khổ tưởng niệm, còn phải trải qua Nhiêu Dật Phong nhắc nhở mới khiến hắc hiểu được điểm này, đến tột cùng là do hắc quá trì độn, hay là rất cố chấp đây? Hắc tự ngẫm, lặng yên xoay người lui trở về, vào phòng ngủ cầm lấy bộ y phục tiến vào nhà tắm. Nhưng vừa mới cởi bỏ y phục trên người, hắc liền cảm giác có người cùng theo vào. Hắc quay đầu, phát hiện Tử Nãi Dạ đầy mặt nước mắt kinh hãi, khuôn mặt đỏ ửng đứng ở cửa. “Phu quân, Tử Nãi Dạ tới giúp chàng tắm rửa” giọng nàng run nhè nhẹ, không phải do sợ hãi hay ngượng ngùng, mà là do quá mức vui sướng kích động. Hắc định từ chối, nhưng nhớ tới lời dặn của Nhiêu Dật Phong, hắc liền sửa miệng: “Được” hắc quay đầu lại, tùy ý để nàng hầu hạ hắc tắm rửa. Khi nàng thay hắc chà người, hắc nghe được lời nàng bày tỏ. “Phu quân, thiếp rất nhớ chàng!” Than nhẹ “Ta cũng vậy, Tử Nãi Dạ, ta cũng rất nhớ nàng.” Mặc Kính Trúc nhẹ giọng nói. “Bất quá, thiếp cảm thấy thực đáng giá, bởi vì Tam sư muội dạy thiếp thật nhiều thật nhiều thứ.” Tử Nãi Dạ nói tiếp: “Tuy rằng lá gan của thiếp vẫn nhỏ như cũ, có thể vẫn sẽ ỷ lại chàng, nhưng thiếp cũng có thể làm rất nhiều việc vì phu quân. Tam sư muội nói như vậy là đủ rồi, phu quân nhất định sẽ cảm thấy thiếp là một người thê tử tốt, không bao giờ đi gặp nữ nhân khác” “Cho dù nàng cái gì cũng không biết, ta vẫn thấy nàng là một người vợ tốt nha! Tử Nãi Dạ. Huống chi, ta cho tới bây giờ không thấy quá nữ nhân nào khác, nàng cần gì phải lo lắng chứ?” Mặc Kính Trúc đỡ khóc đỡ cười nói. Tử Nãi Dạ lặng im trong chớp lát. “Nhưng là Tam sư muội phu nói, có thật nhiều vị thiên kim của vương công đại thần đều từng hướng chàng cầu thân nha!” Cái tên kia miệng thật rộng! “Tử Nãi Dạ, ta nói rồi ta sẽ không thích nữ nhân khác, cũng sẽ không không cần nàng, nàng không tin ta sao?” Mặc Kính Trúc bắt đắc dĩ hỏi. Tay cầm bôi tắm khê ngừng lại: “Không phải thiếp không tin a! Phu quân, người ta chính là hy vọng có thể làm cho chàng cảm thấy thiếp là một người vợ tốt thôi!” Mặc Kính Trúc không khỏi lại thở dài, trong lòng hiểu được không thay đổi được suy nghĩ của nàng: “được rồi, ta đã hiểu, nàng muốn làm như thế nào liền làm như thế ấy, nhưng ta muốn nàng không cần miễn cưỡng.” “Mới không miễn cưỡng đâu, phu quân!” Tử Nãi Dạ lớn tiếng phủ nhận “Thiếp thực thích làm những việc này, rất thú vị a! Đặc biệt vừa nghĩ tới đó là làm vì phu quân chàng, thiếp càng thấy hạnh phúc, thật đấy! Nguyên tưởng rằng sẽ rất khó, kỳ thật lại không khó chút nào, cho nên thiếp nhờ Tam sư muội dạy thêm nhiều một chút, chỉ cần có thể làm cho phu quân thích, thiếp hy vọng có thể bất cứ càng nhiều càng tốt, chàng xem...” Nàng coi như càng nói càng hưng phấn: “Tuy rằng này cầm kỳ thư họa thiếp còn không thể nào là linh quang, nhưng thiếp biết thê tử người Hán nên như thế nào hầu hạ trượng phu, cũng biết nữ tử người Hán nên an bài chính mình như thế nào, còn có thói quen người Hán, ẩm thực người Hán, này đó thiếp hết thấy đều biết hết! Tam sư muội phu còn nói thiếp thật là lợi hại, hắc nói tay nghề của thiếp cùng Tam sư muội tương xứng, còn nói... Nói... Nói...” Hưng phấn trôi qua, Tử Nãi Dạ lại đột nhiên dừng lại, chợt thất thanh khóc “Phu quân a! Thiếp rất nhớ chàng a!” Mặc Kính Trúc lập tức quay người đem nàng ôm vào trong lòng, nàng liền tựa vào trước ngực hắc gào khóc, nước mắt nước mũi tùm lum.”Thiếp nhớ...rất rất nhớ chàng a! Thiếp thật sự nhớ...rất rất nhớ chàng a!” Lúc ban đầu kìm nén sớm đã trôi đi vô tung, nhện đến lúc này đã là cực hạn của nàng rồi. “Ta cũng rất nhớ nàng nha!” Mặc Kính Trúc thương tiếc, chợt một phen ôm nàng đứng dậy, bước nhanh đi ra khỏi phòng tắm hướng phòng

ngủ mà đi: “Tử Nãi Dạ, nàng rất đẹp sao?” Cảm giác được thiên hạ trong lòng nhẹ lay động, hẳn liền ở môi nàng khinh trác một chút. “Nhưng trước hết nàng đến an ủi khoảng thời gian tưởng niệm thống khổ của vi phu một chút, sau vi phu mới phẩm thưởng trù nghệ của nàng, ân!” “Nhưng... nhưng là cá của thiếp...” Còn tại nỗi hấp nha! “Cá nàng sao ? Ân! Cứ để nó chờ thêm chút nữa, ta cam đoan nó sẽ không oán giận, cũng sẽ không đào tẩu !”

7. Chương 7

Mỹ nhân hề! mỹ nhân! Bất tri mộ vũ hề! Vi triều vân? Tương tư nhất dạ mai hoa phát Hốt đáo song tiền nghi thụ quân. Suốt bảy ngày, Mặc Kính Trúc cùng Tử Nãi Dạ canh giữ trong Tùng Mai Trúc xá một bước cũng không ra khỏi, ngày ngày dạo bước trong rừng, đêm đến tâm sự trong phòng, không có tình ý kéo dài, cũng không có sầu triền miên. Chỉ là hai người gắn bó làm bạn hưởng thụ thời gian trăng mật muộn màng ta chỉ có người, người chỉ có ta. Mà Tả Lâm cùng Hữu Bảo cũng thức thời chưa từng tới quấy rầy. “Phu quân.” “Ân?” “Thiếp... đẹp sao?” “Nga... Nàng đương nhiên không có vẻ đẹp như của Tam sư muội, cũng không giống như Nhị đệ muội cùng tiểu sư muội, nhưng vẻ đẹp của nàng hoàn toàn là vẻ đẹp mà ta thích nhất.” Vì thế, Tử Nãi Dạ thỏa mãn. “Phu quân.” “Chuyện gì?” “Thiếp nấu ăn ngon sao?” “Ân ngon, nhưng tâm ý của nàng càng làm ta cảm động. Nàng biết khẩu vị của ta thanh đạm, cũng biết ta thích rau xanh hoa quả hơn các loại thịt cá, càng biết ta yêu thích việc sau khi ăn xong được nhấp một ngụm trà thơm, một thê tử đảm đang cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi” Vì thế, Tử Nãi Dạ lại thỏa mãn. “Phu quân.” “Làm sao vậy?” “Có thiếp bầu bạn... sẽ làm chàng phiền chán sao?” “Ta xem thư, nàng làm nữ hồng; ta vẽ tranh, nàng ngâm khúc; ta đánh đàn, nàng ở bên nghe như si như say; trong lúc rảnh rỗi sẽ dạy nàng chơi cờ, xem nàng bồn bồn luôn đi nhầm nước càng làm cho ta thoải mái vui cười; điều mà một người nam nhân thỏa mãn nhất đó là có được nữ nhân như nàng làm bạn !” Vì thế, Tử Nãi Dạ càng thỏa mãn. Không cần Mặc Kính Trúc luôn miệng nói thích nàng, cũng không cần Mặc Kính Trúc biểu hiện sủng ái nhiều đến nàng, chỉ cần thỏa mãn lẫn nhau, có thể làm bạn với đối phương, nàng không cầu thêm cái gì. Thẳng đến bảy ngày sau, Mặc Kính Trúc mới hỏi Tử Nãi Dạ một câu nàng không hề muốn nghe thấy. “Nàng chuẩn bị tốt sao?” “Thiếp... vẫn là có điểm sợ hãi.” “Nàng sợ cái gì đâu?” “Thiếp sợ... sợ vừa thấy cha, sẽ đem chuyện nương vong mạng đều đổ lỗi cho người.” “Sẽ không, Tử Nãi Dạ, ta biết nàng sẽ không. Bất quá cho dù nàng thật sự làm như vậy, cũng không có ai trách được nàng.” “Vậy... được rồi!” Sau đó, bọn họ rời Tùng Mai Trúc xá đi tới Nhiều phủ, luôn luôn quen hầu hạ chủ nhân Tả Lâm cùng Hữu Bảo quả nhiên đang ở đằng kia hưởng thụ cảm giác ưu việt khi được người khác hầu hạ. “Đi thông tri đi!” Cũng không có nói rõ thông tri cái gì hoặc thông tri ai, nhưng là Tả Lâm, Hữu Bảo vừa nghe liền hiểu được. “Vâng, đại gia.” “Còn có, nhớ rõ nói cho y, không cần ở chỗ cũ, Tử nãi Dạ chỉ muốn nghĩ đến tương lai, không muốn nghĩ đến quá khứ đau thương kia nữa.” “Đã rõ, đại gia.” Hữu Bảo rời đi, Mặc Kính Trúc kinh ngạc tò mò nhìn chăm chú Tử Nãi Dạ ở bên cạnh hắn, vừa mới có vị tỷ nữ dâng trà đi qua không cần thận dụng phải nàng, nàng cư nhiên không có thét chói tai, mà chỉ bỗng nhiên lấy tay nhỏ bịt miệng, cũng kinh hoàng nhìn vị tỷ nữ kia một chút, rồi sau đó liền chậm rãi khôi phục trấn định. Chú ý tới ánh mắt kinh ngạc của Mặc Kính Trúc, Nhiều Dật Phong lại xoát mở chiết phiến của mình thông dong nói: “Đây là kiệt tác Thủy Tiên cùng Nhị tẩu tử, hai nàng mỗi ngày đều chạy tới nơi này cùng Đại tẩu tử thân thiết vui đùa ẩm ỉ, mỗi lần Đại tẩu tử sắp sửa thét tới chói tai, các nàng liền mượn tay Đại tẩu tử bịt cái miệng nhỏ lại” Hắn cười cười trêu chọc: “Không nghĩ tới ba tháng sau, Đại tẩu tử liền dưỡng thành thói quen này. Hơn nữa a! Mới đầu nhất có người hơi chút tới gần thôi Đại tẩu tử đã liền sợ hãi vô cùng, nhưng Nhị tẩu tử cùng Thủy Tiên luôn chưa từ bỏ ý định, cứ rần rần quấn lấy nàng, nói giỡn cho nàng nghe, còn muốn nàng bồi các nàng ngoạn, cho Đại tẩu tử biết được như thế nào trò đùa dai, thậm chí đem chính chuyện xấu của lão công mình ra để bát quái, làm cho Đại tẩu tử phân tán sợ hãi...” “Đồng dạng, thời gian lâu sau Đại tẩu tử cũng không còn sợ hãi khi có người tiếp cận nàng nữa.” Cơ Hương Ngưng tiếp lời: “Muội nghĩ, trước đây nhất định không ai đối đãi như vậy với Đại sư tẩu, mọi người chính là tận lực tránh đi nàng, e sợ làm nàng thét chói tai, kỳ thật, như vậy sẽ chỉ làm Đại sư tẩu càng thêm sợ người tới thăm căn cố để mà thôi.” Nói người người đến, nói quý quý đến, tỷ nữ còn chưa đến thông báo, Thủy Tiên cô nãi nãi liền bỗng dưng xuất hiện ở cửa đại sảnh, hơn nữa trực tiếp đi đến trước mặt Tử Nãi Dạ cầm lấy tay nàng che đi cái miệng nhỏ, một bên phe phẩy ngón trở nói: “Là muội, đừng kêu nha!” Tử Nãi Dạ không kêu, thậm chí không một chút sợ hãi, ngược lại còn bật cười nhẹ nhàng tựa vào người Mặc Kính Trúc. “Đại sư huynh” Thủy Tiên đi qua một bên ngồi xuống: “Nghe Hữu Bảo nói huynh muốn dẫn Đại tẩu tử đi gặp phụ thân nàng ?” Mặc

Kính Trúc mang chung trà lên đến khinh tuyết vượt cằm. “Còn có người đàn bà kia?” Buồng chung trà, Mặc Kính Trúc lắc đầu: “Không, chỗ đó ta một mình đi là đủ rồi.” “Muội đây có thể hay không cùng đi gặp người đàn bà kia?” Thủy Tiên vẻ mặt nịnh nọt tươi cười. “Như thế nào? Để muội giúp đỡ?” “Tướng cũng đừng ngại!” Mặc Kính Trúc quả quyết nói: “Muội chỉ biết đi gây chuyện!” Thủy Tiên lập tức quắc mắt, vẻ mặt cũng cứng rắn: “Hừ, keo kiệt!” “Tam muội phụ, A Bộ Na công chúa đâu?” Để tránh nàng tiếp tục triển đấu, Mặc Kính Trúc lập tức chuyển khai đề tài. Nhiều Dật Phong nhún nhún vai: “Ta cho nàng ta biết huynh ở chỗ nào, nàng ta liền mỗi ngày kêu la nhảm chán, cho nên ta để cho người mang nàng ta đi ra ngoài ngoạn. Nhưng nàng ta cũng thật là một nữ nhân phiền toái, bọn hạ nhân mang nàng ta xuất môn một hồi là sợ chết khiếp, thẳng thừng tình nguyện từ chức cũng không nguyện bồi vị đại bài công chúa kia xuất môn” “Đi? Như vậy a!” Thủy Tiên đột nhiên phấn chấn lên: “Vậy ngày mai để muội làm cho, hắc hắc! Bảo đảm giáo nàng trở thành một cái nho nhỏ cá chạch.” Xem nàng kia bộ dáng hưng trí bừng bừng, không hiểu được lại muốn chinh người như thế nào: “Đừng quá phận a! Tiểu sư muội, có chừng có mực là tốt rồi.” Mặc Kính Trúc cảnh cáo. “An tâm an tâm! Đại sư huynh” Thủy Tiên chẳng hề để ý phát phát tay: “Muội biết chừng mực mà!” Phải không? Thực khiến người hoài nghi! “A! Đúng rồi, Đại sư huynh còn chưa thấy qua tân cục cưng của Nhị sư huynh đi? Muốn hay không đi nhìn một cái?” “Tán thành!” Nhiều Dật Phong hưởng ứng đầu tiên: “Dĩ vãng đều là nàng chạy tới nhà người ta gây chuyện, hiện tại cũng nên đến phiên chúng ta đi nhà nàng gây chuyện.” “Trạng Nguyên gia cũng ở nhà nhàn rồi không có việc gì, tiện đường tiếp hán một đạo đi thôi!” Vì thế, cả một đoàn người, bao gồm cả Hồ Ngọc, Hồng Phượng, Tả Lâm cùng Hữu Bảo như ong vỡ tổ hùng dũng hướng Hắc Vệ phủ đi tới. Vừa nhìn thấy bọn họ chậm rãi một đám người kéo đến, mặt Cung Chấn Vũ nhân tiện liền đen thui. “Các người tới làm gì?” “Ngọa cục cưng a!” Thủy Tiên nhanh miệng đáp. Ngọa? “Ra ngoài!”

~ Hoàng hôn mùa thu nền trời đỏ au rọi chút ánh nắng vào vạt rừng thanh u yên tĩnh, gió thu nhẹ nhàng đưa tới mùi hoa dại. Vạt trúc xanh thẫm nép quanh dòng suối róc rách, rồi những tán tùng bách cao ngất hùng vĩ, vài tiếng cú mèo kêu cô lõ cô lõ, cảnh vật cứ thế bình thản an tường làm cho con người có thể vứt bỏ mọi bụi bặm hồng trần mà an tại. Bước chậm chậm trên đường, Tử Nãi Dạ không ngừng kể ra tiểu bảo bảo của Cung Chấn Vũ có bao nhiêu đáng yêu, bao nhiêu mê người, nàng ít nhất cũng muốn sinh 4, 5 đứa như vậy (ôi giới ời); sau đó đến Tả Lâm cùng Hữu Bảo bàn tán chuyện Nhị gia vừa mới bị Tứ tiểu thư chính có biết bao đáng thương, rõ ràng tức giận đến nhất phát thăng thiên nhị phát xuất thế vậy mà Nhị phu nhân cũng can được bão nổi. Nói nói cười cười đến trước cửa Trúc xá, sắc mặt Mặc Kính Trúc chợt trầm xuống dừng bước, Tả Lâm cùng Hữu Bảo lập tức muốn đi trước do thám. Mặc Kính Trúc đứng lúc kêu trụ bọn họ. Tả Lâm, Hữu Bảo dừng bước hỏi đầu: “Đại gia?” Mặc Kính Trúc hướng Tử Nãi Dạ nói: “Là phụ thân nàng đến đây.” Tử Nãi Dạ cả kinh, phút chốc nắm chặt cánh tay hân: “Nga... Hiện tại? Nhưng là... Nhưng là thiếp một chút chuẩn bị tâm lý đều không có a!” Mặc Kính Trúc than nhẹ: “Chuẩn bị cái gì đầu? Người là phụ thân nàng nha!” “Vây... vậy...” Tử Nãi Dạ khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Trúc xá: “Chàng phải giúp thiếp!” “Chỉ cần nàng cần ta, ta sẽ luôn bên nàng.” Mặc Kính Trúc hứa hẹn nói. “Vây... Được rồi!” Vì thế, Mặc Kính Trúc đẩy Tử Nãi Dạ tiến vào Trúc môn, giữa sân một vị trung niên hơn bốn mươi gần năm mươi tuổi hiền lành hai mắt dầm lệ cùng Tử Nãi Dạ yên lặng chăm chú nhìn. “Ngọc... Ngọc nhi?” thanh âm vị trung niên nhân kia run nhẹ. Tử Nãi Dạ bất động, chính là cứ lặng nhìn người trước mắt, đã già đi rất nhiều, nhưng vẫn là khuôn mặt ôn hòa hiền lành ấy, vẫn là ngũ quan ấy, cũng vẫn là ánh mắt triu mến ấy trong trí nhớ của nàng. “Cha... Cha?” Nước mắt rớt cục lặn xuống dưới: “Ngọc nhi, ta... thực xin lỗi...” Trung niên nhân ấy náy nghẹn ngào: “Ta biết con hận cha, nhưng con hãy tin ta, ta vẫn yêu mẫu thân con, phần yêu này tuyệt đối không giả, chính là cha chưa kịp... cứu nàng, sự hối hận này cũng vĩnh viễn đi theo ta, vĩnh viễn... vĩnh viễn...” Thực sự hận sao? Không, nàng sao có thể hận, đó là phụ thân của nàng! là phụ thân kính yêu của nàng nha! Vì thế, Tử Nãi Dạ oa một tiếng lớn vừa khóc vừa than: “Cha nha!” Đồng thời nhào vào lòng Trung niên nhân kia. “Ngọc nhi rất nhớ người nha!” “Ngọc nhi! Ngọc nhi! Ngọc nhi của ta!” Trung niên nhân cũng xúc động khóc không ngừng. Nhìn phụ tử bọn họ ôm nhau khóc lóc, Mặc Kính Trúc lặng lẽ lui ra ngoài, Hữu Bảo thấy vậy tiến lên hỏi. “Đại gia, chúng ta ở chỗ này chờ?” Hai mắt biến lạnh: “Không, chúng ta còn có chuyện phải làm!” Mặc Kính Trúc lạnh lùng nói. “Người đàn bà kia?” Hữu bảo hỏi. Mặc Kính Trúc vung lên ống tay áo, ngạo nghễ xoay người nhanh chóng rời đi. “Trừ bỏ bà ta, còn có ai?”

Bên trong Hoàng cung, Khôn Ninh cung là chính cung của Hoàng hậu, trừ bỏ Hoàng đế cùng thái giám, nam nhân khác không thể tùy ý xuất nhập. Nhưng mà giờ phút này, một nam nhân thành thực lại chưa được cho phép liền đã nghênh ngang tiến vào, vậy mà vị hoàng hậu luôn luôn tôn quý cao ngạo này chẳng những

một tiếng cũng không dám thốt lên, còn tái mặt sợ sệt dò xét tình hình, bà biết nam nhân này đến đây hẳn là có chuyện xấu, không biết phải làm thế nào cho phải đây. “Hoàng hậu.” “Đại... Đại cấm vệ?” Lạnh lùng nhìn thẳng nữ nhân âm ngoan kia: “Ta nghĩ bà hẳn đã biết, Ngọc công chúa đã gả cho ta” Mặc Kính Trúc nói. “Đúng, Ai gia... Đã biết.” “Được, như vậy hiện tại ta muốn trình trọng cảnh cáo bà” thanh âm Mặc Kính Trúc càng thêm lạnh như băng nghiêm mặt nói: “Bỏ qua bà như thế nào ghen tị, hãm hại nữ nhân mà Hoàng Thượng thật lòng yêu thương trước kia, tất cả đều là việc riêng của bà cùng Hoàng Thượng, ta sẽ không xen vào, nhưng nay Ngọc công chúa đã là thê tử của ta, ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào xúc phạm tới nàng, bao gồm cả Hoàng hậu bà, đã hiểu chưa?” Run lên “Vâng, Ai gia minh bạch rồi.” Hoàng hậu khiếp vía thốt lên. Mắt lạnh liếc một lát, Mặc Kính Trúc nói thêm: “Tương lai, vô luận Ngọc công chúa có chịu bất cứ thương tổn nào, cho dù không phải do bà sai sử, ta cũng sẽ đem nó quy tội cho bà, hiểu không?” Hoàng hậu biến sắc: “Đại cấm vệ, nếu sự việc không liên quan đến Ai gia, có thể nào...” “Câm mồm!” Mặc Kính Trúc gầm lên. “Bà là dạng nữ nhân nào tưởng ta không biết sao? Bà nghĩ những việc làm âm hiểm bẩn thỉu kia chưa người nào biết sao? Nói cho bà biết Hoàng Thượng đã sớm muốn phế đi cái chức hoàng hậu này rồi, nhưng là, vì đại cục, cũng vì triều chính an ổn, hơn nữa, bà lung lạc thì các đại thần cũng sẽ phản đối, cho nên, Hoàng Thượng không thể làm gì bà, nhưng ta thì có thể, ta có thể một kiếm chém bà, không có người ngăn cản được ta, cũng không ai dám nói nửa câu. Cho nên, bà tự giải quyết cho tốt đi! Hoàng hậu, nếu không, đến lúc đó ai cũng cứu không được bà đâu.” Hoàng hậu cả mặt đều tái rồi. “Ai... Ai gia... Ai gia...” “Không cần ở trước mặt ta ai gia này ai gia nọ, ” Mặc Kính Trúc lạnh lùng trào phúng nói: “Chỉ cần ta ra lệnh, không chỉ nói Ai gia nhà ngươi, cho dù ngay cả long tọa của Hoàng Thượng đều giữ không được, người nghĩ đến Ai gia nhà ngươi thốt ra thật có thể đủ ổn thỏa sao?” Chấn động “Vâng, nô tì không dám, nô tì không dám!” Hoàng hậu sợ hãi nói. Mặc Kính Trúc lạnh lùng hừ một tiếng: “Không dám là tốt nhất, tóm lại, người về sau làm việc tốt nhất thu liễm một chút, đừng có quá đáng!” “Vâng, nô tì minh bạch rồi.” Ngay cả một điểm nhỏ ý niệm phản kháng trong đầu cũng không dám có, Hoàng hậu chỉ dám cúi đầu xưng phải. Ngay cả Hoàng Thượng đều phải cúi đầu, huống chi là bà chỉ là một cái hoàng hậu đâu? Ba ngày sau Hoàng thượng hạ chiếu sắc phong Từ Nãi Dạ là Từ Ngọc công chúa ban cho nhiều bổng lộc. Sau đó không lâu Từ Trạch Trung chết bất đắc kỳ tử, không hề phát tang. “Trời ạ! Nguyên lai công chúa thật là công chúa a!” Thẩm Quân Đào kinh ngạc lắm lắm nói: “Như vậy, Đại gia không phải là Phò mã gia sao?” Nhiều Dật Phong tà mị liếc hắt một cái: “Quân Đào a! Ta phát hiện người hiện tại nói chuyện càng ngày càng có chiều sâu nha! Cái gì công chúa thật là công chúa, Đại tẩu tử vốn chính là công chúa thôi!” “Người ta nói chuyện vốn cũng rất có chiều sâu mà!” Thẩm Quân Đào lắm lắm, lập tức dò xét hướng Cơ Hương Ngưng, vẻ mặt lấy lòng: “A! Tam tiểu thư, nói cho Quân Đào hay rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, được không?” “Đúng vậy! Tiểu thư, Hồ Ngọc cũng thực muốn biết nha!” Nhiều Dật Phong không lên tiếng, liếc mình chỉ vào cái mũi của mình, còn chớp chớp đôi mắt cực hài hước, Cơ Hương Ngưng không khỏi che miệng cười khê. “Được, sự tình nếu đã được công khai, tướng công lại muốn biết, vậy thiếp thân cũng nói ra hết.” Thẩm Quân Đào nghe vậy, vội vàng dâng lên một chung trà thơm lấy lòng: “A! Tam tiểu thư thỉnh nhấp ngụm trà nhuận hầu rồi hãy giảng.” Nhìn bộ dáng nịnh nọt kia Nhiều Dật Phong bất giác nhướng cao hàng lông mày: “Uy! Quân Đào, thử hỏi một chút, người như thế nào hội ở chỗ này? Khi nào thì Nhiều phủ biến thành nhà người rồi? Cư nhiên mới sáng sớm Tam cô gia ta vừa mới rời giường, Thẩm đại gia người đã liền xuất hiện dọa người!” Thẩm Quân Đào cười khan hai tiếng, ngại ngần nói: “Cái này... dù sao Nhị gia cũng chỉ ở nhà thôi! Nhị phu nhân lại không cần ta phải nhìn chăm chăm, chính là rất nhàn rồi! Cho nên ta liền theo Tam tiểu thư đến nơi này la cà chút.” “La cà?” Nhiều Dật Phong hắc hắc cười lạnh: “Người cho là nơi này của Tam cô gia ta là phủ Lục Bà sao? Nhị phu nhân cùng Tứ tiểu thư còn chưa tới, người liền cướp tới trước, không sợ bị hai vị kia treo lên luyện thượng mấy bộ khổ hình sao?” Lúc này Thẩm Quân Đào đã có thể đắc ý nở nụ cười: “Tam cô gia, ngài đã quên sao? Tứ tiểu thư đã tiến cung rồi! Nhị phu nhân chúng ta còn đang bị Nhị gia đóng cửa không cho phép ra khỏi phủ! Cho nên nói, liền để Quân Đào ta – một người rảnh rỗi đến giải buồn cho ngài.” “Nha, lúc này lại biến thành thay Tam cô gia ta giải buồn mà đến đây? Thật sự là cái lưỡi không xương nhiều đường lắt léo nha!” Nhiều Dật Phong trợn trắng mắt: “Nói cho người, Tam cô gia ta không cần người tới giúp ta giải buồn, một mình Tam tiểu thư là đủ rồi. Được rồi, người có thể rút đi!” Thẩm Quân Đào suy sụp, đang định dùng cách một khóc hai nháo ba thất cổ thì Cơ Hương Ngưng ở một bên đã cười tới hết hơi nói giúp cho. “Được rồi, tướng công, chẳng rốt cuộc có muốn nghe chuyện hay không nha?” “Nghe, nghe, đương nhiên muốn nghe!” Nhiều Dật Phong đưa mặt chuyển một cái thành khuôn mặt tươi cười trong suốt vội vàng nói: “Phu nhân mời nói.” Cơ Hương Ngưng trầm tư một chút, sau đó mang trà lên đến khinh xuyết một ngụm.. “Lại nói tiếp, hậu cung của Hoàng Thượng mặc dù phi tần vô số, nhưng cả cuộc đời y chỉ có yêu một nữ nhân, một tiểu cô

nương không màng gì danh lợi. Lúc ấy Hoàng Thượng còn là Thân vương, muốn nàng kia tiến nhập Thân vương phủ, nhưng nữ nhân này không chịu, nàng chỉ muốn có một cuộc sống bình thường. Vì thế, Hoàng Thượng liền bố trí lâu ốc an trí nàng, có rãnh liền qua chỗ nàng cùng sống một cuộc sống vợ chồng bình thường, đó là những khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc nhất” Nói đến đây, Cơ Hường Ngưng đột nhiên thở dài: “Đáng tiếc cuộc sống như thế cũng không kéo dài được bao lâu, về sau, Thân vương đăng cơ, công việc triều chính quốc sự bận rộn liền ít có thời gian đến thăm, nhưng người Hoàng Thượng yêu nhất vẫn là nàng. Việc này làm cho Vương phi lúc ấy vẫn chưa được sắc phong thành hoàng hậu biết, vì để tránh người nữ nhân kia tranh đoạt vị trí hoàng hậu với ả, liền phái người đuổi giết...” Nhiều Dật Phong cùng Thẩm Quân Đào nhìn nhau một cái, không nói gì. “... Khi Hoàng Thượng chạy tới chỉ kịp cứu tiểu nữ nhi mà y thương yêu nhất. Sau này, Hoàng Thượng lại biết được Hoàng hậu vẫn không muốn buông tha cho đứa bé này, vì thế liền đem tiểu nữ nhi lúc ấy mới có 8 tuổi đến Tây Vực xa xôi, hy vọng có thể tránh được độc thủ của Hoàng Hậu” “Nhưng y cũng không muốn sẽ không còn được gặp lại tiểu nữ nhi mà y yêu mến nhất, vì thế liền hướng Nhạc phụ, Nhạc mẫu cầu hạ việc hôn nhân này, ” Nhiều Dật Phong nói tiếp: “Là vì hy vọng có thể lấy thân phận Đại sư huynh đến bảo hộ tiểu công chúa.” “Khó trách Hoàng Thượng vội vã kêu Đại gia cùng công chúa nhanh chóng thành thân” Thẩm Quân Đào cũng tỉnh ngộ lắm bầm nói: “Nghĩ đến, một khi rời đi Tây Vực bước vào Trung Nguyên, ma chướng của hoàng hậu liền tùy thời đều có thể vươn tới, nhưng nếu là đã là thê tử của Đại gia, cho dù là gan của hoàng hậu có to đến đâu, cũng không dám tùy tiện xuống tay” “Đúng vậy, sự việc chính là như vậy.” Cơ Hường Ngưng nói: “Trừ bỏ Hoàng Thượng, cũng chỉ có hoàng hậu biết được thân phận đích thực của tứ đại cấm vệ, cho nên ả không thể không cố kỵ.” Trầm mặc một lát sau, Thẩm Quân Đào đột nhiên hỏi: “Vậy còn A Bộ Na công chúa?” Nhắc tới đại sắc nữ kia, Nhiều Dật Phong cùng Cơ Hường Ngưng không hẹn mà cùng nhủ mi. “Àn! Sắc nữ kia mới là người hiện tại chúng ta phải lo lắng nhất.” Nhiều Dật Phong lẩm bầm nói. “Không thể nào, nàng ta vẫn còn mơ tưởng Đại gia sao?” Thẩm Quân Đào kinh ngạc hỏi: “Vì cái gì lại chấp nhất như vậy nha? Đại gia căn bản đối với nàng ta không có ý nha!” “Ủy Ngột tộc bắt đầu chính là từ phương bắc di chuyển đến Tây Vực” Cơ Hường Ngưng nhẹ giọng nói: “Mà các dân tộc ở phương bắc luôn luôn sùng bái dũng sĩ, ở trong mắt nàng ta, Đại sư huynh chính là dũng sĩ lợi hại nhất.” “Nhưng là...” Thẩm Quân Đào chần chờ một chút. “Còn có Nhị gia cùng Tam cô gia nha!” Cơ Hường Ngưng nở nụ cười: “Nàng biết bản thân không thể hơn ta, cho nên đành phải buông tha cho tướng công, mà phía Nhị sư huynh nàng căn bản không thể trêu vào.” “Ta xem a...” Nhiều Dật Phong đưa ánh mắt trêu chọc sang: “Hay là đem người, hoặc là Tả Lâm, Hữu Bảo một người đưa cho nàng ta tốt lắm!” “Á!!!” Thẩm Quân Đào kêu lên sợ hãi khuôn mặt nhất thời đen lại: “Ta? Kính nhờ, Tam cô gia, Quân Đào nhận không nổi a! Ta ta ta... Ta không phải dũng sĩ, ta là người nhu nhược!” “Người là người nhu nhược?” Nhiều Dật Phong bật cười: “Vậy là ai ở đại thảo nguyên kia một trận giết địch vô số?” “Không phải ta! Tuyệt đối không phải ta!” Thẩm Quân Đào hai tay khua loạn “Là Tả Lâm hoặc Hữu Bảo, đúng vậy, là bọn họ!” “Vậy người làm cái gì nha?” “Ta? Ta tránh ở một bên run sợ nha!” Nhiều Dật Phong nghe vậy, cong người ôm bụng cười, đúng lúc này, Mặc Kính Trúc cũng mang theo Tử Nãi Dạ đi đến. “Ai nha! Đại sư huynh, khách ít đến, khách ít đến!” Nhiều Dật Phong ra dáng chủ nhà hiếu khách. “Cái gì khách ít đến?” Mặc Kính Trúc không biết nên khóc hay cười: “Không phải hôm qua mới đến sao?” “Lời khách sáo nha! Đại sư huynh, huynh cũng đừng khách khí để ý lời của ta như vậy chứ!” Nhiều Dật Phong oán giận, phân phó nô bộc dâng trà xong quay ra nói: “Hôm nay cơn gió nào đem tân hôn chàng rể thổi tới đây nha?” “Lại tới nữa!” Mặc Kính Trúc thở dài: “Cái gì mà tân hôn, ta đều thành thân gần một năm!” “Thì tính sao?” Nhiều Dật Phong lẩm bầm nói: “Ta thành thân bốn năm sau mới có thể trèo lên giường của lão bà, huynh mới có một năm đã cho là cái gì?” “Tướng công!” Cơ Hường Ngưng đỏ mặt hờn dỗi. Tử Nãi Dạ ở một bên cười trộm, Mặc Kính Trúc lắc đầu thở dài. “Như thế nào người vẫn không thể trưởng thành đứng đắn hơn nha?” “Nào có, ta đều thực đứng đắn nha!” Nhiều Dật Phong quả quyết phủ nhận. “Quên đi, ta là nghĩ đến...” Mặc Kính Trúc bỗng dừng lại: “Đi? Quân Đào, người ở đây làm gì?” “Sá? A!” Đang lơ đãng thì tiến đến gần Tử Nãi Dạ, Thẩm Quân Đào giật mình vội vàng nói: “Không có gì đâu! Đại gia, ta chỉ là muốn thử xem ta có thể tới gần Đại phu nhân bao nhiêu thôi.” Trợn mắt: “Thật không hiểu Nhị sư đệ làm sao có thể chịu được người!” Mặc Kính Trúc chịu không nổi nói ra. “Đi? Đại sư huynh cũng cảm thấy như vậy sao?” Nhiều Dật Phong tràn đầy đồng cảm, mở miệng cười gian: “Vừa nãy ta vừa có một đề nghị, không bằng đem hán đưa cho A Bộ Na công chúa, huynh thấy sao?” Mặc Kính Trúc vừa nghe thoáng sững sốt một chút, lập tức gật gật đầu nói: “Àn! thật là một ý kiến hay.” “Á?” Thẩm Quân Đào lập tức sắc mặt đại biến: “Không, chủ ý này tuyệt không tốt chút nào, còn vô cùng là kém cỏi nữa!” Mặc Kính Trúc giống như không nghe thấy: “Như vậy, ta liền đi tìm Nhị sư đệ nói cho hắn biết!” “Trời ạ, không!” Thẩm Quân Đào sợ hãi kêu lên nhanh như chớp chạy mất. Nhiều Dật Phong cười không dừng

lại nổi: “Hắn nhất định là chạy tới cầu Cung Nhị huynh trăm ngàn lần đừng đáp ứng việc này.” Cơ Hương Ngưng cũng che miệng cười: “Không nghĩ tới Đại sư huynh cũng sẽ trêu cợt nhân gia như vậy!” Mặc Kính Trúc lặng lẽ nhìn qua Tử Nãi Dạ đang cười tới chảy nước mắt, khẽ mỉm cười. Cơ Hương Ngưng nhất thời hiểu được thì ra Mặc Kính Trúc thuần túy là vì làm cho Tử Nãi Dạ vui vẻ mới cố ý đùa Thẩm Quân Đào. “Đại sư huynh cố ý tới là có chuyện gì sao?” Nét cười thu lại: “Là A Bộ Na công chúa,” Mặc Kính Trúc bắt đầu nói: “Phụ vương nàng ta gửi thư đến, báo cho biết đã vì nàng ta đính hạ việc hôn nhân, cho nên hy vọng chúng ta có thể mau chóng đem nàng ta đưa trở về.” Nhiều Dật Phong lập tức cảm thấy hứng thú liền hỏi: “Là một vị đại dũng sỹ Ủy Ngột sao?” Mặc Kính Trúc lắc đầu: “Không, là vương tử Hami.” “A” Tử Nãi Dạ xoay mình phát ra một tiếng than: “Hami vương tử? Hắn hắc hắc... Hắc là một tên đại mập mạp đại phì lù nha!” Mặc Kính Trúc cùng Nhiều Dật Phong nhìn nhau sửng sốt, Nhiều Dật Phong lập tức bật cười lớn, mà Mặc Kính Trúc còn lại là một bộ biểu tình quái dị. “Đại... Đại mập mạp?” Nhiều Dật Phong cười muốn lúng bụng rồi: “Trời ạ! Nàng ta hội đồng ý gả mới là lạ.” “Khó trách hắn không dám phách người tới đón, mà là bảo ta phách người đưa nàng ta đi Hami” Mặc Kính Trúc thở dài: “Nguyên lai là cộc khổ sai như vậy.” “Nàng ta tùy hứng như thế, đưa đi được sao?” Cơ Hương Ngưng lẩm bẩm. Lại không nghĩ tới khi nói ra chuyện này A Bộ Na đáp ứng vô cùng sáng khoái. “Có thể!” “Đi? Có thể? Thật sự có thể?” Nhiều Dật Phong tưởng chính mình nghe lầm: “Cô thật sự nguyện ý trở về?” Đương nhiên, bọn họ không có nói cho nàng chuyện sau khi trở về nàng phải gả cho Hami vương tử. Nếu nói cho nàng, chỉ sợ nàng ta sẽ mọc rễ ở kinh thành này mất. “Nguyện ý, chẳng qua...” A Bộ Na gian xảo liếc sang Mặc Kính Trúc: “Ta có cái điều kiện.” Quả nhiên chuyện không phải đơn giản như vậy, mọi người bất an nhìn về phía Mặc Kính Trúc lại thấy hắn vô cùng trấn định, giống như đã sớm dự đoán được sẽ có trạng huống này, hơn nữa đã có cách đối phó. “Điều kiện gì? A Bộ Na công chúa mời nói.” “Rất đơn giản,” A Bộ Na giả hoạt đưa tầm mắt chuyển hướng Tử Nãi Dạ: “Ta muốn Mặc công tử tự mình đưa ta trở về, hơn nữa chỉ có thể là hắn cùng ta hai người, những người khác tất cả đều không được đi cùng.” Tử Nãi Dạ kinh hô ra tiếng, Cơ Hương Ngưng cùng Nhiều Dật Phong hai mặt nhìn nhau, Mặc Kính Trúc cúi đầu trầm tư hồi lâu sau, mới giương mắt hướng Tử Nãi Dạ ôn nhu chăm chú nhìn nàng một lúc lâu mới thốt lên. “Được, ta đáp ứng.” “Đại sư huynh!” Nhiều Dật Phong kêu lên thẳng thốt. “Nhưng là, trên đường công chúa không thể cố ý kéo dài, trong vòng một tháng phải tới nơi.” A Bộ Na suy nghĩ một chút: “Được, ta cũng đáp ứng.” “Một lời đã định, thỉnh công chúa chuẩn bị một chút, ngày mai lên đường.” Tiện đà, Mặc Kính Trúc chuyển đổi mâu đồng thật sâu nhìn chăm chú Nhiều Dật Phong: “Như vậy, Tam muội phụ, Tử Nãi Dạ liền giao cho người.” Ánh mắt của hắn tựa hồ ở nhấn gử ý tứ gì đó. Vì cái gì hắn không đem Tử Nãi Dạ giao thác cho Cơ Hương Ngưng, lại giao thác cho Nhiều Dật Phong hắn? Nhiều Dật Phong nhìn hắn một lát sau, đột nhiên mãnh liệt vỗ đùi, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ: “A! Ta đã hiểu, Đại sư huynh, không thành vấn đề, Đại tẩu tử liền giao cho ta.” Vì thế, khi A Bộ Na trở về phòng chuẩn bị hành trang, Mặc Kính Trúc cùng Tử Nãi Dạ cũng rời đi rồi, Cơ Hương Ngưng liền lập tức hỏi vị hôn phu. “Tướng công, Đại sư huynh rốt cuộc tính như thế nào?” Nhiều Dật Phong xoát mở chiết phiến, cười mỉa hai tròng mắt, khôi phục bộ dáng cà lơ phất phơ. “Hắc hắc! Phu nhân, nàng dù có thông minh cũng vô pháp hoàn toàn hiểu thấu tâm tư nam nhân đi?” “Tướng công!” Cơ Hương Ngưng kháng nghị nhìn thẳng hắn. Xoát một chút thu hồi chiết phiến, Nhiều Dật Phong dùng chiết phiến xào lòng bàn tay trầm ngâm. “Ta nói phu nhân...” “Tướng công?” “Cho ta mượn Hồ ngọc một hồi đi!” “Ách?”

~ A Bộ Na thực sáng khoái theo Mặc Kính Trúc ra đi, nhưng cho dù hai người đều cưỡi ngựa, bọn họ lại đi với tốc độ rất chậm, bởi vì tuy rằng A Bộ Na không có đòi được đi khắp nơi du ngoạn, nhưng là mỗi ngày nàng ta đều sớm đã liền yêu cầu nghỉ trọ, quá trưa mới tỉnh dậy lên đường, hơn nữa cũng không muốn thúc ngựa mà chạy, cứ không nhanh không chậm đi tới. “Nàng ta rốt cuộc muốn làm gì nha?” Hồ ngọc lẩm bẩm. Xa xa kia một đám người có cả nam lẫn nữ, “Còn có thể làm gì?” Nhiều Dật Phong ngồi trên lưng ngựa nhân nhả phe phẩy cây quạt: “Nửa đêm ngày hôm qua đi xao cửa phòng đại sư huynh, hôm trước kêu hắn bồi nàng đi hội chùa, hôm kia nói nàng không thoải mái, yêu cầu đại sư huynh tiến vào trong phòng chiếu cố nàng, trước đó còn muốn bồi nàng uống rượu, bồi nàng đi mua quần áo, bồi nàng đi... Ai nha! Dù sao chính là như vậy một việc thôi!” “Nhưng là đại gia căn bản không để ý tới nàng kia nha!” Theo đầu tiên trông thấy, Hồ Ngọc đều rất chán ghét nữ nhân kiêu căng kia “Nàng như vậy lại có cái ý nghĩa gì đâu?” “Nàng ước chừng là muốn cho lửa gần rơm đi?” Hồ Ngọc hừ mạnh. “Thật khó xem!” Nhiều Dật Phong chuyển hướng: “Ta nói nè Đại tẩu tử, nhìn thấy vậy trong lòng buồn bức sao?” “Buồn bức?” thẳng mắt nhìn phía trước Tử Nãi Dạ lẩm bẩm: “Vì cái gì nha?” Nàng là người mù sao? Nhiều Dật Phong có điểm kinh ngạc, lại nhìn ra phía trước. A Bộ Na công chúa quần quít lấy đại sư huynh rất không có hảo ý a!” “Nhưng là ta

cũng nhìn ra được phu quân đối với nàng ấy cảm thấy thực phiền chán nha!” Tử Nãi Dạ nói, tiện đà thở dài: “Ta lại cảm thấy A Bộ Na thật đáng thương!” Ngày càng kỳ quái hơn ! “Xin hỏi đại tẩu tử đạo lý ở đâu?” Tử Nãi Dạ đưa ra vẻ mặt đồng tình: “A Bộ Na luôn luôn nghĩ đến sẽ gả cho một đại anh hùng, đại hào kiệt, cuối cùng lại lấy phải người nàng tối chán ghét béo ụt ịt đại mập mạp, hơn nữa lại không thoát khỏi được. Phụ vương tuy rằng luôn luôn sủng nàng, nhưng có một số việc phụ vương vẫn là kiên quyết, việc hôn nhân cùng Hami vương tử nếu đã dính hạ, phụ vương tuyệt đối sẽ không đổi ý !” “Kia nhưng thật ra, đồng dạng là cha mẹ quyết định chuyện hôn nhân, đối tượng của đại tẩu tử so với nàng ta tốt hơn gấp trăm ngàn lần nha!” Tử Nãi Dạ nghe vậy, không khỏi ngọt ngào nở nụ cười “Đúng vậy!” Lập tức lại thở dài: “A Bộ Na đáng thương, đến bây giờ còn không biết nàng vừa đến Hami sẽ phải gả cho Hami vương tử !” Nhiêu Dật Phong nhìn chăm chú nàng một lát. “Đại tẩu tử, tẩu thực thiện lương, cho dù A Bộ Na công chúa đối xử với tẩu thực không tốt, tẩu vẫn là đối với nàng ấy quan tâm như vậy.” Tử Nãi Dạ nghĩ nghĩ: “Kia thật cũng không phải vậy, nếu ta hiện tại cũng phải sống thê thảm, nói không chừng cũng sẽ vui sướng khi người gặp họa. Nhưng ta rất khoái nhạc, thực hạnh phúc, mới có dư lực đi đồng tình người khác.” Nàng thành thật thừa nhận. Trừng mắt nhìn, ánh mắt hiện lên một tia quỷ dị :”Đại tẩu tử, tẩu thật sự rất khoái nhạc?” Nhiêu Dật Phong khẩu khí đột biến, cảm giác mập mờ. Tử Nãi Dạ hạnh phúc nở nụ cười.”Đúng vậy!” “Bởi vì đại sư huynh?” “Đúng vậy!” “Như vậy...” Nhiêu Dật Phong thanh âm đột nhiên biến nhẹ.”Tẩu thật là thích đại sư huynh sao?” Hai gò má hơi hơi noãn hồng, “Đúng vậy!” Tử Nãi Dạ vẫn không chút do dự thừa nhận . “Đi?” Nhiêu Dật Phong ngược lại ngậy ngấn cả người. Nàng cư nhiên thừa nhận: “Tẩu... Biết?” “Ta như thế nào lại không biết?” Tử Nãi Dạ càng kỳ quái hỏi lại. “Nhưng là...” Nhiêu Dật Phong có điểm không biết làm sao.”Tẩu là làm sao mà biết được?” “Ta đương nhiên biết a!” Tử Nãi Dạ nhìn về bóng lưng vững vàng phía xa kia: “Chỉ cần nhìn chàng ôn nhu mỉm cười, lòng ta liền tràn đầy vui sướng; chỉ cần có thể bầu bạn ở bên cạnh chàng, ta chẳng cầu điều gì hơn; Xa chàng, lòng ta liền đông đầy tưởng niệm, đau đớn không thôi; sợ chàng sinh khí, mất hứng, càng sợ chàng không thích ta, không cần ta; Còn có cõi đời này trừ bỏ chàng, không ai có thể khiến ta rung động, này đó nếu không gọi thích, thì phải gọi là gì đây?” Nhiêu Dật Phong nghe được những lời này liền ngậy ngốc. Nguyên lai đại ngu ngốc chỉ có một! Thực thật không ngờ, Tử Nãi Dạ tư tưởng đơn thuần ngược lại so với Mặc Kính Trúc tư tưởng phức tạp lại càng dễ dàng nắm bắt tình cảm của mình. “Như vậy tẩu tử.. khi nào thì biết đến?” Tử Nãi Dạ quay đầu lại: “Ước chừng là khi Tam muội phu người vừa mới đánh trận đầu ở đại thảo nguyên đi!” Sớm như vậy? Mặc Kính Trúc huynh nên tự đập đầu mình đi! “Tam muội phu.” “Vâng, đại tẩu tử?” “Hiện tại ngẫm lại...” “Àn?” “Phu quân hẳn là cũng thích ta đi?” Đi? Ngay cả cái này nàng cũng biết ? “Cho nên, chàng mới có thể thỉnh Tam muội phu mang ta đi theo phía sau, miễn cho ta hiểu lầm lại thương tâm; thứ hai, hẳn là không muốn cùng ta rời đi quá xa, không được gặp ta, đúng không?” Được rồi! Có lẽ hẳn hẳn là bởi Mặc Kính Trúc cùng nhau đập đầu mới đúng! “Khi chúng ta tách ra nửa năm, chàng nói cho ta biết chàng rất tưởng niệm ta, ta liền mơ hồ đã minh bạch, nhưng là cho tới bây giờ, ta mới chính thức cảm giác được chàng cũng không thuần túy là vì trách nhiệm mới như vậy triu mến đối với ta, mà là vì chàng đối với ta cũng có cảm tình, nếu không, chàng sẽ không như vậy không muốn cùng ta tách ra, đúng không?” Quên đi, mọi người cùng nhau đập đầu đi!

~ A Bộ Na một đường trực tiếp trở lại Hỏa Châu, không ngờ vừa đến Hami, nàng liền được cho biết sẽ gả cho Hami vương tử, ngay sau đó, nàng đã bị Ô Bù La bắt đi, lúc ấy nàng giãy dụa phản kháng kịch liệt không thôi, thật có thể nói là bi tráng thảm thiết, đáng tiếc cuối cùng vẫn là lừng lẩy xả thân! Chuyển mắt bên này, Mặc Kính Trúc đang gắt gao ôm chặt lấy Tử Nãi Dạ vừa nhảy vào trong lòng hắn, ở ngay bên đường biểu diễn cảnh vợ chồng thân thiết đã lâu chưa gặp lại, ngay cả Nhiêu Dật Phong đứng xem đều phải đỏ mặt. Hôn lễ của A Bộ Na qua đi, bốn người liền trực tiếp quay về kinh thành. Nhiêu Dật Phong lần này đã triệt để hiểu được không cần gì phải giúp đỡ hai vợ chồng nhà kia nữa, có lẽ bọn họ trong lúc kia không có biểu hiện ra nùng tình ý mật, yêu đương nhiệt tình, nhưng tận đáy lòng lại đều hiểu được, như vậy mới là thích hợp nhất. Ai nói vợ chồng nhân gian đều phải cùng một dạng đâu?

8. Chương 8

Đa tình khước tự tổng vô tình Duy giác tôn tiền tiểu bất thành Lạp chúc hữu tâm hoàn tích biệt Thế nhân thù lệ đáo thiên minh.Nếu Tử Nãi Dạ đường đường chính chính là công chúa, điều Thủy Tiên bản khoản liền có vẻ dư thừa, bởi vì, một vòng đến phiên Mặc Kính Trúc phải tiến cung hẳn đều công khai đem lão bà buộc tại bên người cùng nhau mang đi. Hoàng thượng chẳng những không có mất hứng, thậm chí còn

vui vẻ ra mặt, còn ban cho Tử Nãi Dạ một tòa cung điện, nhàn hạ lại bỏ chạy đến đó cùng Tử Nãi Dạ trò chuyện bồi đắp tình cảm cha con. Cho đến giờ phút này, bọn họ vẫn là lấy phụ thân, nữ nhi để gọi, không hề lấy phụ hoàng, hoàng nữ để xưng hô. Tháng hai năm sau, Hoàng thượng đột nhiên kêu Mặc Kính Trúc trở về núi Hoa Mai trước thời hạn, nói là có người muốn tìm hắn. Mang theo thê tử về tới núi Hoa Mai, Mặc Kính Trúc mới phát hiện bốn sư huynh đệ muội cũng mang theo thê tử trượng phu tất cả đều đến đông đủ, nhưng không ai biết được tột cùng là có chuyện gì xảy ra. Thẳng đến khi một đôi nam nữ vô thanh vô tức xuất hiện ở trước mặt bọn họ, Mặc Kính Trúc, Cung Chấn Vũ, Cơ Hương Ngưng cùng Thủy Tiên mới kinh hô lên, rồi quỳ xuống “Sư phụ, sư mẫu!” “Cha, nương!” “Sư phụ, sư trượng!” Mà Tử Nãi Dạ, Nhạc Nhạc, Nhiêu Dật Phong cùng Dương Nhạ Nho đều ghen hòng nhìn trân trối. “Không phải chứ! Bọn họ chính là nhạc phụ nhạc mẫu?” Nhiêu Dật Phong bất khả tư nghị lắm lắm. “Như thế nào... Một chút cũng không thay đổi?” Dương Nhạ Nho vẻ mặt hoang mang. “Gạt người!” Nhạc Nhạc tru miệng: “Theo với chúng ta chỉ hơn kém vài tuổi thôi!” Tử Nãi Dạ ghen mất nửa ngày, đột nhiên vỗ tay hét lên. “Ta đã biết!” Mọi người nhất tề quay đầu. “Biết cái gì?” “Bọn họ thành tiên!” “...” Sang sáng tiếng cười to nhất thời tràn ngập cả tòa Mai Hương trên Núi Hoa Mai, dù bầu trời vẫn xám xịt, gió lạnh vẫn từng trận xối xả bụi ngùi, nhưng tình thân, tình yêu, tình bạn vẫn khiến lòng người ấm áp. Dạy con người ta đem trái tim đến gần nhau hơn. Nhiều năm về sau, trên núi Hoa Mai cảnh vật vẫn như trước, mặc dù cảnh còn người mất xong đoạn truyền kỳ vẫn còn được lưu truyền mãi. Đoạn truyền kỳ về Tứ đại cấm vệ! HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-nhan-thinh-chi-giao-nhieu-hon>